

Hận Vàng Ấn Độ

Contents

Hận Vàng Ấn Độ	1
1. Tỉnh Giác Vu Sơn	1
2. Thân Yêu Bằng Xương Bằng Thịt	6
3. Từ Saigon Đến Bombay	12
4. Đối Diện Tử Thần	21
5. Giai Nhân Hồng	34
6. Gã Đàng Ông Hào Hoa	46
7. Đêm Xuân Trên Biển Á-rập	61
8. Trên Cao Nguyên Huyền Bí	67
9. Chôn Sóng Trong Hang Núi	79
10. Giòng Suối Ma Quái	87
11. Gặp Gỡ Kỳ Lạ	93
12. Đoạn Kết	104

Hận Vàng Ấn Độ

Giới thiệu

Một số độc giả thường quan niệm Ấn-độ là xứ da đen, đàn ông đàn bà xấu xí phục sức thiếu thắm mỹ

Độc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-vang-an-do>

1. Tỉnh Giác Vu Sơn

Một số độc giả thường quan niệm Ấn-độ là xứ da đen, đàn ông đàn bà xấu xí phục sức thiếu thắm mỹ với những tấm vải quần quanh mình, với những con bò đi nghênh ngang ngoài lộ, và mùi ca-ry khắp nơi. Có đến tận nơi mới thấy đó là thành kiến sai lầm; vì Ấn là nước có một không hai trên thế giới tôn tụng tình yêu, với kinh điển Kama Sutra, với yoni và lingam, bộ phận sinh dục nữ nam, được thờ làm thần linh. Bombay

là lò lửa, tình yêu nóng bỏng nhất trên đất Ấn. Bởi vậy, sự hiện diện của điệp viên Z.28 tại thành phố gồm 5 triệu dân chen chúc trên 170 dặm vuông với gần 75.000 “chị em ta” này chỉ là chuyện dĩ nhiên. Và tác giả được hân hạnh giới thiệu một thiên tình du của Văn Bình Z.28 trong tình đô Bombay tại tình quốc Ấn Độ.

Văn Bình tỉnh dậy giữa tiếng nước chảy rì rầm. Hồi nhỏ, chàng sống bên giòng sông, ngày cũng như đêm chỉ nghe tiếng nước chảy. Chàng yêu tiếng nước chảy hơn cả yêu đánh đáo, yêu hái trộm trái cây còn xanh của những khu vườn kế cận. Những buổi sáng đầy sương trắng gió thổi lạnh buốt, cậu bé Văn Bình đã có mặt trên bờ sông, ngụp lặn si mê dưới nước. Tình yêu nước chảy của chuỗi ngày thơ ấu đã nhào nặn cho chàng một tâm hồn bay nhảy; vì vậy, trước khi thành niên Văn Bình đã lao thân vào cuộc sống giang hồ.

Mọi lần tỉnh dậy nghe tiếng nước chảy rì rầm chàng đều cảm thấy khoan khoái. Tiếng nước chảy rì rầm đã dội vào lòng chàng những áng hương thơm lành của dĩ vãng nên thơ. Nhưng hôm nay chàng lại bàng hoàng.

Chàng sức nhớ là đang ở trên đất Ấn. Theo kinh điển tình yêu của người Ấn, một trong những điều tối kỵ là không nên hẹn hò trai gái ở nơi có nước chảy, dọc bãi biển hoặc bờ sông, tiếng nước chảy sẽ làm người đàn bà giảm bớt khoái cảm, hơn nữa, sau đó người đàn ông sẽ gặp rủi ro, có thể nguy hại tính mạng.

Tiếng nước chảy trở nên rào rào như mưa rơi trên mái tôn. Ngoài âm thanh rào rào Văn Bình không còn nghe thấy gì nữa. Đường như có tiếng kêu kỳ lạ của những con quạ biển đen sì. Văn Bình mở rộng mắt, quan sát tứ phía.

Thì ra chàng đang nằm trên bãi cát trắng xóa. Bên tay phải là biển, mặt biển xanh ngắt như được pha mực xanh Oatoman; đàn quạ đen đáng ghét bay liệng trên không chiếu bóng xuống mặt chàng. Trong khoảnh khắc, chàng không nhìn thấy ánh nắng bị đàn quạ đen xòe cánh che khuất. Nhưng chỉ nửa phút sau ánh nắng gay gắt đâm xuyên vào cặp mắt hấp háy của chàng.

Mặt trời đã lên đến gần đỉnh đầu. Mặt trời trưa dọc bờ biển thường nóng như lò nướng bánh. Ấn độ nổi tiếng trên thế giới về sức nóng mặt trời, nóng đến nỗi da dẻ nam nữ đều đen thui, ruộng vườn khô cằn hàng năm người chết đói, chết khát như rạ. Vậy mà Văn Bình chỉ chói mắt chứ không thấy nóng.

Chàng lồm cồm bò dậy. Cánh tay phải của chàng nặng chịch như bị bao bột. Chàng gắng gượng giãy lâu mới dứt nổi cánh tay ra khỏi nền cát ướt. Chàng nhấc cánh tay trái và mỉm cười vì thấy không đau. Chàng bèn nắn xương tay phải từ ngón ngược lên đến bắp vai. Cũng may xương cốt còn nguyên. Lần lượt, chàng kiểm điểm hai chân và các bộ phận trên thân thể. Chàng phải kiểm điểm một cách từ từ và thận trọng, vì theo kinh nghiệm nếu bị nội thương hoặc xương sống bị gãy nạn nhân cử động quá mạnh sau khi tỉnh dậy có thể bị tê liệt châu thân hoặc thiệt mạng.

Đến khi biết chắc da thịt không bị hề hấn Văn Bình mới chống tay đứng thẳng lên. Làn nước biển đang mấp mé bãi cát, những lớp bọt trắng xóa bay tung tóe vào mặt mũi và quần áo chàng. Biển Ấ-Rập thường được giới hàng hải coi là biển đục bẩn, nhưng không hiểu sao ở góc này nước lại trong veo, bãi cát cũng không pha trộn đất đá, ngoại trừ những vỏ sò trắng hếu lấp lánh ánh nắng.

Văn Bình đưa tay lên mắt vì ánh nắng mỗi lúc một dữ dằn. Khi ấy chàng mới thấy một bên hông đau điếng. Đau điếng nhưng vẫn không mê man. Giống như cách đây không lâu chàng bị KGB trói còng queo tọng vào bao bố và rằn một trận thừa sống thiếu chết bằng dùi cui cảnh sát và roi chì bọc cao su của thẩm sát viên công an. Chàng vuôn vai thở một hơi dài. Chàng có cảm giác như xương sườn non đã bẹp rúm. Tuy nhiên, sau một hồi vận chân khi chàng đã phục hồi được sức lực.

Chàng không nhớ tại sao bị bắt tỉnh và đã bắt tỉnh trong bao lâu. Đêm qua, phi cơ chở chàng ghé xuống Bombay. Từ Sài Gòn chàng đáp máy bay thương mại Thái qua Vọng các. Nếu chàng không có thời giờ du hí ở Sài Gòn thì ở Vọng các cũng vậy, máy bay vừa hạ xuống phi đạo Đôn mương chàng đã phải trèo lên con chim sắt Air-India bay tuốt qua Bombay. Đạo này ông Hoàng hoạt động ráo riết như cô đào xi-nê trên 30, sửa soạn về chiều, phải đóng hồi hả thật nhiều phim để hốt thật nhiều tiền trước khi bị ... dưỡng già. Trên thực tế, ông Hoàng vẫn hoạt động từ nhiều năm nay, nhưng trước kia ông còn cho chàng nghỉ xả hơi giữa hai công tác, giờ đây chàng vừa đặt chân xuống Tân sơn nhứt là phải tiếp tục cuộc hành trình với một điệp vụ mới.

Đối với chàng sự vội vã này không phải là điều khó chịu. Trong thâm tâm chàng lại mong được ông Hoàng bắt đi hoài, vì mỗi lần trở về là một lần chàng bị dày vò, bị Quỳnh Loan người vợ chưa cưới nhưng đã có

con với chàng dày vò đã đành, đành này hàng chục nữ đồng nghiệp trong ban Biệt vụ và hàng chục cô bạn gái khác ở ngoài lại dày vò chàng muốn ... hực hơi nữa.

Mọi việc đã xảy ra đều đặn như kim đồng hồ gỗ giời. Chuyến bay rời Sài Gòn chỉ chậm đúng 5 phút, tuy trên bầu trời có cái tên xé-xy là Bờdít vừa thổi qua làm nhà cửa ngoại ô tốc mái, cống rãnh ngập tràn, và tuy xe hơi chờ phi công lên sân bay bị gặp lách, báo hại mấy cô tiếp viên xinh như mộng và thơm như mùi mít phải lội bộ theo kiểu ... chạy đua thể vận hội. Đến Vọng các cũng chẳng có gì đáng nói, ngoại trừ một lộn xộn thi vị tại phi trường do một minh tinh màn bạc đa đoan gây ra, cô nàng quên bằng Thái Lan kị món ở trường đã nghênh ngang diện loại áo tốp-lét hở ngực khiến mọi người đổ xô lại chiêm ngưỡng, bít cả cửa quan thuế, loa phóng thanh ồ ồ gọi tên hàng chục lượt mà nam hành khách vẫn dửng dăng chưa chịu lên máy bay, và riêng tên Văn Bình đã được nhắc đi nhắc lại đến lần thứ 15, nghĩa là trái với thông lệ hàng không quốc tế.

Nếu người Thái áp dụng đúng nguyên tắc Văn Bình đã phải ngủ đêm tại Vọng các. Thị trấn đáng yêu này biến thành trung tâm giải trí xác thịt của quân nhân Mỹ từ Việt nam tới nên đã mất vẻ dịu hiền cổ hữu. Ngược lại Bombay vẫn không hề thay đổi, nếu có, thì chỉ thay đổi ở điểm đàn bà Ấn dạn dĩ hơn xưa. Bằng chứng là tài xế của xe đón chàng tại phi trường không phải được rửa, miệng sặc mùi cà-ri, quần áo sặc mùi bồ hôi dầu cả tuần không giặt.

Mà là giống cái ngon lành.

Phải tài xế đón chàng là đàn bà chính hiệu. Chiếc díp sơn màu kaki mới toanh được rờ máy sờn, Văn Bình vừa trèo lên tài xế đã phóng vọt ra khỏi phi trường. Khi ấy trời còn tối. Thiên hạ còn ngủ say. Văn Bình cũng ngủ gà ngủ gật vì chẳng hiểu sao các nữ tiếp viên phi hành Air-India lại không thơm tho như thường lệ và khả ái như thường lệ.

Nhưng gương mặt và giọng nói của gã tài xế xe díp đã làm chàng tỉnh ngủ tức thời. Phản ứng đầu tiên của chàng sau khi an vị là mỉm cười duyên dáng kèm theo câu hỏi :

- Chào cô. Cô rước tôi sớm như thế này chắc bị mất ngủ cả đêm - Xin lỗi cô nhé. Tên cô là gì ?

Giai nhân tài xế cười lại :

- Em là người Ấn, tên người Ấn dài thông ông không nhớ nổi và cũng không đọc đúng giọng nổi đâu. Ông đến Bombay, em đề nghị ông gọi tên em là Bombay, cô tài xế Bombay. Còn ông từ Saigon tới nên em sẽ mạn phép gọi ông là ông Saigon.

Những phút ngồi bên người đẹp Bombay là những phút thần tiên Văn Bình không dè hậu quả của những phút thần tiên này là cơn mê gần chết trên bãi cát hoang vắng.

Văn Bình tiếp tục quan sát bốn bề. Giờ đây chàng không hiểu may mắn nào đã giúp chàng thoát chết. Trong đời điệp báo hành động, chỉ cần sẩy chân một phần mười đồng hồ cũng đủ về châu tiên tổ hương hồ chàng đã sẩy chân hàng giờ với người đẹp tài xế.

Quang cảnh bãi biển hoang vắng lạ thường. Nếu không có chiếc dờ máy neo sát bờ cách chỗ chàng đứng gần trăm mét về phía bắc thì chàng đã cho đây là một hải đảo tiền sử gót chân loài người chưa hề ghé lại. Xa xa, ở tít chân trời biển rộng đầy nắng, một luồng khói sấm bốc lên. Chắc là khói tàu thủy. Về phía nam ngọn hải đăng đứng sừng sững trên đỉnh một ngọn tháp xây gạch đã phủ rêu xanh và nứt bể. Chàng không thể nhìn rõ bên trong đất liền gì bãi cát nằm khuất sau một bức tường kiên cố bằng cây cối.

Hồi đêm Bombay ngồi trước vô-lăng, miệng tươi như hoa nở. Có thể nàng lái chàng đến bãi cát cô liêu này để thủ tiêu. Nếu nàng được lệnh giết chàng tại sao chàng còn sống ? Hay là nàng gặp tai nạn ? Muốn giải đáp nghi vấn chàng phải tìm Bombay. Chàng bắc tay lên miệng làm loa, gọi lớn :

- Bombay, Bombay !

Không nghe tiếng trả lời. Ngoại trừ tiếng trả lời oang oác của đàn quạ đập cánh bay thẳng một mạch. Trước đó một phút Văn Bình còn có đàn quạ làm bạn, giờ đây trên vùng biển lạ quanh quẩn chỉ còn lại một mình chàng. Một mình chàng với ám ảnh chết chóc xen lẫn hoan lạc.

Bombay khá đẹp. Nếu so sánh với người đẹp tây phương, nàng còn thua xa vì nàng thiếu nước da trắng nuốt; nhưng về phương diện rắn chắc và khỏe mạnh thì chưa biết mèo nào cắn mỉu nào, và chính vì nước da bánh mật ấy mà nàng trở thành cua-rơ dai phồng, thanh niên đau tim xơ rở đến nàng là mặc sơmi gỗ ngay trong hiệp mở màn.

Mặc mũi nàng chẳng có nét nào đặc biệt, nàng cũng như hàng trăm, hàng ngàn cô gái thông thường khác ở Trung đông, mắt không to, răng không đều, cằm lại hơi lẹm và má hơi bánh đúc, nhưng đền lại nàng có cặp lông mày xuất chúng, vừa dài, lại vừa rậm, và nhất là tròng mắt ướt át như có chất nước, mỗi khi nhìn thì tóe sáng như lưỡi dao cau mới mài.

Tóm lại Bombay là hiện thân của dục tình. Phụ nữ Ấn từ sau đại chiến thứ hai, đặt biệt là sau ngày bà Găngđi lên làm thủ tướng, đã tỏ ra dạn dĩ và xông xáo, tuy nhiên Văn Bình chưa hề thấy phụ nữ làm nghề tài xế quân xa, và trong khi trời còn tối mịt đã phải ra phi trường rước khách đàn ông lạ. Tất Bombay khá giỏi nhu đạo tự vệ hoặc đeo súng kín đáo trong mình.

Hoặc giả “người ta” dùng mỹ nhân kế để lôi điệp viên Z.28 hảo ngọt vào xiếc ...

Nhưng khi đối diện Bombay, rửa mắt bằng bộ ngực tròn trịa của nàng, bộ ngực được phơi trần non nửa vì nàng mặc sơmi ngắn tay đàn ông và để quên hai nút không cài, bộ ngực đều đặn tuyệt đỉnh như bộ ngực giai nhân Tây-tạng, từng nổi tiếng thế giới, Văn Bình không còn nhớ đến “mỹ nhân kế” nữa. Chàng chỉ nghĩ đến cách chinh phục nữ tài xế Bombay.

Chàng lại gân cổ kêu :

- Bombay, Bombay !

Tiếng sóng gào đã trả lời giùm chàng. Văn Bình bắt đầu đổ mồ hôi. Căn cứ vào vị trí của mặt trời, có lẽ đã gần trưa. Nghĩa là giấc Vu-sơn của chàng đã kéo dài trong nhiều giờ đồng hồ.

Văn Bình lộ bì bõm trên cát ướt. Hết dẻo cát ướt, chân chàng đạp nhằm những vỏ sò nóng bỏng. Không biết quá trưa trời sẽ nóng đến đâu nữa. Những giòng mồ hôi tuôn chảy trong áo lót như thể nước mưa làm Văn Bình sực nhớ đến bộ com-lê sang trọng chàng đang mặc trên mình. Chàng được giới ăn diện Sài Gòn biết danh vì những bộ âu phục đắt tiền, toàn bằng lụa; bộ com-lê này rẻ hơn nhiều nhưng rất hợp thời trang. Nó được may bằng hàng tết-gan nhưng, một phát minh của kỹ nghệ dệt sợi Pháp, dày mà mát, láng mà không rợt. Chàng đã chọn màu hung, một màu đa tình, thích hợp với những buổi tối dạo chơi xe hơi với người đẹp hoặc quay tròn trên nền gỗ đánh xi. Chàng không ngờ bộ tết-gan nhưng diêm dúa lại chỉ được khoe đẹp, khoe sang với bãi cát, trời nắng và cảnh vật cô liêu.

Văn Bình suýt kêu lên một tiếng. Chiếc díp kaki đang nằm chênh ềnh trước mặt chàng. Chàng trèo con đường gốc thoải thoải, vượt qua rặng thông xanh um và khu cỏ gai đầy cát khô bỏng thì nhìn thấy nó.

Nó chống bốn bánh lên trời, đồ vật trong xe bắn tứ tán ra ngoài. Tuy nhiên chàng không nhìn thấy Bombay. Cái kiếng chắn gió vị vỡ tan, và xe bằng tôn dày đã bẹp dí, chứng tỏ tài xế gặp nạn trước khi lặn xuống giốc. Nguyên nhân tai nạn có thể là hàng cột xi-măng cốt sắt xếp thành chữ nhật ở trên đầu giốc. Chắc trời còn tối, đèn pha đột nhiên tắt ngúm, Bombay loạng choạng húc đầu xe vào cột xi-măng rồi lộn tùng phèo xuống bãi cát.

Văn Bình đập trán nhiều lần để hồi tưởng những việc đã qua trong đêm. Nếu Bombay gặp nạn, chàng không thể không biết. Vì chàng ngồi bên nàng. Như vậy có nghĩa là chàng đã bất tỉnh trước khi xe díp gặp nạn.

Văn Bình lượm cái túi da nhỏ trên băng xe. Trong túi còn nguyên 3 ngàn đô-la và cuốn chỉ phiếu du hành. Giấy tờ tùy thân của chàng cũng còn nguyên. Không có dấu tích người lạ lục lọi. Dầu lục lọi người ta cũng chẳng tìm thấy gì quan trọng. Cũng như mọi lần, chàng không mang tên Tống Văn Bình mà là tên mượn hiền lành. Mọi chi tiết tương mạo trong sổ thông hành đều được thay đổi, chỉ trừ tấm hình. Như thường lệ, chàng không mang súng. Đối với chàng, súng là vật quá cồng kềnh. Chỉ có điệp viên tập sự mới giết người bằng đạn chì. Đã lên đến trình độ nghề nghiệp và võ thuật như chàng thì một cái búng tay nhỏ cũng đủ kết liễu tính mạng địch, khỏi cần gây tiếng động vô ích.

Chàng mỉm cười trước gói thuốc Salem mới bóc. Gói thuốc này được Bombay ngừng xe dọc đường mua cho chàng. Không những nàng mua cho chàng, nàng còn mua cả cho nàng nữa. Vì nàng cũng nghiện thuốc. Và

là thuốc lá Salem thơm mùi bạc hà.

Một y sĩ hữu danh đã khám phá sau nhiều năm khảo sát một chi tiết lý thú : đàn bà nghiện thuốc, nhất là thuốc có vị bạc hà, thường tham lam vô độ trên tình trường. Trên thực tế, Văn Bình đã được hưởng nhiều phút say sưa với Bombay. Nàng đã đậu xe lại ở dọc đường. Dưới ánh đèn tấp-lô cái tượng bằng vàng y đeo trên cổ nàng óng a óng ánh, làm nàng thêm hấp dẫn và chàng thêm cuồng loạn.

Nam nữ từ đông sang tây đeo tượng vàng ở cổ để lấy khước. Vật hộ mạng này chẳng có gì lạ. Nhưng Văn Bình lại giật mình, vì cái tượng vàng chóc ẩn hiện sau cái áo sơ-mi đàn ông không cái nút của nàng lại là tượng thần lingam: Chàng đã qua lại đất Ấn như đi chợ, nhưng ít khi chàng thấy đàn bà đeo tượng lingam. Phần nhiều họ chỉ đeo tượng yoni. Lingam và yoni là bộ phận sinh dục nam nữ. Người Ấn không đạo đức giả, đối với nhiều thành phần trên địa cầu, tình yêu xác thịt là nhu cầu cần thiết song họ lại giấu diếm trong khi người Ấn công khai ca tụng, và còn thờ phượng một cách sùng kính nữa.

Văn Bình chỉ bức tượng mang hình thù quen thuộc lủng lẳng trên ức Bombay song không dám hỏi. Bombay cười vui vẻ :

- Anh ngạc nhiên hả ? Em là tín đồ đạo Shiva. Anh biết Shiva là gì chưa ? Là vị thần tình dục. Tín đồ đạo Shiva phải luôn luôn coi tình dục là lẽ sống, và luôn luôn yêu đương, thi đua yêu đương để xứng với Shiva. Và mỗi lần yêu đương là một lần tăng thêm hy vọng được lên Ka-lít-sa sau khi từ giả cuộc sống thế gian.

- Kalítsa là thiên đường ?

- Phải.

- Phải yêu thật nhiều mới hy vọng được lên thiên đường.

- Đúng thế. Để em kể chuyện cổ tích anh nghe. Ngày xưa, các vị thần đến thăm thần Shiva trên thiên đường thì gặp giữa lúc Shiva đang ... yêu vợ của ngài, tên là nữ thần Parvati. Lẽ ra thần Shiva phải ngưng ngưng, như mọi người trên trái đất vẫn ngưng ngưng từ bao ngàn năm nay, thần Shiva lại tổ về hân hoan và yêu nữ thần hăng say hơn lên. Miệng ngài nồng nặc hơi men, ngài tiếp tục cuộc giao hoan, dường như không quan tâm đến sự hiện diện của các vị thần bạn. Các vị thần nổi trận lôi đình và phù phép cho vợ chồng Shiva chết sau khi đạt đến giây phút tốt đỉnh của ân ái. Shiva chết, song trước khi chết ngài truyền dạy cho các đệ tử đời đời tôn thờ lingam và bắt chước vợ chồng ngài yêu đương mãnh liệt, nếu không sẽ không được lên thiên đàng ...

Chàng ngắt lời, ý nhị :

- Giờ đây, tôi muốn lên Kalítsa được không ?

Đang lái xe, Bombay thắng gấp lại, chìa môi cho chàng hôn vũ bão. Khi còn ở phi trường, nàng gọi chàng bằng tiếng “ông” cung kính, gần như khách sáo. Xe ra khỏi phi trường, tiếng “ông” có vẻ được ảm áp hơn. 5 phút sau, chàng được nâng (nâng, chứ không phải hạ) từ “ông” lên “anh”. Thoạt tiên, chàng hôn nàng, ngón tay mân mê cái lingam thu nhỏ song giống hệt như thật. Tự dưng chàng yêu dân tộc Ấn và giáo phái Shiva. Ở Việt nam, cũng như bất cứ nơi nào có đàn ông đàn bà, ai cũng giành phần lớn cuộc đời cho lingam nhưng không ai dám nói ra miệng. Con gái trông thấy là đỏ mặt rần rần tưởng như ghét bỏ ghê gớm lắm ... Thành thật như Bombay, như người Ấn theo đạo Shiva mà hơn ...

Văn Bình đã “lên thiên đường” với Bombay. Từ phút đó, chàng ngồi sát nàng, ghé bên trái tài xế bị hoàn toàn bỏ trống. Nàng không xúc nước hoa, da thịt nàng cũng không thơm tho; tuy nhiên trong bồ hôi nàng có một chất mẫn mẫn đặc biệt. Cơn gió sáng từ đồng nội thổi phần phật qua cửa xe rộng hoác tạt hơi mẫn mẫn vào mũi chàng khiến chàng ngây ngất. Chàng định ninh được hưởng tiếp sự hợp hòa của lingam và yoni thần tiên.

Chàng không ngờ xe díp bị nạn và chàng lạc lõng trên bãi cát rộng dưới trời nắng gắt ...

Thân thể chàng bỗng nóng ra như có lửa bên trong. Ngọn lửa vô hình dấy lên từ lòng chàng, bốc tỏa khắp tạng phủ. Bồ hôi vã ra như nước mưa. Chàng cảm thấy đầu nặng, mắt hoa. Giòng nước xanh xanh lấp lánh ánh nắng kêu rì rào như những lời mời mọc. Chàng ngẫm nghĩ một phút rồi cởi bỏ quần áo.

Chàng chất lười “hừ, lát nữa mình tìm Bombay cũng chưa muộn, giờ phải tắm cái đã, nếu không mình điên mất” ... Chàng xà xuống biển, làn nước mát giúp chàng xua đuổi ngọn lửa hừng hực. Vây vùng một lát, chàng nằm ngửa lênh bênh trên mặt biển nhìn những đám mây trắng xóa từ từ trôi dưới vòm trời cao ngút. Luồng khói đen của con tàu ở chân trời đã biến đâu mất. Trên biển mênh chỉ có mình chàng với ngọn hải đăng soi mới.

Trước kia bãi cát này có lẽ là một bến tàu sầm uất. Chẳng hiểu vì lý do gì nó bị bỏ hoang. Trong vọng gác ngẫu nhiên không một bóng người, dưới đất cũng không có vết chân. Văn Bình có cảm giác như đang lùi về tiền sử.

Nhưng cảm tưởng này đã bị thực tế phủ phàng xóa bỏ. Vì thời tiền sử làm gì có súng gắn ống hãm thanh. Chàng vừa từ dưới biển lên, chân bước trệu trạo trên cát, tâm thần lâng lâng thì giác quan thức sáu bỗng réo chuông báo nguy trong óc. Chàng phóng mình sóng soài trên bãi biển ngập nước. Một viên đạn bay xẹt qua đầu chàng.

Chàng không nghe tiếng nổ.

Như vậy nghĩa là người núp bắn đã xử dụng súng gắn ống cao su hãm thanh tối tân.

Và người núp bắn này tất phải Bombay. Bombay, cô gái tài xế có những đường cong rạo rực. Cô gái đeo tượng thần bộ phận sinh dục đàn ông trên cổ. Nàng yêu chàng hơn cả vợ yêu chồng, hơn cả góa phụ yêu tình nhân trẻ sau nhiều năm thánht nhịn thềm.

Vậy mà nàng nữ bắn chàng.

Văn Bình vụt tỉnh giấc vu sơn.

2. Thần Yêu Bằng Xương Bằng Thịt

Trong đời, Văn Bình đã trải qua nhiều giấc Vu sơn, và nhờ hồng vận chàng vẫn còn nguyên vẹn mặc dầu Vu sơn thường kết thúc bằng máu lửa chết chóc. Trước khi chàng rời Tân sơn nhứt, Lê Diệp đã nói với chàng, giọng lo lắng thật sự:

- Coi chừng, tháng này là tháng có nhiều hội hè ở Bombay; “tháng giêng là tháng ăn chơi”, nhưng tháng giêng của người Ấn độ kinh khủng hơn nhiều, có ăn chơi thì hãy mở mắt cho rộng, đừng quá mê mết mà khốn.

Mấy năm trước, chàng không đếm xỉa tới lời khuyên răn của “sếu vườn” Lê Diệp, vì bản chất của họ Lê là thù ghét giống cái. Họ Lê không ưa ái tình nam nữ. Hẳn ta kị nữ sắc còn hơn cả tu sĩ già ngoan đạo nữa. Nhưng từ ngày vướng chân vào một giai nhân thơm tho Lê Diệp thay đổi hoàn toàn. Cho nên, những câu dặn dò của Lê Diệp tại phi trường bắt Văn Bình phải lưu ý. Lê Diệp từng sống một thời gian dài trên đất Ấn, nhất là ở Bombay, nên quen thuộc phong tục tập quán như bác sĩ quen thuộc ống chích. Lê Diệp lặp đi lặp lại:

- Này, ông Z.28 ơi, thành phố Bombay có hơn 400 ngôi đền Ấn giáo, phần lớn là thờ thần tình yêu, đàn bà Ấn sĩ một cách ghê gớm, cơn ghen nổi lên họ còn dữ hơn hùm beo, anh có du hí thì nên lảng tránh bên ngoài, chớ nên đi sâu ... Vả lại, điều đáng sợ là nhiều phụ nữ Ấn có bùa ngải. Họ cho anh uống nước, rượu hoặc thoa chà vào da thịt thì ôi thôi ... nghị lực của anh, võ thuật của anh, kinh nghiệm của anh sẽ đi đời nhà ma trong thoáng chốc. Anh không thận trọng, công việc bị thất bại, đừng trách tôi đây.

Lời nói của Lê Diệp văng vẳng bên tai chàng từ Sài Gòn đến Bombay. Nhưng đến khi chàng ngồi xe díp với người đẹp Bombay chàng chẳng còn nhớ gì nữa. Vì vậy, chàng không phản đối (trái lại còn tán thành nhiệt liệt) khi thấy Bombay lái xe quanh quẹo, không chạy thẳng về trung tâm thành phố mà vòng vào những con đường vắng hai bên cây cối um tùm rồi sau cùng ngừng lại gần một ngôi đền lớn, bên ngoài còn nhiều rác rưởi, chứng tỏ hội hè đã diễn ra suốt đêm qua. Quang cảnh hoàn toàn vắng lặng, Bombay đưa Văn Bình đến ngôi đền hoang liêu để làm gì?

Xuyên qua bóng tối chàng thấy Bombay đang liếc xéo bằng đuôi mắt ước át. Chàng đã đọc làm lòng những cuốn kinh điển tình yêu Ấn độ; xứ Ấn có 4 loại phụ nữ thì Bombay có thể được liệt vào loại sakini, loại đa tình, chuyên ngó trộm đàn ông và chuyên làm tình cuồng loại². Tướng mạo Bombay phù hợp với những chi tiết được mô tả trong sách, da nàng bóng láng và luôn luôn nóng bỏng, thân thể tròn trịa và cứng rắn, lông mày và tóc rậm rì, giọng nói hơi khan, dáng đi vội vàng. Loại đàn bà sakini ưa màu đỏ và ưa hoa hồng; tuy nhiên cơn thèm yêu đương đã làm họ bớt thèm thực phẩm, và kết quả là họ ăn rất ít.

Vừa liếc nàng vừa nói:

- Mời ông xuống xe.

Chàng hỏi:

- Đến nơi rồi hả cô?

Bombay cười:

- Chưa. Em mời ông vào thăm một ngôi đền cổ xây cách đây 600 năm. Đền Bulêxa³. Ban ngày, mọi con đường dẫn tới đền đều đông nghẹt, hàng giờ cũng không nhích bước nổi. Ngày thứ hai trong tuần là ngày lễ chính nên con đường càng đông nghẹt hơn nữa, nhân tiện tạt qua, ông ghé vào cho biết.

- Bên trong thờ vị thần nào?

- Như ông đã rõ, hầu hết các đền ở nước tôi đều thờ yôni và lingam.

Rồi nàng thần nhiên nói tiếp:

- Các ông thấy tục song chúng tôi không thấy tục. Tình yêu xác thịt nam nữ là cái đẹp nhất trên thế gian, tại sao lại che giấu hả ông?

Văn Bình không đáp. Bình sinh, chàng tấn công đàn bà. Chàng nổi tiếng về tài tấn công chớp nhoáng và hữu hiệu. Nhưng lần này chàng bị tuột xuống hàng nạn nhân của cuộc tấn công. Nàng đã tấn công một cách trắng trợn. Phàm nam nữ tấn tỉnh nhau phải đi từ từ. Đàng này Bombay đã ngang nhiên đốt cháy giai đoạn.

Đền Bulêxa khác mọi ngôi đền trong thành phố ở cái lingam bằng đá khổng lồ. Lingam ... lingam ... đi tới đâu du khách cũng nhìn thấy hình thù lingam quen thuộc hòa hợp với yôni quen thuộc, các kiểu kiến trúc mô phỏng đã đành, đến cả các nơi thờ phượng cũng coi lingam-yôni là linh vật nữa. Mà có phải họ chỉ tạc tượng thôi đâu? Có những ngôi đền được làm giống cái lingam, cao tổng ngồng trên 10 mét, và bên dưới là một cái hồ tượng trưng cho yôni ...

Không phải lần đầu Văn Bình đến thăm đền Bulêxa. Mỗi lần ghé Bombay chàng đều không quên nhảy lên tắc-xi, chạy ngoằn ngoèo qua những đường phố chật hẹp đầy ắp xe bánh gỗ, người lẫn lộn với bò thánh đái ỉa thần nhiên trong bầu không khí sặc mùi cà-ri. Tắc-xi đậu lại, chàng bách bộ lại đền và phải xua đuổi vất vả mới thoát khỏi hàng rào bao vây của những người bán hàng rong. Họ bày bán đủ thứ, nhưng thứ hàng họ rao chào quyết liệt nhất là những cái lingam lớn bằng thật, rẻ tiền thì bằng gỗ, còn đắt tiền thì bằng đá hoặc bằng đồng, trạm trổ rất công phu. Chàng đã giật mình khi thấy những lingam bằng gỗ to bằng cổ tay. Là đàn ông như chàng mà cũng giật mình, thì không hiểu đàn bà, đặc biệt là đàn bà con nhà khuê các còn giật mình đến đâu nữa. Vì ngày xưa, Lao Ái đã phá kỷ lục, nhưng nếu so sánh với vật kỷ niệm bán trên đất Ấn thì thiên bẩm của Lao Ái cũng chẳng đi đến đâu.

Lần đầu tiên tới đền Bulêxa, Văn Bình ngẩn tò te như mán xuống thành thị trước những cái ve đựng một thứ nước trắng đục lờ lờ mà đàn bà con gái bỏ tiền mua của các “nhà tu” ở ngoài sân đền. Vì tính tò mò cổ hữu, chàng cũng bỏ tiền mua một ve. Mãi sau này chàng mới biết ve này đựng nước quý của nam thần Shiva. Hàng trăm nam nữ chen chúc nhau để đến tận nơi có cái lingam đá cao gần đến ngực; trải bao năm tháng, nền đá sù sì đã trở nên nhẵn thín và bóng láng như được trát bi-ăn-tin. Trên thực tế, chất nhờn chứa trong ve đã được các bà, các cô nghiêm trang thoa sát lên lingam. Chưa hết, họ còn thi đua cọ ngón tay vào lingam thấm nước nhờn để thoa sát một cách nghiêm trang vào cái yếu điểm trên thân thể. Cử chỉ này sẽ khiến họ được thần phù hộ và họ có thể được hưởng hạnh phúc lứa đôi tràn trề.

Văn Bình suýt toét hai mắt khi thấy những cô gái dậy thì mặc y phục rực rỡ vây quanh cái lingam bình thần vén cao sari lên và cọ chà vào nền đá trơn tru. Đừng nói đến cử chỉ cọ chà gợi cảm này, chỉ riêng cái việc tốc sari lên để khỏa thân lộ liễu tại nơi nhĩ mục quan chiêm thì ở Sài Gòn cũng đủ tù mọt gông.

- Ô kìa, ông đứng đấy làm gì? Lại gần đây với em đi.

Té ra Bombay đã dẫn chàng đến bức tượng đá lingam hồi nào mà chàng không biết. Hình ảnh những cô gái măng tơ cọ sát để lấy hên trong tình trường đã được thay thế bằng sự thật bằng xương bằng thịt. Bombay không mặc sari rộng thùng thình nên không thể vén lên; tuy nhiên nàng lại có những cử chỉ kích động mãnh liệt hơn nhiều. Dưới ánh sáng rạng đông lơ mờ Văn Bình thấy rõ thân hình cân đối của nàng đang oằn oại với cái lingam, tưởng chừng vũ nữ thoát y trong điệu nhạc dâm dật ai-cập cũng chỉ có thể cháy bỏng và giật nảy cuồng loạn đến thế là cùng ...

Thế rồi Văn Bình say sưa với cô tài xế xe díp Ấn độ tràn đầy nhựa sống. Không những say sưa trong chốc lát, mà là say sưa liên miên, say sưa đến nỗi quên cả lộ trình, quên cả công việc. Người Ấn theo đạo Shiva thường coi số 7 là số đại hên. Nhất là đại hên về phương diện yêu đương. Làm được nhiều lingam chừng nào, thần sẽ ban thưởng nhiều chừng nấy. Và Thần sẽ ban thưởng 7 lần. Nam nữ yêu nhau cũng lấy số 7 làm điều tâm niệm. Vì vậy Bombay đòi chàng thỏa thuận cho nàng ngừng xe cả bảy lần, và mỗi lần ngừng xe là một chuyến đi vào cõi mộng. Lần đầu tiên đóng vai thụ động, chàng ký luôn 4 tay. Người đẹp đòi 7 lần, chứ nếu nàng đòi 70 lần chàng cũng không phản đối.

Trái lại, chàng còn hoan nghênh nhiệt liệt nữa là khác. Nhưng đêm chóng tàn, thời gian hoan lạc chóng hết. Văn Bình say sưa trong giấc Vu sơn nên đã bị Bombay lừa lái xe ra bờ biển vắng vẻ, và bố trí phục kích.

Phục kích bằng viên đạn súng săn thập phần lợi hại được bắn lên qua nòng súng hãm thanh dưới trời nắng thiêu đốt và bên làn nước Ấn độ dương mát rượi ...

Viên đạn bay xẹt qua đầu Văn Bình và chỉ cách tóc mai chàng một gang tay. Thì ra người bắn đã tính trước chàng sẽ nằm nhoài xuống cát tránh đạn nên bắn đón đầu, một lối bắn tinh vi, đòi hỏi nhiều công phu và kỹ thuật tập luyện.

Văn Bình chưa nhìn thấy người bắn. Song chàng đã có linh tính hung thủ là cô tài xế căng cứng và nồng nàn tình yêu. Nàng bắn đón đầu khá chính xác, điều này đáng làm Văn Bình lo ngại. Ngay sau khi tránh khỏi phát đạn thứ nhất, chàng cuộn tròn trên cát. Viên đạn thứ hai không thể bắn trúng người chàng vì chàng đã tìm ra chỗ nấp lý tưởng dưới một đụn cát cao. Chàng hé mắt quan sát và khám phá ra nơi hung thủ nằm bắn là một mồm đá ở bên trái và trên cao, gần chân tháp hải đăng.

Văn Bình dán mình nghe động tĩnh. Hung thủ chỉ bắn hai phát rồi ngừng. Có lẽ đây là súng săn chỉ bắn hai phát. Cũng có thể địch tiết kiệm đạn được, chờ chàng lộ mặt ra mới lấy cò. Dầu sao chàng cũng phải mạo hiểm tìm cách triệt hạ địch. Kéo dài thời gian, chàng sẽ thất lợi. Vì Bombay không phải là đất nhà. Nếu địch huy động thêm một tay súng cừ khôi đến bãi biển, chàng sẽ khó có hy vọng thoát hiểm.

Chàng bớt lo ngại phần nào sau khi nghiên cứu địa hình. Địch ở trên cao, dễ ngắm bắn, song lại bị ánh nắng chiếu thẳng vào mắt. Tình trạng chói mắt này sẽ làm địch lúng túng, nếu chàng bỏ được đến gần và xuất hiện vào giây phút chót chàng sẽ có thể đoạt súng dễ dàng.

Nghĩ vậy, chàng thực hành ngay. Chàng nương theo cồn cát nhòai người. May mà rủi, rủi mà may, chàng chỉ mặc cát quần ngắn cũn cỡn, rất thuận tiện cho chàng trườn bò nhanh nhẹn trên cát, nhưng chàng cũng có thể mất hết quần áo. Nước đang dâng lên, gió lại thổi mạnh, hoặc sóng biển kéo đồng quần áo xuống Ấn độ dương, hoặc những trận gió dữ dằn cuốn phăng đi.

Chàng lại ép bụng xuống cát. Ngoại trừ tiếng sóng biển, và tiếng gió biển, tứ bề vẫn êm tịnh. Kẻ địch đã im hẳn tiếng súng. Chàng đã bò đến gần những tảng đá lớn dựng đứng như bức tường thành màu xám thẫm. Bãi cát chàng vừa tằm hồi nãy là một bãi cát nhỏ nằm lọt phía dưới bờ biển đầy đá lởm chởm. Chàng trườn một giây rồi bám mồm đá, nhảy rún lên.

Chàng đã xuất đầu lộ diện hoàn toàn. Nếu địch nhìn thấy và lấy cò chàng sẽ lâm nguy. Chàng không thể phóng mình sóng soài trên những mồm đá lởm chởm. Vả lại, thân thể chàng sẽ biến thành mục phiêu dể bắn trúng trên nền đá khác màu.

Hai tai chàng mỗi rừ sau khi vận sức để trèo núi. Song chàng không thở dốc. Chàng vẫn còn khỏe sau nhiều giây phút mê man. Chàng cảm thấy đau điếng ở bắp chân. Chàng ngồi thụp xuống, và lúc ấy mới biết là đùi chàng bị rách một vết dài, như bị chém bằng dao bén, máu tuôn xối xả. Nước mặn pha lẫn hột cát sắc nhọn ngấm xuyên da thịt làm chàng đau thêm. Và không riêng đùi bị thương, cánh tay chàng cũng bị xây xát nhiều chỗ.

Chàng chống tay ngồi dậy. Đó là một cách thực tiễn nhưng khá nguy hiểm để thử lại đáp số của bài toán an ninh. Nếu địch còn lẩn quất trên sườn núi đầu đây, địch sẽ không thể không nổ súng vì chàng vừa biến thành một mục tiêu ngon lành đặc biệt.

Vẫn không thấy chuyện gì khác lạ ...

Văn Bình đứng thẳng, ánh nắng gay gắt chiếu từ sau lưng tới song chàng vẫn phải nháy mắt. Trời nóng khác thường, tảng đá dưới chân chàng như vừa từ lò nướng bánh mang ra, da bàn chân đã chai lì, và quen với những thay đổi đột ngột về nhiệt lượng mà chàng vẫn phải suýt soa, rồi thở phà phà.

Vẫn không thấy chuyện gì khác lạ ...

Văn Bình cất tiếng gọi:

- Bombay?

Trong trường hợp Bombay núp dưới hải đăng và có ý định hạ thủ chàng, nàng phải nổ cò. Vì đây là cơ hội bằng vàng đối với nàng.

Song chàng vẫn không thấy chuyện gì khác lạ. Chàng kêu tên Bombay một lần nữa. Không nghe tiếng trả lời, chàng đoán là Bombay đã bỏ chạy hoặc nòng súng của nàng đã hết đạn. Nhưng cũng có thể hung thủ đã bắn chàng không phải là Bombay. Bombay đã bị hấn giết. Hấn nhìn thấy chàng và xả súng bắn. Bắn hụt, hấn đào tẩu.

Tháp hải đăng hoang phế đã đứng sừng sững trước mặt chàng. Dưới chân hải đăng cỏ lau mọc gần lút đầu người. Gió biển thổi lên vù vù. Đang nóng chảy mỡ, Văn Bình bỗng lạnh toát châu thân. Bồ hôi trong người chàng như bị đông đặc lại thành tuyết. Rợn tóc gáy, Văn Bình ngồi thụp xuống. Giác quan thứ sáu đã báo hoảng, vì con mắt tinh tế của chàng lục soát tứ phía không tìm thấy bóng dáng nào khả nghi.

Tuy vậy chàng vẫn có cảm tưởng rõ rệt là có người sống đang ở gần chàng. Sở dĩ chàng rợn tóc gáy vì cảnh vật bỗng dưng biến đổi như có pháp thuật, trời đang xanh ngắt và cao vợi vợi bỗng dưng chuyển sang xám xịt và hạ thấp, nước biển đang trong veo bỗng dưng đục ngầu và đỏ quạch như pha đất phù sa và máu tươi, đồng thời những tia nắng xiên khoai bỗng dưng biến mất.

Văn Bình vận công để nghe ngóng động tĩnh. Chàng nghe được tiếng hơi thở khò khè từ sau khoảng đất mọc đầy lau lách vọng lại. Hơi thở này báo cho chàng biết là nạn nhân bị thương ở bộ máy hô hấp.

Và nạn nhân này là đàn bà.

Trừ phi định mạng trở trêu muốn tiếp tục chơi xỏ chàng, nạn nhân đang thở khò khè phải là Bombay.

Văn Bình chạy băng qua đám lau lách. Chàng không quan tâm đến những giòng máu rỉ rả chảy từ ngực xuống chân. Cạnh lá sắc nhọn cứa sâu vào da thịt chàng. Chàng chỉ nghĩ đến Bombay hấp hối. Hai phút sau, chàng đã trèo đến cái sân bê-tông vuông ở dưới chân ngọn hải đăng.

Hơi thở khò khè mỗi lúc một thêm rõ rệt.

Chàng thoáng gặp một bóng người nằm sổng soài trên nền đất rêu mốc. Nạn nhân ngửa mặt nhìn trời, hơi thở mệt nhọc kèm theo tiếng rên la yếu ớt.

Đúng là Bombay, chàng không thể nào lầm được. Đúng là Bombay bị trọng thương. Khẩu súng săn vút lông chổng trong tâm tay nàng, Văn Bình còn nhìn thấy vỏ đạn đồng. Nghĩa là nàng đã bắn chàng. Nhưng tại sao nàng không bắn tiếp? Nàng hết đạn chăng? Nàng không nỡ giết chàng chăng?

Hay là ...

Văn Bình đằng hắng một tiếng lớn. Bombay quay mặt về phía chàng. Áo quần nàng ướt sũng, nhưng nút cài phía trên bị đứt tung, máu đỏ thắm ướt đầm. Chắc nàng bị thương nơi ngực, vết thương khá sâu khiến nàng chảy khá nhiều máu; nếu không được tiếp cứu kịp thời nàng sẽ tiếp tục mất máu đến khi bất tỉnh. Mắt nàng mở rộng, nàng nhận ra chàng, bằng chứng là miệng nàng mỉm cười nhẹ, mỉm cười nhưng không vui vẻ mà là mỉm cười buồn thảm, nụ cười thường gặp trên môi tím ngắt của đàn bà sắp chết.

Văn Bình quỳ xuống bên nàng. Gói thuốc lá Salem màu xanh trắng khả ái nhô ra khỏi túi áo trên của nàng. Cũng may các điều thuốc còn nguyên, không dính máu. Chàng lẳng lặng châm hai điếu, hút thử một hơi dài rồi cắm một điếu vào miệng nàng.

Nàng ngoẹo đầu không nhận điếu thuốc. Văn Bình thở dài vứt cả hai điếu thuốc xuống biển. Bombay cũng thở dài:

- Em đã bắn anh.

Chàng gật đầu:

- Biết rồi. Bắn nhưng hụt. Cô bắn rất khá. Nếu anh tránh chạm một li là đã mất mạng. Và sẽ không có ai trèo lên tận đây để cứu em.

- Cảm ơn. Thành thật cảm ơn anh. Mọi người đàn ông khác không thể có thái độ mã thượng như anh. Đáng tiếc là em không còn được sống để hưởng vui với anh lâu hơn nữa.

- Cô không chết đâu mà sợ.

- Vết thương trên ngực em nặng lắm.

- Tôi đã xem kỹ. Cô chỉ mất máu chứ không bị nguy đến tính mạng. Trừ phi cô phải nằm mọp ở đây, không ai đến cứu.

- Em hiểu rồi. Anh sẽ bỏ mặc em ở đây, và em sẽ ra hết máu. Em sẽ chết. Chết dưới tay anh.

- Nhưng nếu cô chịu nghe lời tôi ...

- Hừ, anh dụ dỗ em.

- Cô không phải là con nít để tôi dụ dỗ. Đúng hơn, tôi cố thuyết phục cô. Cô còn trẻ, và hơn ai hết tôi đã có dịp chứng kiến và thần phục sinh lực rồi rào của cô. Cô chết là dại.

- Anh muốn biết lý do khiến em lái xe chở anh ra ngoại ô và lừa giết anh phải không?

- Phải.

- Lý do này rất đơn giản. Em chỉ là nhân viên thuộc cấp. Em phải tuân lệnh trên.

- Lệnh trên?

- Vâng, lệnh trên là tài xế lừa anh ra bãi biển vắng vẻ rồi tìm cách giết anh.

- Luôn cả việc ngừng xe trước đèn Bulexa và bày tỏ thiện cảm ...

- Anh nói úp mở làm gì, cứ nói toạc ra rằng em được lệnh cấp trên phải làm tình với anh trước khi hạ sát. Vâng, thượng cấp đã ra lệnh như vậy. Em đã tuân lệnh. Nhưng, như anh đã thấy, em đã làm nhiều hơn mạng lệnh đòi hỏi. Nghĩa là em đã có phần nào cảm tình thật sự đối với anh. Song cảm tình thật sự mà làm gì hả anh, vì em sắp chết, nếu không chết vì thương tích thì cũng chết vì sự hành hạ của anh.

Văn Bình cúi đầu sát mặt Bombay, giọng ôn tồn nhưng cương quyết:

- Cấp trên của cô là ai?

- Là ai, anh đã rõ.

- Không, tôi muốn cô tự miệng nói ra. Người ấy đích thân hạ lệnh cho cô thủ tiêu phải không?

- Tùy anh muốn hiểu sao cũng được.

- Tôi lặp câu hỏi này lần nữa. Cô nghe rõ chưa? Tôi lặp lại lần thứ hai, và chỉ lần thứ hai thôi, lần thứ hai này cũng là lần cuối cùng. Tôi không có thể kiên nhẫn chờ đợi thêm nữa. Cấp trên ra lệnh giết tôi là ai?

Bombay giương cặp mắt thản nhiên nhìn Văn Bình. Mặt chàng chỉ cách mặt nàng một gang tay, hơi thở ròn rập của nàng tạt vào mũi chàng. Văn Bình cảm thấy tâm thần lâng lâng, nếu ánh nắng không chiếu xuống rất mặt, và nếu cảnh trời biển bao la không nhắc chàng nhớ đến thực tại đầy nguy hiểm, chàng đã ôm ghì Bombay.

Kia kia ... nàng đang mỉm cười thân mật với chàng. Cảm lòng không đậu chàng hôn phớt vào môi nàng.

Và suýt nữa cử chỉ hảo ngọt này làm điệp viên Z.28 mất mạng.

Chàng vừa đặt môi chạm làn da nóng hổi trần trụi nhựa sống thì Bombay bỗng cự mình. Nàng thay đổi thế nằm không phải để hôn trả lại Văn Bình được dễ dàng hơn.

Mà là để tiện rút súng.

Súng của nàng là khẩu High Standard nòng 22, loại phòng thân đặc biệt một loại súng chỉ chứa hai viên đạn, được cảnh sát Mỹ sử dụng, cất giấu trong túi, hoặc trong giày. Tuy nhỏ thó, nó rất lợi hại, viên đạn của nó được chế tạo theo công thức riêng, có tác dụng xuyên phá mạnh mẽ, chỉ cần một viên là hạ sát được đối phương trong vòng 3 mét, không lưỡi dao giải phẫu nào có thể cứu nổi.

Thì ra Bombay đã lừa chàng.

Lừa chàng cúi đầu hôn để thi hành độc kế ...

Bombay bắn nhanh như máy điện tử. Văn Bình tránh không kịp, nhưng cũng vì tránh không kịp nên chàng mới còn cơ hội sống sót. Viên đạn định mạng cắm vào ngực chàng, may thay vì vai chàng khoắc khẩu súng săn nên thân Chết đã bị nòng sắt cản lại.

Văn Bình không thể tiếp tục mềm yếu và nhân nhượng thêm nữa. Nếu chàng áp dụng đúng phép lịch sự thái tây chỉ đánh đàn bà đẹp bằng hoa hồng, Bombay sẽ lấy cớ lần thứ hai, và phát súng 22 này sẽ không thể bị thép cứng ngăn chặn như lần trước. Chàng đành chém cạnh bàn tay xuống.

Vì nhân đạo - và cũng vì sự cần thiết của công vụ - chàng không đánh đòn chết. Phát atemi của chàng chỉ giáng vào bắp thịt cánh tay cho Bombay tê liệt. Nàng rú lên một tiếng nhỏ rồi nằm lăn trên đất. Văn Bình nghiêng rằng:

- Tại sao tôi thành thật cứu cô mà cô lại lập mưu hạ sát tôi?

Bombay cười chua chát:

- Anh cứu tôi vô ích. Vì tôi đã quyết tâm giết anh. Mặc dầu anh đã cho tôi sống những phút thần tiên trên đường từ phi trường ra biển và giờ đây anh thành thật chữa trị những vết thương trên mình tôi. Tôi đã suy nghĩ rất nhiều về anh, nếu tôi không mềm yếu thì đã làm tròn nhiệm vụ và tôi không đến nỗi gặp nạn mà chết.

- Tại sao cô gặp nạn?

Giọng Bombay yếu hẳn:

- Tôi không ưa những người đàn ông chỉ hỏi "tại sao". Anh bằng lòng vậy. Tôi mệt quá, máu đã tuôn quá nhiều. Phiền anh tặng tôi một viên đạn ân huệ.

Văn Bình lắc đầu:

- Không được. Cô phải sống.

Nụ cười của cô ả kiêu tài xế hung thủ trở nên buồn thảm và cay đắng thêm:

- Sống trong tội nguyên, sống trong cơn sợ hãi vô biên thì sống làm gì hả anh? Thôi, anh nên để em chết.

Văn Bình cuối xuống xốc Bombay lên vai, giọng quả quyết:

- Không được. Cô phải sống. Tôi sẽ mang cô đến bệnh viện. Và cô phải cho tôi biết rõ sự thật.

Trên sườn núi hoang liêu, dưới chân ngọn hải đăng hoang liêu, nhìn xuống mặt biển hoang liêu, chỉ có những tia nắng thiêu đốt và những cơn gió ào ào. Văn Bình vác Bombay, chạy thoăn thoắt xuống bãi cát.

1 Về sự thay đổi trong tính tình của Lê Diệp, xin đọc “Kẻ Cấp Bà Già” (Z.28) đã xuất bản, Tân Quang, 54 Lê Văn Duyệt, tổng phát hành.

2 Trích trong kinh điển ân ái Ananga Ranga của Kalyana Mally. Ngoài việc chia phụ nữ làm 4 loại, Mally còn căn cứ vào kích thước của các bộ phận sinh lý để phân loại và ước định mức độ yêu đương nữa. Cuốn sách này là một khám phá mới lạ mặc dầu được viết từ lâu. Tại sao chúng ta chưa được đọc?

3 Đến Bhuleswhar trên đại lộ Thakurdwar.

4 Loại súng phòng thân tí hon này hiện được cảnh sát tiểu bang Louisiana (Hoa kỳ) sử dụng, và rất nhiều sở cảnh sát trên thế giới đặt mua để trang bị cho lực lượng của họ. Nó chỉ nặng trên dưới 200 gờam, nằm lọt trong lòng bàn tay, có thể giấu gọn dưới đế giày.

3. Từ Saigon Đến Bombay

Sự thật mà chàng đòi cô gái bị thương cung khai đã được chứa đựng phần nào trong cuộc tiếp xúc tại phi trường quốc tế Don mương với đặc phái viên C.I.A.

Văn Bình vừa đặt chân xuống thảm bê-tông ướt nước mưa, và óng ánh những lùm sáng rực rỡ thì một gã đàn ông tây phương mũi lõ dài ngoằng đã chực sẵn, với cái bắt tay nồng nhiệt.

Gã đàn ông này là đặc phái viên C.I.A., tên thật của hắn là gì, chàng không cần biết, chàng chỉ biết bí danh là Giắc. Chàng có nhiệm vụ gặp hắn để được thông báo nội dung của điệp vụ mà chàng sẽ thực hiện trên đất Ấn.

Cũng như mọi lần, lần này chàng đóng vai nhân công làm thuê cho ông nhà giàu nứt đổ vách Tỉnh báo Trung ương Mỹ. Chàng định ninh được ăn tô phở gà cho bổ thêm nhớ sau bao ngày xa quê hương, song chàng “sếu vườn” đáng ghét Lê Diệp đã chặn chàng ngay tại Tân sơn nhứt với khẩu lệnh của ông Hoàng. Theo khẩu lệnh này, Văn Bình phải trèo lên chuyến máy bay sớm nhất để đi Vọng các, và từ Vọng các đi Bombay.

Dưới trận bão rớt Bờridít, phi cảng Tân sơn nhứt có bộ mặt héo hon và xơ xác như bộ mặt cô gái về chiều chưa kịp nhồi kem, trát phấn kỹ càng buổi sáng. Trận bão không thổi đến Thái Lan song hàng chục cơn mưa rào đã nối đuôi nhau trút xuống Vọng các. Thái là xứ nóng, vậy mà Văn Bình lại run lạnh. Khi gặp gã đặc phái viên tình báo trọc phú có cái tên cụt thun lùn và khô khan là Giắc, chàng còn run lạnh hơn nữa.

Vì từ bộ mã đến cử chỉ hắn chẳng có chút nào thiện cảm. Nếu ông Hoàng không nhờ Lê Diệp nhắc khéo với chàng là tử sắt của Sở bắt đầu cận tiền, chàng đã phốt tỉnh, không thêm bắt tay Giắc, và gọi xe về trung tâm thành phố.

Cái mũi lõ của hắn đã dài ngoằng, mấy cái răng cửa của hắn cũng dài ngoằng nữa mới lạ. Chàng chưa thấy răng ma-cà-rông, nhưng căn cứ vào sự miêu tả trong sách báo thì răng ma-cà-rông cũng chỉ có thể dài và nhọn bằng răng Giắc là cùng. Điều lạ nữa là tuy mũi dài ngoằng, và răng cửa dài ngoằng, Giắc lại không quá xấu trai. Đối với tiêu chuẩn tây phương, hắn có thể được điểm trung bình.

Giắc diện khá xộp, com-lê bằng lụa, sơ-mi lụa, cà-vạt lụa; Thái là xứ sản xuất lụa nổi tiếng nhưng đồ lụa của hắn lại của Ý, nổi tiếng hơn, và dĩ nhiên đắt tiền hơn. Riêng bộ âu-phục này đã chứng tỏ hắn là nhân viên cạo giấy cao cấp tại tổng hàng doanh địa phương C.I.A. Hắn nhe răng cửa dài ngoằng cười với chàng:

- Tôi là Giắc. Anh là đại tá Z.28 ?

Văn Bình đáp:

- Là thật, tôi mặc thường phục, không đeo lon tại sao anh lại gọi tôi là đại tá ?

- Thôi, tôi xin bỏ. Tôi chỉ hỏi tên bỏ cho có chuyện, vì trước khi đến đây tôi đã có ảnh của bỏ, Sài Gòn lại điện cho tôi, nói rõ bỏ mặc áo màu gì, thắt cà-vạt gì, vân vân và vân vân.

Những giọt mưa lác đác đã hết. Trên phi đạo rộng mông mênh chỉ còn lại Văn Bình và Giắc. Hắn tranh xách giùm cái va-li cho chàng, giọng thân mật:

- Anh để tôi xách cho, tôi quen nhân viên công an và quan thuế.

Chàng phản đối:

- Cảm ơn anh. Tôi xách cũng được. Trong va-li tôi không có hàng lậu nên tôi không cần quen họ.

- Nhưng còn vô khí ?

- Va li chỉ đựng quần áo, và mấy chai rượu huyết-ky. Theo chỗ tôi biết, nước Thái không nghiêm cấm du khách nhập loại rượu mạnh. Vả lại, nếu tôi không lầm thì chúng ta chỉ nói chuyện với nhau ngay tại phi trường trong khi chờ chuyến máy bay của Air-India đi Bombay.

Lời nói của Văn Bình làm Giắc, đặc phái viên C.I.A., giật mình, suýt đánh rơi cây dù được xếp gọn ghề đang cầm trong tay. Nhân viên điệp báo hành động không mang vô khí theo mình là việc mới lạ đối với hắn, còn mới lạ hơn cả việc phụ nữ cỡi trường thốn thẹn đi chơi ngoài đường phố nữa.

Ngược lại Văn Bình cũng đã hiểu rõ về hắn. Hắn là ông bự C.I.A. quen ăn trên ngồi trước từ ngày làm “cơm”, và có lẽ chưa bao giờ đấu dao, bắn súng và thi thố võ thuật. Hắn chưa biết chàng là ai, hắn chỉ là cái máy quay đĩa, Trung Ương dặn hắn những gì, hắn sẽ thuật lại với chàng, không thiếu một chữ hoặc một dấu chấm phết. Dầu sao thái độ “ngu si hưởng thái bình” của hắn cũng làm chàng bực mình. Lệ thường mỗi khi nhờ chàng giúp một tay, ông Simít tổng giám đốc C.I.A. đều ủy cho đại tá Pít, bạn thân của chàng. Trái đất ngày nay đã được khoa học thu nhỏ lại, Viễn Đông ở xa Hoa thịnh Đồn cả chục ngàn cây số nhưng Pít có thể đến gặp chàng trong vòng 24 tiếng đồng hồ, hoặc gọi điện thoại vô tuyến. Tại sao ông tổng giám đốc C.I.A. lại giao việc này cho Giắc ?

Thì Giắc đã giải đáp thắc mắc:

- Lẽ ra người được cử đi tiếp xúc với anh là đại tá Pít, phụ tá hành động của ông Simít. Nhưng vào phút chót, Pít không lên đường được. Nghe đâu vợ anh ta đẻ khó nên anh ta cần có mặt tại hộ sinh viện. Tôi không quen với công việc này chắc không tránh khỏi vụng về, nếu có xin anh bỏ qua giùm.

Văn Bình quên giận và phá lên cười. Lần nào gặp đại tá Pít, chàng cũng được tin bà vợ nằm nơi. Pít lập gia đình hơi muộn, bạn bè đình ninh hắn chỉ có một vài đứa con là hết “phông”, không ngờ vợ hắn cứ đẻ sồn sồn, đẻ chán con trai, quay ra đẻ con gái, đẻ một đứa mỗi lần chưa đủ, còn tìm cách đẻ sinh đôi nữa để làm đồng nghiệp lác mắt. Người Mỹ là một trong các dân tộc ham cai đẻ nhất thế giới, Pít là dân Mỹ chính cống, vậy mà sản xuất không hề biết mỏi. Những chuyến tạt qua Hoa thịnh Đồn Văn Bình thường không quên tạt qua thăm vợ chồng Pít và mấy đứa con tóc vàng mũm mĩm. Đã 6 năm trôi qua, chàng nhận thấy lần nào chàng ghé lại cô vợ trẻ măng của đại tá Pít cũng ôm cái bụng thè lè. Và lần nào gặp chàng Pít cũng giơ tay lên trời long trọng cam kết sẽ ngừng sản xuất; năm ngoái, Pít long trọng cam kết lần nữa, chàng không tin, nhưng khi bạn viết hẳn lời cam kết ra giấy chàng mới chịu tin.

Nhưng rồi năm nay bà vợ lại sinh. Chẳng hiểu làm ăn ra sao mà cô nàng giết giải quán quân về đẻ dễ lại vấp phải trường hợp đẻ khó khiến đức lang quân phải bỏ dở một điệp vụ quan trọng ?

Văn Bình ngồi gọn trong chiếc xe hơi nhỏ gắn máy lạnh có tài xế mặc đồng phục, đội cát-két lái ra ngoài phi trường. Giắc tự giới thiệu:

- À quên, tôi là đệ nhị tham vụ của sứ quán Mỹ tại đây. Ông tổng giám đốc Simít yêu cầu tôi xác định với anh rằng điệp vụ Bombay có tính cách thập phần quan trọng; vì vậy chúng tôi đành phải yêu cầu anh chấm dứt nghĩ hè và yêu cầu anh bắt tay vào việc.

Trong một câu, Giắc dùng ba tiếng “yêu cầu”, giọng nói của hắn sắc mùi ngoại giao làm Văn Bình rác tai, tuy vậy, chàng phải ngậm bồ hòn làm ngọt. Chàng định nói toạc cho hắn hiểu rằng điệp vụ Bombay thập phần quan trọng là chuyện dĩ nhiên, vì nếu không quan trọng ông Simít đã không mở tủ két, lấy cuốn chỉ

phiếu của một đại ngân hàng Thụy sĩ ký cho ông Hoàng một tờ với 6 con dê-rô, nhân viên C.I.A. ở Đông nam Á thiếu gì chẳng qua công việc khó nuốt ông Simit mới triệu dụng điệp viên đắt tiền Z.28 ...

- Mình về thành phố ?

Văn Bình hỏi Giắc. Và hần lắc đầu:

- Không. Tài xế chỉ lái quanh co một hồi rồi trở lại phi trường. Lẽ ra chúng ta nói chuyện ngay tại nhà hàng phi trường, song nhân viên của địch ở đó đông như kiến cỏ. Nói chuyện trên xe tiện hơn.

- Mời anh nói. Tôi xin nghe.

- Anh biết nói cả thấy bao nhiêu thứ tiếng ?

Văn Bình không phải là thiên thần ngoại ngữ nói lầu 60 thứ tiếng như vị hồng y lỗi lạc của đầu thế kỷ thứ 191, nhưng nếu so sánh với sinh viên cao đẳng ngữ học mài đũng quần chục năm trên ghế nhà trường thì họ còn thua chàng một vực một trời. Hầu hết những thứ tiếng thông dụng trên thế giới chàng đều nói thạo, đôi khi viết thạo; khó học và khó nói nhất là thổ ngữ của một số bộ lạc da đỏ Bắc-Mỹ và dân ét-ki-mô ở Bắc Cực2 chàng còn am tường. Huống hồ những tiếng thường nói ở châu Á. Tuy nhiên chàng không đáp lời Giắc. Chàng không thích bị hần coi là thí sinh. Hần lặp lại câu hỏi giọng cầu khẩn chàng mới nhún vai, vẻ mặt lè phè:

- Cũng biết lằng nhằng.

- Độ mấy ngoại ngữ ?

- Đủ dùng thôi.

- Hừ, anh đừng tưởng bở. Hiểu thổ ngữ Ấn độ là một trong các điều kiện tiên quyết để thi hành điệp vụ. Nếu không ...

- Vậy anh tìm người khác. Về khoản ngoại ngữ tôi thuộc vào hạng dốt.

- Anh đừng khiêm tốn nữa. Ông Simit cho tôi biết anh là “một cây” thổ ngữ.

- Nếu ông Simit đã nói thì anh còn hỏi làm gì nữa. Dân Ấn còn chưa biết nói hết tiếng mẹ đẻ của họ, huống hồ là tôi. Anh biết họ nói cả thấy bao nhiêu thứ tiếng không ?

Giắc nín lặng. Nín lặng nghĩa là mù tịt. Hần chỉ quen chỉ tay năm ngón trên ghế xoay êm ái, trong văn phòng gắn máy điều hòa khí hậu, chứ chưa khi nào xông xáo lần tên mũi đạn. Hần giật mình khi nghe Văn Bình giải thích:

- 14 ngôn ngữ chính thức và hơn 100 thổ ngữ. Nhưng anh đừng lo, đa số người Ấn nói tiếng hindi, và tôi cũng khá thạo tiếng này. Thế nào, ông Simit muốn tôi bắt cóc cô con gái rượu đẹp như tiên của tiểu vương Bombay mang về Hoa thịnh đốn để đám bốp trong lúc tuổi già hả ?

- Ấy chết, anh đừng đùa bỡn ông tổng giám đốc, ai nghe được thì khổ!

Văn Bình chỉ gã tài xế:

- Sợ hần báo cáo ?

Giắc cười thiếu não:

- Không. Hần mắc bệnh điếc.

Xe hơi chạy bon bon trên xa lộ thẳng tắp. Trời tối từ lâu, mưa lại lúc rơi lúc tạnh nên đường xá vắng tanh, tài xế tha hồ phóng hết tốc lực.

Giắc đằng hắng một tiếng nhỏ rồi nói:

- Ông Simit nhờ anh đảm trách một điệp vụ quan hệ đến quặng mỏ ở Ấn độ.

- Ha ha, uara-niom.

- Không phải. Đây là vàng. Nhưng cũng không phải quặng vàng, mà là vàng nguyên chất. Vàng lẫn với cát.

- Phen này tôi sẽ giàu.

- Lại tếu nữa rồi. Gần đến giờ phi cơ đi Bombay, anh chịu khó ngồi yên để tôi nói tiếp. Ở bất cứ thời nào và bất cứ nơi nào, vàng vẫn là quý kim giá trị; vàng nguyên chất trộn lẫn với cát sông hoặc cát biển lại giá trị hơn vàng quặng mỏ rất nhiều. Nước nào tìm ra vàng sẽ trở thành phú cường nhanh chóng. Ấn độ là nước cần vàng, thèm vàng hơn hết, vì hiện nay phần lớn của sáu trăm triệu dân còn thất học, cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc thì đào đâu ra tiền để mở trường dạy chữ; nếu những mỏ vàng trong cát này là sự thật thì chỉ trong đầu hôm sớm mai mực sống của người dân Ấn độ sẽ thay đổi hoàn toàn. Và lại, không riêng gì Ấn độ, mọi quốc gia trên thế giới đều thèm vàng. Nền kỹ nghệ càng bành trướng chừng nào thì quốc gia càng thèm vàng chừng nấy. Tôi xin lấy kỹ nghệ Nhật bản để dẫn chứng, mỗi năm nước này cần khoảng 50 tấn vàng để dùng vào kỹ nghệ và y học thì mức sản xuất bản xứ chỉ lên tới 18 tấn, khiến vàng lậu đua nhau nhập nội; riêng năm nay có đến 7 hoặc 8 tấn vàng lậu bị quan thuế khám phá và tịch thu. Những việc xảy ra ở Nhật bản cho thấy là chính phủ xứ này cũng như giới buôn vàng quốc tế rất quan tâm khi được tin vàng nguyên chất được khám phá ra trên lãnh thổ Ấn độ.

Thêm vào đó là sự ganh đua tìm vàng của Trung Hoa cộng sản kề cận. Hẳn anh đã nghe nói đến Quốc tế Tình báo Sở ?

- Chưa.

- Tôi lạy ông đại tá. Ông cứ xỏ ngọt tôi mãi. Ông Simít nói trong vụ này có cả bàn tay của Quốc tế Tình báo Sở. Và cũng có thể GRU sô viết nữa.

- Còn MI-5 ?

- Tôi sắp sửa nhắc đến tình báo Anh cát lợi MI-5 đây. Ấn độ vốn là giang sơn của họ từ một thế kỷ nay, tuy Ấn đã hoàn toàn độc lập song ảnh hưởng Anh quốc vẫn còn, và MI-5 vẫn để tai mắt lại trong xứ. Vàng thường làm con người tối mắt, phải không anh ? Vì vậy ông Simít cho rằng MI-5 khó thể đứng ngoài vụ này. Cuộc vật lộn sẽ diễn ra hết sức gay go.

- Đã tìm ra nơi có vàng chưa ?

- Rồi.

- Tìm ra rồi thì chính phủ Ấn cứ việc huy động quân đội bao vây khu vực và cho máy đến ... xúc mang về, việc gì phải cần đến mấy cha nội C.I.A. và các anh phải triệu đến tôi cho tốn tiền ?

- Hừ ... công việc phức tạp hơn anh nói nhiều. Trên lý thuyết thì mỏ vàng đã được tìm ra nhưng trên thực tế thì chưa.

- Nghĩa là như thế nào ?

- Nghĩa là cách đây không lâu một phái bộ địa chất học đã tìm ra mỏ vàng trong vùng cao nguyên gần Bombay. Phái bộ đã ghi mọi điều quan trọng vào một bản báo cáo. Nhưng bản báo cáo này đã biến dạng mất.

- Bị đánh cắp ?

- Không rõ là bị đánh cắp, bị thiêu hủy, hoặc bị mất. Chỉ biết là hiện nay người ta cần đến nó thì nó đã biến dạng.

- Thì lời mấy ông địa chất gia trong phái bộ ra mà hỏi ...

- Nếu lời được họ ra mà hỏi thì còn gì bằng ... Đằng này ...

- Họ cũng biến dạng như bản báo cáo phải không ?

- Phải. Đến khi chính phủ Ấn nhớ đến họ thì chẳng biết họ ở đâu nữa. Họ biến mất như khói.

- Còn vợ con họ, gia đình họ, giấy má họ để lại trong nhà, trong văn phòng ?

- Chính phủ Ấn đã theo dõi hết, lục lọi hết, nhưng rốt cuộc đành phải bó tay. Phái bộ địa chất học chỉ gồm vắn vện 3 ông già, thì trong đó 2 ông đã sống độc thân từ thuở thanh niên, còn ông thứ ba thì góa vợ, con

lại không có một mống. Sau khi phái bộ tìm vàng trở về, và đệ trình bản phúc trình, thì ông bác học góa vợ đi đời nhà ma.

- Chết ?

- Vâng, hồi tôi đang khỏe như vâm, con gái hai mươi cũng thua chạy có cờ, hần ta truyện trò vui vẻ, về phòng ngủ như thường lệ để rồi sáng hôm sau không chịu dậy nữa.

- Bị đầu độc ?

- Không. Luật y nói là hần ta từ trần vì bệnh tim. Trên lục tuần thì chết vì bệnh tim là thường nhưng theo lời ông Simit thì lão bác học này có trái tim rất tốt. Có thể hần đã bị ám sát. Ám sát bằng gì ? Tại sao bị ám sát ? Ai ám sát ? Những nghi vấn này vẫn chưa ai trả lời được.

- Còn 2 ông già độc thân kia ?

- Mất tích. Mọi cuộc tìm kiếm đành phải làm lại từ bước đầu. Và chính phủ Ấn đã giao cho một đại công ty của Mỹ. Tên công ty này là Quốc tế Khai khoáng Cty.

- Tại sao không nhờ người Anh ?

- Điều đó tôi cũng lấy làm lạ. Có lẽ công ty Mỹ chịu nhiều điều kiện thuận lợi cho Ấn hơn. Quốc tế Khai khoáng Cty với sự hỗ trợ của tòa Bạch Ốc đã ký khế ước với nhà cầm quyền Ấn về việc khai thác mỏ vàng trong vùng Bombay, trong trường hợp họ tìm ra nơi có vàng trộn lẫn trong cát. Tôi nghĩ rằng chúng ta phải tìm cho ra. Và ông Simit tin tưởng mãnh liệt là anh sẽ thành công. Anh sẽ đến Bombay và hoạt động chung với đoàn thám hiểm Anfa.

- Đoàn thám hiểm Anfa ?

- Phải, Ngoài mặt, đoàn này gồm một số nhà khoa học chuyên nghiên cứu những hiện tượng lạ trong lòng đất. Họ giồng dây xuống vực thẳm trong núi đá, và ở dưới vực thẳm này để tiến hành các cuộc thí nghiệm. Đoàn thám hiểm này đã đến vùng cao nguyên Đê-căn gần Bombay, mục đích là tìm mỏ vàng nhưng báo chí và dư luận quốc tế tưởng họ đến để thám hiểm các động thạch nhũ ẩn sâu dưới mặt đất gần bờ biển. Anh đọc trong đây thì hiểu.

Giắc rút trong cặp da ra một xấp giấy trắng bên trên dán sẵn những mẫu giấy cắt trong báo. Hần mở đèn trên trần xe cho chàng đọc.

Mẫu tin thứ nhất đăng trên một nhật báo bằng Anh ngữ phát hành tại thủ đô Pa-kít-tăng như sau:

"Một nguồn tin thông thạo vừa cho biết hôm nay là những địa chất gia sống sót trong cuộc thám hiểm vực thẳm lòng đất tại cao nguyên Đê-căn trong tiểu bang Bombay (Ấn độ) đang lên đường trở lại thị trấn Bombay.

Tưởng cần nhắc lại là cách đây không lâu một đoàn thám hiểm từ Tây phương đã đến cao nguyên Đê-căn gần một địa điểm có nhiều vực thẳm sâu nhất thế giới. Các nhà khoa học đã xuống tận đáy vực và sinh sống dưới đó một thời gian để nghiên cứu về một số đặc chất trong ruột trái đất.

Chẳng may tai nạn xảy ra, 2 nhân viên của đoàn đã thiệt mạng, do đó công cuộc thám hiểm phải đình hoãn, 3 người sống sót gồm 2 nam 1 nữ hy vọng sẽ có mặt tại Bombay trong tuần tới, và ngoại trừ họ gặp trở ngại bất ngờ vào phút chót, họ vẫn giữ vững ý định tiếp tục các hoạt động khoa học trong vùng đồi núi Đê-căn.

Được tin tức gì thêm bản báo sẽ loan tiếp."

Văn Bình nhún vai đọc tiếp bản tin thứ hai:

"Tin mới nhất cho biết hai nhân viên sống sót của phái đoàn địa chất thám hiểm vùng cao nguyên Đê-căn đã về đến thị trấn Bombay chiều qua. 2 nhân viên này là nữ tiến sĩ Rose, chuyên gia về các mạch nước ngầm dưới đất, và ông Bill, nhà thể thao có nhiều thành tích và kinh nghiệm về trèo núi và thám hiểm lòng núi.

2 người này tỏ ra rất mệt mỏi, có lẽ vì tâm thần còn bấn loạn vì những tai nạn liên tiếp đã giáng xuống đầu phái đoàn khoa học và gây ra một loạt thương vong đáng tiếc. Căn cứ vào các bản thống kê chánh thức,

người ta có thể nói đây là phái đoàn thám hiểm bị thiệt hại nặng nề nhất trong thời gian hoạt động trên đất Ấn.

Tuy vậy nữ tiến sĩ Rose đã tuyên bố với phái viên bản báo rằng phái đoàn vẫn chuẩn bị để trở lại Đê-căn. Cô Rose là người Mỹ, song vì mẫu thân cô gốc Trung hoa nên người ta quen gọi cô là Hồng Nương. Nữ tiến sĩ Hồng Nương còn nói với phái viên bản báo là cô đang chờ thêm một số đồng nghiệp khác đến giúp sức; tuy nhiên cô không nói rõ số người này là ai, từ đâu đến, và gồm bao nhiêu người."

Văn Bình trả hai mảnh giấy báo cho Giác. Nhân viên văn phòng C.I.A. ở Vọng các chắc là phụ nữ, và là phụ nữ lớn tuổi chưa chồng, bằng chứng là mẫu tin được cắt ngay ngắn và dán bằng băng keo trên giấy trắng không xiên xẹo.

Chàng nói với đặc phái viên C.I.A. Giác:

- Bản tin không đá động gì đến công cuộc tìm vàng.

Giác lắc đầu:

- Như tôi đã giải thích, việc tìm vàng được giấu kín, nhưng tôi nghĩ là chỉ có thể bịt mắt được dư luận chứ đừng hòng qua mặt các cơ quan tình báo của địch.

- Tại sao phái đoàn Anfa phải trở về ?

- Anh đọc bản tin thứ nhất thì rõ. Hai nam nhân viên của đoàn bị chết. Chẳng hiểu sao khi cô Hồng Nương khởi hành với đoàn thám hiểm đến cao nguyên Đê-căn thì thời tiết rất tốt, song khi bắt đầu công cuộc tìm kiếm thì thời tiết bỗng đổi xấu một cách lạ lùng. Mưa là hiện tượng hiếm trên đất Ấn, nếu mưa thì ở Đê-căn cũng không mưa nhiều, vậy mà trong hai tuần lễ liên tiếp, hàng chục hàng trăm trận mưa dầm thì nhau rớt xuống thung lũng, mọi thạch động và vực sâu đều đầy ngập. Hồng Nương đành bỏ dở mọi hoạt động. Sau đó là hai nhân viên bị chết. Nghe nói họ leo núi trượt chân và rớt xuống khe, không mò thấy xác. Tôi không tin họ gặp tai nạn dễ dàng như vậy, theo hồ sơ, những nạn nhân đều có kinh nghiệm. Có lẽ họ đã bị giết. Anh tính, trong cảnh đồi núi hoang vu, bắn súng đại bác còn không nghe tiếng ồn, huống hồ là dùng súng nhỏ; vả lại, hung thủ chẳng cần dùng súng, một lưỡi dao cũng đủ, hoặc giản dị hơn, họ lừa xô nạn nhân xuống vực thăm ...

- Anh nghi hung thủ là nhân viên trong đoàn Anfa ?

- Tôi không nói như vậy. Giả thuyết này khó thể xảy ra vì các nhân viên trong đoàn đều tin cậy lẫn nhau, và ít ra họ đã được Hồng Nương tin cậy.

- Trong mẫu tin thứ nhất, có 3 người sống sót gồm 2 nam, 1 nữ. Song mẫu tin thứ hai lại nói ...

- Hiểu rồi. Bản tin thứ hai nói là chỉ có 2 người sống sót là Hồng Nương và Bill.

- Còn người thứ ba ?

- Tên hắn là Kônin.

- Chết ?

- Đường như biệt tích.

- Anh chưa biết rõ hắn chết hay biệt tích ?

- Chưa. Nhưng Ấn độ là một bán đảo rộng mênh mông, tìm ra một người biệt tích không phải dễ; vả lại, nhiệm vụ của anh không phải là theo dõi tổng tích của Kônin, mà là đối phó với những việc sẽ xảy ra, và nhất là khám phá địa điểm có vàng.

- Hồng Nương và Bill được bình yên chứ ?

- Anh thông minh thật, tôi định nói thì anh hỏi. Cho đến nay, họ vẫn còn sống, song điều đó không có nghĩa là họ được bình yên. Chưa nói đến những nguy hiểm ở cao nguyên Đê-căn, và dọc đường về, riêng tại thị trấn Bombay họ cũng đã chết hụt. Cả hai đều bị kẻ gian núp trong bóng tối phóng dao ám sát, cũng may là họ tránh khỏi.

Giắc dúm vào tay Văn Bình một cuộn giấy bạc, giọng hần có vẻ ngượng ngập:

- Đây là tiền anh tiêu tạm. Chẳng có bao nhiêu.

Văn Bình gạt phắt:

- Cám ơn anh. Để sau này ông tổng giám đốc của tôi sẽ gửi hóa đơn cho ông Simít, khi ấy thanh toán tiện hơn. Dầu sao tôi cũng còn mấy ngàn đô-la và cuốn chi phiếu du hành, tôi vốn ghét mang tiền nặng trong túi. Mặc dầu đồng tiền là huyết mạch.

Chàng ngẫm nghĩ một giây rồi hỏi đột ngột:

- Anh còn quên một chi tiết. Những phí khoản của cuộc thám sát này do ai đài thọ ? C.I.A. hay chính phủ Ấn ? Hay là Quốc tế Khai khoáng Công ty ?

Giắc giật bắn trên nệm xe:

- Ừ nhỉ, tôi quên khuấy. Quốc tế Khai khoáng Công ty hoàn toàn đài thọ mọi phí khoản với sự chấp thuận của chính phủ Ấn, còn C.I.A. chỉ đứng phía sau. Vì Quốc tế Khai khoáng Công ty xuất ngân nên cô Sophia cũng có mặt trong phái đoàn thám hiểm Anfa.

Đến lượt Văn Bình giật mình. Tuy nhiên, chàng trấn tĩnh được ngay. Đèn trong xe được bật lên cho chàng đọc báo vừa tắt, nên Giác khó thể nhận rõ những nét thay đổi vội vàng trên mặt chàng. Giác nói tiếp:

- Cô Sophia là con gái độc nhất của ông vua mỏ vàng Mỹ, nàng đòi đi kỳ được, không ai ngăn nổi; thành ra chúng tôi chỉ còn cách bảo vệ an ninh cho nàng.

- Hừ, anh muốn tôi làm hộ vệ viên cho nàng Sophia ?

- Dùng danh từ hộ vệ viên hơi quá đáng. Vâng, anh sẽ bám sát nàng, anh có trách nhiệm giữ cho tấm thân ngàn vàng của nàng được nguyên vẹn. Tuy anh, anh muốn quan niệm việc đó là việc hộ vệ viên cũng được. Nhưng anh không thể không đồng ý với tôi rằng được làm vệ sĩ cho đàn bà con gái đẹp là một vinh hạnh lớn lao, tôi muốn đi theo nàng, hầu hạ nàng mà không được ông Simít tuyển chọn. Anh biết không ? Nàng là cô gái có sản nghiệp lớn nhất nhì nước Mỹ, và được liệt vào danh sách những người giàu nhất nhì trên thế giới. Nàng nổi tiếng về óc kinh doanh, chứ không đa sầu đa cảm, năm tháng rong chơi như mọi cô gái nhà giàu cùng tuổi khác. Ai cũng tưởng Sophia có trái tim bê-tông cốt sắt, nàng sẽ sống độc thân đến già, không dè nàng đã tìm ra được “hoàng tử của lòng em”.

- Thành thật nói với anh là tin nàng trồng cây si làm tôi vô cùng ngạc nhiên. Nàng không phải là người có trái tim bê-tông cốt sắt, từ trước đến nay nàng không yêu là vì nàng theo chủ nghĩa thụ hưởng thiên nhiên, coi tình yêu cũng như ly rượu, khi nào thèm thì uống, rượu ngon thì say còn rượu dở thì nhức đầu, mất ngủ. Bởi vậy, gọi nàng là cô gái e không đúng, nàng chưa có chồng thật đấy song về kinh nghiệm nàng còn sành sỏi hơn cả đàn bà có chồng, có con đùm dè nữa. “Hoàng tử của lòng em” là thằng cha căng chú kiết nào hả anh ?

- Ông anh của giai nhân Á-đông Hồng Nương. Tên hần là Hồng Lang.

- Anh ruột ?

- Phải, anh ruột. Gia đình Hồng Nương có cả đồng anh chị em. Đàn bà Trung hoa thường khoái đẻ con như vậy, càng đẻ họ càng trẻ dột ra.

- Nếu tôi không lầm, anh chưa lấy vợ ?

Giắc thở dài sườn sượt:

- Lưng tôi đã còng mà chẳng hiểu sao tôi chưa lập gia đình.

Văn Bình cười:

- Anh sống độc thân nên cứ tưởng rằng đàn bà Tàu ưa đẻ và càng đẻ họ càng xinh. Lầm to, anh ơi, cô vợ của đại tá Pít là người Mỹ trăm phần trăm mà vẫn dễ sồn sồn, đầu năm một đứa cuối năm một đứa. Hồi cô ta mới đẻ đứa thứ hai, trông còn mát mắt, đến lần thứ ba, thứ tư thì ôi thôi ... Nhưng phi cơ sắp cất cánh, chúng mình làm gì có thời giờ tán gẫu, phải không anh Giác ?

- Vâng, tôi xin nói tiếp. Anh chị em của Hồng Nương đều có hai tên, tên Mỹ và tên Tàu; tên Tàu nào cũng bắt đầu bằng tiếng Hồng, nhưng Hồng Nương, Hồng Lang ... Dân tộc Mỹ gồm nhiều giống người hết hợp nên trai gái thường đẹp, lai Tàu lại đẹp hơn nhiều do sự kết hợp giữa Đông và Tây. Nên Hồng Nương rất đẹp. Và dĩ nhiên là anh ruột của nàng rất đẹp trai.

- Hồng Lang cũng đang có mặt tại Bombay ?

- Vâng hẳn đang có mặt tại Bombay với người đẹp tỉ phú Sophia. Đường như họ sửa soạn thành hôn. Chuyến đi Bombay này có thể được coi là tuần trăng mật trước ngày làm lễ cưới chính thức.

- Té ra tôi phải hộ vệ cho Sophia để Hồng Lang được ung dung hưởng tuần trăng mật với giai nhân ... Anh nên yêu cầu người khác làm việc này thì hơn. Tôi không quen đứng gác cửa phòng cho đàn ông hú hí với đàn bà bên trong. Vả lại, Sophia có thiếu gì tiền bạc, nàng chỉ cần nhắc máy điện thoại lên là hàng trăm hàng ngàn thám tử võ trang tận răng đến khách sạn, bảo vệ nàng từng phút, từng giây ...

- Khổ lắm, anh cũng hờn mát nữa ư ? Tôi xin nói rõ là vấn đề bảo vệ an ninh cho Sophia không phải do ý muốn của nàng. Nàng nghĩ rằng không ai dám động đến lông chân của nàng. Nàng phản đối mạnh mẽ khi được tin chính phủ Mỹ đặt vấn đề bảo vệ an ninh, nàng bảo là thân nàng nàng lo, nàng không cần ai bận tâm. Thành ra C.I.A. phải vờ đến anh. Việc yêu cầu anh bảo vệ an ninh cho nàng không hề được thông báo với nàng, và nàng cũng chưa hề hay biết. Thiết tưởng tôi cần nói thêm là bình thường Sophia rất sáng suốt nhưng đến khi rơi vào lưới tình nàng lại ngu xuẩn hơn ai hết, Nàng tôn thờ thẳng cha đẹp trai Hồng Lang như ông hoàng, nàng hoàn toàn tin cậy hẳn, nàng cho rằng nếu trở ngại xảy ra thì ông hoàng vạn năng của nàng sẽ giúp nàng thoát hiểm dễ dàng.

- Anh có thể cho tôi biết thêm về ông hoàng vạn năng của Sophia được không ?

- Hồng Lang ấy à ?

- Dĩ nhiên, anh vừa gọi hẳn là ông hoàng vạn năng xong. Chẳng lẽ tôi lại hỏi hồ sơ lý lịch của anh.

- Hừ ... định xỏ nhau nữa ư ? Lý lịch của tôi chẳng có gì đáng nói, ngoại trừ có hàng đồng đàn bà, thật nhiều rượu huyết-ky và vài ba chục vụ buôn lậu. Buôn lậu để kiếm tiền xài thêm vì lương C.I.A. nhiều thật đấy nhưng chỉ là lương chết đói. Tôi đã mang sẵn hồ sơ của Hồng Lang, anh cần coi tôi xin đưa ngay.

- Không cần. Anh thuyết trình miệng cũng được. Tôi đang mỏi mắt kinh khủng, nếu anh bắt tôi đọc tôi sẽ ngủ quay lơ, chả vì mấy tuần nay thức hoài không được ngủ ... Hồng Lang đẹp trai ra sao ? Đẹp trai kiểu lực sĩ hay đẹp trai kiểu búp-bê ?

- Cả hai. Hẳn không còn trẻ nữa, tuổi hẳn không hơn người đẹp Sophia thì cũng khó thể chịu thua nàng, nhưng đứng bên nàng hẳn lại trẻ hơn nàng quá nhiều, trẻ đến nỗi dễ làm nàng đáng làm chị hẳn. Lối phục sức hip-py thời đại đã làm hẳn trẻ thêm 5, 10 tuổi, tóc dài xuống quá gáy và quần bông lên không cần uốn chải thường xuyên, tóc mai mềm mượt, răng đều trắng, chưa hề có vết trám đục của nha sĩ, khoai mặc sơ-mi dài mầu hồng, thành thật mà nói, cách chưng diện của hẳn không quê mùa đâu, bằng chứng là đàn bà con gái mê hẳn kinh khủng.

- Ăn chơi và chuyên sống bám vào gái nhà giàu ?

- Nói về ăn chơi thì vô cùng ... Đàn ông ai cũng ăn chơi, không nhiều thì ít, nếu tôi không lầm, anh vốn là một cây hộp đêm, vậy mà ... vào việc có ai bằng anh đâu. Hồng Lang thuộc loại ăn chơi không biết mệt nhưng lại không phải dân lưu manh hẳn đã cấp sách đến trường khoảng hai chục năm liên tục và đã tốt nghiệp một trường cao đẳng kỹ thuật nổi danh nhất nhì trên thế giới, trường Bách Khoa của Pháp. Người Pháp thi đậu vào trường này đã khó ghê gớm, thi đậu xong còn phải có đủ khả năng theo học nữa, huống hồ Hồng Lang là người ngoại quốc, nên có thể gọi hẳn là một nhà đại trí thức phóng khoáng.

- Liên hệ chính trị ?

- Ngoài sách vở khoa học, đàn bà và rượu chè ra, hẳn không còn có liên hệ nào khác. Tuy nhiên, đó là những điều được ghi trong hồ sơ, và hồ sơ này chính xác đến mức độ nào tôi chưa thể nói chắc với anh. Có thể bề ngoài Hồng Lang không có những liên hệ chính trị khả nghi, nhưng bên trong hẳn là một kẻ cuồng tín. Dầu sao anh cũng nên biết một chi tiết đáng kể trong đời sống gia đình của hẳn, dưới thời đại chiến thứ hai một người cậu ruột đã dính líu mật thiết đến mạng lưới do thám của ký giả Sorge tại Nhật. Sorge là điệp viên

quan trọng của Liên xô và mạng lưới của Sorge đã cung cấp cho Mạc tư khoa những tin tức vô cùng quan trọng; sau khi Sorge bị bắt, tổ chức ở Đông kinh bị phản gián Nhật phá vỡ thì cậu ruột của Hồng Lang đã trốn thoát. Từ bấy đến nay không ai nghe nói đến hành tung của ông ta nữa.

- Cậu ruột nghĩa là em mẹ ?

- Anh.

- Cậu ruột của cả Hồng Nương lẫn Hồng Lang ?

- Dĩ nhiên, vì họ là anh em ruột. Tại sao anh lại hỏi như vậy ? Xin anh tha lỗi, vì tôi thấy câu hỏi của anh hơi ngớ ngẩn. Trước đây ba phút, tôi đã lặp lại nhiều lần rằng Hồng Lang và Hồng Nương là anh em ruột lai Trung hoa.

- Nhưng trước đây một phút anh cũng lặp lại nhiều lần rằng những chi tiết trong hồ sơ lý lịch của Hồng Lang chỉ có giá trị chính xác tương đối.

- Đó là tôi nói tổng quát. Còn về liên hệ ruột thịt của họ thì hoàn toàn đúng.

- Nghĩa là tôi vẫn ngớ ngẩn ?

- Tôi xin rút lại ý kiến ấy. Anh còn hành tội tôi điều gì nữa không ?

- Còn, Hồng Lang đã có vợ chưa ?

- Về khoản lãng nhăng thì rất nhiều, nghe nói đến cả chục cô vợ không chính thức. Song về hôn nhân có giấy tờ đăng hoàng thì trước sau có hai. Cả hai đều đã ly dị, hiện nay Hồng Lang sống độc thân. Chẳng hiểu sao hắn khỏe như vâm, nhân tình hàng đống mà con cái lại không có mống nào. Hắn không có máu cờ bạc nhưng môn nào cũng thạo, các sông bạc cừ khôi từ đông sang tây đều in dấu chân hắn, hắn thua nhiều mà thắng cũng nhiều. Hắn biết lái máy bay; còn về xe hơi thì năm nào cũng sắm cái mới toanh, và hắn chuyên dùng xe đua, không phải xe đua hạng trung bình, mà là xe đua thượng thặng, trên 15 ngàn mỹ-kim một chiếc.

- Hắn gặp giai nhân tử phú ở đâu ?

- Trong một cuộc trình diễn âm nhạc. Năm ngoái, giới trẻ yêu nhau giật gân khắp Âu châu nhóm đại hội trình diễn tại một làng gần bờ biển miền nam nước Pháp, có hơn 5000 nam nữ tham dự, Sophia và Hồng Lang ở trong số 5000 người hiện diện. Hồ sơ không nói rõ tại sao họ quen nhau. Chỉ nói rằng Sophia gặp Hồng Lang và bị trúng ngay “tiếng sét ái tình”. Từ đó, nàng và hắn cặp kè với nhau khắp nơi, không bao giờ rời nhau, như thể hình với bóng. Hồng Nương qua Ấn độ tìm mỏ vàng, có lẽ Sophia cũng qua Ấn độ là vì Hồng Lang rủ rê. Xin lỗi ... tôi dùng chữ “rủ rê” không sát nghĩa, Sophia đâu phải thiếu nữ ngây thơ mà con trai có thể “rủ rê”, nàng rủ rê đàn ông thì có ...

Giắc nâng cánh tay nhìn đồng hồ. Văn Bình gạt đi :

- Đến giờ rồi hả ?

Giắc lắc đầu:

- Chưa.

Văn Bình ngáp:

- Vậy anh cho tôi ngủ cái đã. Anh cứ bảo tài xế lái trở về Đôn mương, chừng nào phi cơ sửa soạn cất cánh đánh thức tôi dậy còn kịp chán.

Trên thực tế, giấc ngủ trên nệm xe êm ru đã làm chàng suýt lỡ chuyến bay. Đến Đôn mương, chàng đã được đánh thức đăng hoàng và chàng đã bắt tay từ giã một cách thân thiết. Lẽ ra Giác phải chờ đến khi con chim sắt rời sân bay bê-tông mới được quay về thành phố, nhưng hắn đã bắt tay từ giã sớm hơn dự định. Chắc một người đẹp có bờ mông cao su mút đang vò võ đợi hắn trong căn phòng tình yêu gắn máy điều hòa khí hậu ...

Một người đẹp có bờ mông cao su mướt mặc đồ tốp-lét hở ngực ở sân bay đã giúp Văn Bình tỉnh ngủ hoàn toàn nhưng ngược lại chàng đã trở thành điếc lòi điếc đặc, máy vi-âm phi trường gọi tên chàng oang oang mà chàng không nghe tiếng.

Tuy vậy chàng vẫn lên đường được đúng theo chương trình của ông Hoàng. Nhưng từ Vọng các đến Bombay mắt chàng lại mở toang hoác dầu chàng còn đôi ngũ kinh khủng.

Nguyên do khiến chàng mất ngủ là Sophia.

1 Vị giáo chủ Hồng y này là Giuseppe Caspar Mezzofanti quản thủ thư viện Tòa Thánh La mã (1774-1849); ngài có thể phiên dịch 114 thứ tiếng, 72 thổ ngữ và nói thạo 60 ngoại ngữ.

2 Ngữ vựng étkimô gồm chừng 12.500 chữ, nhưng rất khó nói đúng giọng, và khó ghép chữ lại cho đúng nghĩa.

4. Đối Diện Tử Thần

Văn Bình đã hiểu tại sao ông Simít (và ông Hoàng) chọn chàng làm “hộ vệ viên” cho nữ tử phú Sophia.

Vì đối với chàng, Sophia không phải là người đàn bà xa lạ. Chàng đã gặp nàng hai lần. Lần đầu tại Mỹ, Lần thứ nhì, tại Âu châu một năm sau. Chàng quen Sophia do sự giới thiệu của Katy, cô gái Mỹ tuyệt đẹp từng hoạt động chung với chàng trên lãnh thổ sô viết¹. Thật ra Sophia không thuộc loại đàn bà mà chàng ưa thích. Chàng vốn ưa thích những giai nhân ướt át, Sophia sống từ tám bé trên đồng đô-la và vàng khối nên tâm thần khô khan, gần như cô độc. Không hiểu sao chàng lại nhận lời, ngoan ngoãn theo Katy đến dự một cuộc tiếp tân của Sophia.

Katy là bạn học của Sophia. Đêm ấy là bữa tiệc cuối năm giữa những bạn học đồng khóa. Bạn nhưng không thân lắm. Tiền bạc đã biến thành bức tường cao ngất, ngăn Sophia với thế giới bằng hữu. Thấy Katy đi một bên Văn Bình, Sophia tỏ dấu sững sốt:

- Mới lập gia đình hả?

Katy lắc đầu:

- Không, anh này là bạn.

Sophia hỏi tên và khi biết chàng là Văn Bình tức điệp viên Z.28 nàng phá lên cười ròn rã:

- Nghe tiếng anh đã lâu, đêm nay mới được diện kiến.

Văn Bình chỉ mỉm cười không đáp. Chàng cảm thấy lạc lõng trong bầu không khí dạ tiệc giả dối. Vả lại, chàng cần im lặng để dò xét Sophia. Thì nàng đã phê bình:

- Người ta đồn đâu có sai ... Trông anh cũng sạch nước cần đấy chứ!

Katy chen vào:

- Chị nên coi chừng.

Sophia giơ một ngón tay lên trời:

- Cô em sợ ông Văn Bình mê hoặc tôi ư? Còn lâu. Ông ta không thuộc “týp” của tôi.

Nàng trả lời một cách sống sượng. Giọng nói sống sượng của người quen điều khiển và quen khinh miệt. Văn Bình ghét cay ghét đắng. Song chàng không phật ý. Nàng cũng không thuộc “týp” của chàng. Nàng hợp với loại đàn ông trung thành như chó với chủ nhà và hết mực hầu hạ như cung nữ hầu hạ vua.

Một năm sau, chàng tạt qua Thụy sĩ, lên vùng núi trượt tuyết thì tình cờ gặp lại nàng. Nàng cũng đến trượt tuyết với một lô bạn trai. Thái độ của nàng đối với chàng có vẻ hơi khác. Nàng bớt kênh kiệu hơn trước, bớt lạnh lùng hơn trước. Nhưng để trả thù, Văn Bình lại đón tiếp nàng một cách kênh kiệu và lạnh lùng. Nàng mời chàng ăn tối thì chàng lắc đầu cáo bận. Nàng vùng vằng bỏ đi, chàng giả vờ không để ý.

Rồi thời gian trôi qua. Định mạng và điệp vụ trở trêu đã bắt chàng tái ngộ người đàn bà kỳ quặc. Nàng nói không yêu, giờ đây nàng lại yêu say đắm. Tại sao nàng thay đổi? Tại sao nàng yêu Hồng Lang? Nàng có biết chàng được phái đến Bombay để bảo vệ an ninh cho nàng không? Tại sao ông Simít lại đặc biệt chọn chàng?

Nhiều câu hỏi quay cuồng trong óc Văn Bình. Chàng cảm thấy mệt mỏi.

Â° Â° Â°

Mệt mỏi không phải vì Bombay đè nặng trên vai sau khi chàng chạy một mạch từ chân tháp hải đăng xuống bãi cát ướt nước phía dưới.

Trong khi những câu hỏi rồi beng quay cuồng trong óc Văn Bình thì những trận gió nửa nóng như thiêu nửa lạnh như pha băng tuyết cũng quay cuồng trên bãi biển vắng vẻ. Văn Bình dừng lại để thở.

Chàng nghe tiếng Bombay nói như thét vào tai:

- Đặt em xuống!

Bombay nằm thẳng, hai mắt nhắm nghiền. Lát lâu, nàng quay mặt ra biển cho khỏi chói mắt. Chàng vuốt tóc nàng, giọng thân mật:

- Cô đã khỏe chưa?

Nàng đáp, giọng chua chát:

- Cám ơn anh. Phiền anh giết tôi đi.

- Một lần nữa tôi xin nhắc lại, tôi không phải và không thể là kẻ sát nhân.

- Nhưng em đã giết anh.

- Đó chưa thể là lý do khiến tôi giết cô.

- Anh đã nhân đạo một cách vô ích. Vì nếu em không chết em cũng sẽ giết anh.

- Giờ đây cô bị thương nặng, tôi phải cứu cô. Sau khi bình phục cô còn muốn giết tôi nữa hay không, tùy ý. Dầu sao, chúng mình cũng đã hưởng bên nhau những phút thần tiên, phải không cô?

Cô gái thở dài, đau đớn vì những vết thương thì ít, đau đớn vì lời nói xúc động của Văn Bình thì nhiều.

- Phải.

Văn Bình mơn trớn má nàng, cử chỉ âu yếm như lúc hai người ôm nhau chặt cứng trên nệm cỏ trong bóng tối lờ mờ thơm mùi hương hoa đồng nội:

- Vậy cô nên nghe tôi. Cô nên ...

- Dầu nghe anh hay không, em cũng chết. Thôi, anh hãy để em chết vì ...

Nàng ngừng nói để thở. Tròng đen đã bắt đầu trợn ngược. Văn Bình ấn vào huyệt hồi sinh trên mang tang, cố giữ nàng sống thêm một thời gian nữa. Chàng hy vọng trong cơn mê sảng trước phút từ giã cõi đời nàng sẽ vô tình tiết lộ một phần sự thật, vì phát atêmi hồi sinh của chàng gần có tác dụng tương tự của huyết-thanh sự thật scôpôlamin.

Hơi thở của Bombay trở nên đứt quãng và gấp gáp hơn. Văn Bình hỏi nàng:

- Thượng cấp của cô chỉ hạ lệnh giết một mình tôi thôi ư?

Nàng thều thào:

- Không.

- Còn ai nữa?

- Một người đàn bà.

- Ai? Hồng Nương hả?

- Người đàn bà tây phương.
- Sophia.
- Phải. Sau đó sẽ hạ sát tất cả.
- Tất cả những ai?
- Phái đoàn Anfa sửa soạn lên đường đi cao nguyên Đêcăn. Hạ sát tất cả ... tất cả ...
- Lý do?
- Không biết.
- Ai ra lệnh?
- Thượng cấp.
- Dĩ nhiên kẻ ra lệnh cho em phải là thượng cấp. Nhưng thượng cấp của em là ai?
- Là ...
- Là ai ... em ráng nói đi. Thượng cấp của em là đại tá Ba-ni, Quốc tế tình báo Sở, hay GRU?

Bombay mấp máy môi, hai mắt nhìn chàng chăm chăm. Nàng nhìn song không còn thấy gì nữa. Dây thần kinh thị giác đã chết. Nàng muốn nói mà mạng lệnh cấp kỳ của óc đã bị chặn cản trên đường đến cuống họng. Văn Bình vội vạch miệng nàng. Lưỡi nàng đã xám xịt và cứng đét. Chàng chỉ còn một hy vọng. Hy vọng leo lét cuối cùng. Hy vọng mong manh đọc ý nghĩ của nàng của cô gái tài xế bất đắc dĩ trên cặp môi sắp sửa hoàn toàn bất động.

Chàng nói lớn:

- Bombay, em cứ nói đi, anh sẽ đọc trên môi em.

Một giọt nước mắt ứa chảy trên má nàng. Môi nàng không còn mấp máy nữa. Nàng rung mình thật mạnh.

Rồi im bặt.

Bombay đã chết.

Văn Bình quỳ xuống, truyền chân khí cho nàng. Nhưng 5 phút sau, tứ chi nàng vẫn lạnh ngắt. Bombay đã chết. Không hiểu sao Văn Bình bỗng cảm thấy tâm thần xúc động mãnh liệt. Tầm thân cân đối và căng phồng nhựa yêu ấy vừa cọ sát vào mình mấy chàng, vừa run rẩy, cong uốn dưới những vuốt ve da diết, vừa thốt ra những âm điệu ái ân nồng cháy đã trở thành đồng thịt vô tri giác và lạnh lẽo.

Trời nắng và mặt nước đại dương nóng bỏng vẫn không cân phân được sự băng giá đang dâng ngập lòng chàng. Bình thường con người khô khan và tàn nhẫn như điệp viên Z.28 đứng vững như không trước cái chết của kẻ lạ. Nhưng con người khô khan và tàn nhẫn này đã biến đâu mất.

Bất giác gò má Văn Bình ướt nhèm nước mắt.

Chàng không nỡ bỏ Bombay nằm trơ vơ giữa đồng lau lách dưới chân hải đăng hoang phế. Lát nữa đây, đoàn quạ lang thang đánh hơi Tử thần sẽ bay lại, mổ rĩa xác nàng, và chỉ đến chạng vạng tối là khối xương thịt kiêu diễm kia chỉ còn lại đồng vụn lầy lưa và tanh hôi. Chàng bèn vác nàng lên vai như hồi nãy. Đất sườn đồi cứng đét, chàng không thể đào huyết chôn nàng. Chàng lại không có cuộc xéng để đào. Ngẫm nghĩ một lát, chàng trở lại xe díp, gỡ vải kaki bọc nệm ra làm đồ liệm cho nàng. Chàng lấy dây dù gói buộc xác chết lại tử tế. Thấy mắt nàng vẫn mở trừng trừng, chứng tỏ nàng chết oan ức - oan ức là đúng, vì nàng còn quá trẻ, chưa được hưởng hết hạnh phúc lứa đôi. Văn Bình thở dài vuốt mắt cho nàng. Rồi chàng lục túi nàng.

Mục đích của chàng không phải là tìm kiếm giấy tờ khả nghi, mà là tìm kiếm địa chỉ của nàng để báo tin cho người thân. Một xấp ảnh nhỏ từ túi nàng rơi ra ngoài.

Toàn là ảnh màu. Ảnh của một cuộc liên hoan hoặc chợ phiên đông đúc nào đó. Đặc điểm là người trong ảnh đều trần truồng, và phần nhiều đang làm cái việc nam nữ chỉ dám làm trong phòng the cửa đóng then cài kín mít.

Văn Bình lưu ý đến tấm hình chụp Bombay hoàn toàn khỏa thân làm tình với một gã đàn ông. Trong ảnh, nàng không hấp dẫn bằng ngoài mặc dầu hình màu được chụp đúng kỹ thuật và rửa rất khéo. Tại Ấn, nhất là tiểu bang Bombay, nam nữ làm tình công khai với nhau ở nơi nhĩ mục quan chiêm không phải là chuyện lạ; Văn Bình đã có dịp mục kích những buổi rước lễ thần Yêu, với các bức tượng ngự chễm chệ trên xe có người khiêng, rồi khi tới đình được các “tu sĩ” dùng làm vật biểu diễn 64 phương pháp làm tình trước đám đông cả ngàn người. Nằm, ngồi, đứng, các bức tượng gỗ được nối vào những sợi dây, như thể tượng múa rối mari-onét tây phương, và biểu diễn gợi cảm như người thật, thiết tưởng những trò trong phim con heo cũng chỉ có thể gợi cảm đến thế là cùng ...

Ấn là xứ có ngàn lẻ một cửa lạ. Văn Bình đã nghe nói đến những cuộc liên hoan giành cho đàn ông lớn tuổi gan thận suy yếu và cho thiếu niên mới qua tuổi dậy thì, đang cần được hướng dẫn trên đường đời. Cái đình của cuộc liên hoan kỳ quặc này là những pho tượng hoặc bức hình nữ thần yêu đương Parvati gồm không thiếu bộ phận nào, và bộ phận cần thiết được vận động bằng máy, lót lụa và bông vô cùng êm ái, lại được xức tẩm dầu thơm cho được trơn tru và quyến rũ nữa. Kẻ cần được nữ thần phù hộ chẳng phải làm điều gì khó khăn cả, chỉ cần ôm choàng pho tượng, và các bộ phận của người máy sẽ cử động đều đặn, nhịp nhàng do một cô gái núp bên trong điều khiển thành thạo cho đến khi ...

Văn Bình phải nheo mắt để nhìn cho rõ.

Gã đàn ông đang âu yếm với giai nhân bạc mạng Bombay trong tấm hình màu Kodachrome có những nét đập thẳng vào giác quan Văn Bình.

Chàng không quan tâm lắm đến tấm thân cân đối, bắp thịt nổi cuộn cuộn trên làn da ngăm ngăm của gã đàn ông, tuy những chi tiết được bộc lộ này cho chàng thấy hắn là người có nhiều công phu tập luyện, không những về thể dục thẩm mỹ để lôi cuốn phụ nữ khó tính, mà còn về nội ngoại công để trở thành võ sư lợi hại nữa.

Chàng cũng không thềm quan tâm đến động tác vô cùng khiêu khích của hắn. Nếu hắn sinh sống ở đất Việt, và tấm ảnh làm tình này được rơi vào tay cảnh sát, thì xem hắn cũng ra tòa lãnh 5 năm tù. Tội công xúc tu xỉ còn là nhẹ. Tội của hắn phải là tội khuấy động ... cách mạng.

Văn Bình chỉ quan tâm đến mặt hắn.

Hắn quay mặt về phía ống kính, có lẽ hắn đang diễn trò con heo thì chuyên viên nhiếp ảnh yêu cầu hắn xây mặt và yêu cầu hắn cười thật tươi để lưu truyền hậu thế. Không hiểu vì e thẹn, hay vì lý do nào khác Bombay lại giấu mặt nàng vào vai gã đàn ông. Văn Bình nhận diện được nàng dễ dàng nhờ những đường cong quá quen thuộc và hết sức độc đáo trên thân thể nàng.

Gã đàn ông trạc 40 tuổi đầy kinh nghiệm tuổi sắp phương tiện, tuổi có đủ điều kiện quyến rũ đàn bà con gái nhất. Đối với người phương tây hắn đã có thể được coi là khôi ngô, phương chi đây lại là đất Ấn bụi mù, nắng cháy, cứt bò được đốt thành than và tẩm phết vào bộ phận sinh dục đàn ông để lấy khước, nam nữ làm tình thì được “tu sĩ” rảy nước tiểu bò cái lên mình, gọi là “nước thánh”. Nên đối với người Ấn, gã đàn ông trong ảnh có thể được coi là mẫu người lý tưởng của phụ nữ ...

Hắn có đôi mắt tuyệt đẹp. Đôi mắt hắn hao hao giống đôi mắt của Văn Bình. Nghĩa là khi nhìn đàn bà thì rất ướt át, rất dịu dàng. Nhưng khi cần, chất nước mềm yếu trong nhỡn tuyến có thể rắn lại thành chất kim khí, khiến kẻ đối diện phải cồng tay, cồng chân, yếu bóng vía có thể lăn đùng ra chết.

Nếu có khác thì chỉ khác ở một điểm duy nhất.

Và cũng là điểm quan trọng.

Thỉnh thoảng, khi mắt hắn liếc ngang, sát tròng đen của mắt hiện ra một cái gợn đen nhỏ li ti. Vết đen này là dấu hiệu tối kị của tướng pháp Á-đông, báo trước một cuộc sống xáo động nghiêng ngửa nhưng bị kết thúc trong những tai nạn nguy hiểm bất thần và tàn bạo.

Vết đen nhờn tuyền này là báo trước gã đàn ông sẽ gặp cái chết bất đắc kỳ tử.

Tên gã đàn ông này là Bani. Đại tá Bani, yếu nhân của cơ quan tình báo Ấn tại Bombay. Hắn là tiếp xúc của chàng trong thời gian ở Bombay, và hắn sẽ giúp chàng làm tròn công tác.

Như mọi lần Văn Bình đã được thuyết trình về đời tư của những người chàng sẽ gặp trong khuôn khổ của điệp vụ. Do đó, chàng đã biết khá nhiều về đại tá Bani mặc dầu chàng chưa hề biết hắn bằng xương bằng thịt. Vả lại, nếu đặc phái viên Giắc của C.I.A. không thuyết trình tường tận về Bani thì Văn Bình vẫn không lạ về hắn. Trong văn phòng ông Hoàng đã có một bộ óc điện tử IBM chứa đựng đầy đủ hồ sơ tướng mạo và các chi tiết phụ thuộc liên quan đến mọi lãnh tụ và cộng sự viên thân cận của nền điệp báo thế giới từ đông sang tây, từ phe tự do qua phe cộng sản đến phe á-phi đứng giữa, từ thời gian hiện đại lùi trở lại đệ nhị, đệ nhất thế chiến, chiến tranh Hoa-Nhật, Nga-Nhật, thậm chí đến cả những thế kỷ 16, 15 xa xưa nữa.

Những hồ sơ này được soạn thảo kỹ càng, có cả hình ảnh kèm theo, chụp hình trên phim vi-ti và nhồi nhét vào óc điện tử, khi cần chỉ bấm nút là trong nháy mắt mọi chi tiết cần thiết hiện ra trên khung ảnh. Gần đây, ông Hoàng bị đau mắt vì bệnh cận thị mỗi ngày một gia tăng, ông đã dùng kính lúp với sức khuếch đại tối đa mà cũng không còn đọc rõ nữa nên các chuyên gia của Sở đã sáng chế một máy rô-bô khác đọc trên màn ảnh và nói rót vào tai ông. Mắt Văn Bình còn sáng như đèn pha i-ốt, song chàng lại mắc bệnh lười, bởi vậy chàng bắt chước ông tổng giám đốc ngả lưng trong ghế bành rộng thênh thang và êm ái, dứt nút nghe vào lỗ tai, gác chân lên mặt bàn, khoan thai đốt thuốc Salem, nghe máy điện tử đọc những điều ghi trong hồ sơ IBM.

Chàng còn nhớ rõ một số chi tiết về đại tá Bani: đẹp trai ham chơi (dĩ nhiên, vì ít có đàn ông nào đẹp trai lại không ham chơi, trừ phi là thiếu số ái nam ái nữ hoặc chỉ có thể làm quan thái giám ...), tiêu tiền như phá, uống rượu như hũ chìm ... tuy nhiên rượu hắn thường uống lại không phải là rượu huyết-ky hoặc si-cốt mà là rượu pha chất ma-túy. Chất lạ này được gọi là bờ-han. Bờ han được mang lên lút từ Pa kít tăng qua, trộn với “rượu đế” bản xứ, nó trở thành một mê tầu độc nhất vô nhị; uống vào ly thứ nhất nó làm cho lục phủ ngũ tạng mát rượi, ly thứ nhì sự mát rượi Bắc cực hóa ra sự nóng thiêu xích đạo, kẻ uống cừ khôi chỉ đến ly thứ ba, thứ tư là cùng. Người Ấn thêm rượu hơn ai hết vì ở xứ họ rượu bị cấm đoán nghiêm ngặt song nghiêm ngặt mà không nghiêm ngặt, muốn uống chỉ cần có giấy phép của bác sĩ là được mua, được uống rả rích (cũng như ở xứ mình, có lần thuốc trụ sinh bị bán hạn chế sữa bột Guigoz bị bán hạn chế chỉ cần ông mặc bờ lu trắng nguyệt ngọc một chữ là được mua ... rả rích và bán chợ đen rả rích). Rượu pha bờ-han làm cho sinh lực gia tăng gấp bội nên đại tá Bani ham chơi và quên đời chỉ là chuyện thông thường ...

Văn Bình mân mê tấm hình màu trong tay. Thi thể nóng hổi của Bombay đã được ném xuống biển Ả-rập từ nãy, chỉ gây ra tiếng bồm nhẹ, và âm thanh khiếm tốn này đã bị tiếng gió, tiếng sóng biển phủ phàng che lấp. Tấm hình đã bị nát bầy mà Văn Bình không biết.

Vì chàng mãi nghĩ đến đại tá Bani và cô gái tài xế kỳ lạ. Theo kế hoạch, Bani cho xe hơi riêng lên phi trường đón chàng. Như vậy nghĩa là Bombay làm việc dưới quyền Bani. Ấn độ thiếu gì tài xế đực rựa lại giao trách nhiệm cho một cô gái đa tình giữa đêm khuya thanh vắng?

Văn Bình lăm bắm một mình:

- Bani, Bani!

Â° Â° Â°

Trời xế trưa mỗi lúc một thêm nắng gắt.

Văn Bình lội bộ trên dẻo cát trắng xóa, đôi giày của chàng ướt sũng nước, và dính đầy cát. Thậm chí cát chui cả vào trong tất. Mũi chàng cũng thở toàn cát. Hễ chàng há miệng là những hạt cát nóng bỏng bay vào rồm rộp. Trên quãng đường dài độ hai cây số, chàng phải dừng lại nhiều lần, cởi quần áo và nhảy ùm xuống biển tắm mát. Nhưng chỉ mát được một lát rồi nóng trở lại như cũ và đường như sau cơn tắm hơi nóng còn nóng hơn trước nhiều.

Nếu không sức nhớ mình là người Việt chính cống, Văn Bình đã vứt bỏ hết quần áo mặc trên người. Vì người Việt không khoái lối sống trần như nhộng. Vả lại, có người Việt nào khoái khỏa thân lang thang ngoài lộ thì nhân viên cảnh sát sẽ chở xe cây lại, đem nhốt trong xà-lim ... Trong khi ấy, người Ấn lại khoan dung

với sự cõi truồng. Trong nhiều cuộc lễ tôn giáo, thờ phượng nữ thần tình yêu, phụ nữ Ấn thường cởi phăng phần trên, để ngực trần nhảy múa; đàn ông thuộc bộ lạc Porada còn tiến xa hơn nữa, họ ở trần hoàn toàn coi đó là vinh dự của giống đực, và khi mãn lễ họ còn công khai làm tình với đàn bà.

Giấc mộng cọ sát da thịt của Văn Bình đột nhiên bị phá đám. Vì từ bên trái vừa văng lại tiếng pin, pin quen thuộc.

Đó là tiếng kèn xe hơi.

Giữa cảnh hoang liêu đầy nắng làm cổ họng cháy bỏng, bồ hôi tuôn chảy như máng xối, tiếng kèn pin pin có tác dụng đối với Văn Bình như nụ hồng của cô gái tuyệt đẹp còn tơ tặng cho ông già miệng móm, da mồi. Tuy vậy, chàng chỉ nghe được tiếng kèn chứ không nhìn thấy được xe hơi. Vì bãi cát cách xa mặt đường một quãng, mặt đường được đắp cao như bờ đê lại bị những rặng cây um tùm che khuất.

Tiếng pin pin kéo dài rồi vụt nín.

Văn Bình vội chạy về phía có tiếng kèn. Chàng biết là không hy vọng theo kịp xe hơi, nhưng linh tính thầm kín vẫn bắt chàng phóng nhanh như tên bắn và trong loáng mắt chàng đã chạy hết con giốc thoai thoai đầy vỏ sò lạo rạo và đá sỏi trắng xám nhon hoắt để đặt chân lên mặt đường bên trên.

Dĩ nhiên đường này không phải đường nhựa nhẵn thín và bóng loáng, mà là đường đất gồ ghề, xiên xẹo, ngoằn ngoèo, cỏ dại mọc đầy, có lẽ từ nhiều tháng nay chưa có xe hơi nào lăn bánh. Văn Bình mừng rơn khi thấy trước mặt một chiếc xe díp sơn màu xám đang nằm chênh ềnh giữa đường. Bề ngoài nó như xe Land-Rover nhưng máy nó và vỏ lốp của nó thuộc loại riêng, được chế tạo để chạy tại vùng biển, trên đường cát hoặc lồi lõm, hiểm trở. Động cơ xe này khỏe lạ lùng, ít khi bị hỏng. Phải gấp hên đặc biệt như Văn Bình nó mới chịu nằm ụ cách chàng một chặng đường ngắn giữa lúc chàng cần phương tiện di chuyển về trung tâm thị trấn Bombay như nắng hạn chờ mưa rào!

Hành khách của chiếc xe díp “trời cho” này chỉ gồm vền vện hai người.

Một đàn ông và một đàn bà.

Người đàn bà có nước da trắng và sống mũi cao của các chủng tộc tây phương, nhưng giác quan thứ sáu của Văn Bình bảo ngầm với chàng nàng sinh trưởng ở Ấn. Gã đàn ông là người Âu trăm phần trăm và Văn Bình dám chắc hẳn là dân Anh, với tấm thân cao dong dong, luồng mắt thép lạnh lùng, khuôn mặt hơi nhon.

Cô gái nhìn thấy Văn Bình trước tiên.

Nàng thúc cùi chỏ vào ngực gã đàn ông khi ấy đang cúi lom khom tìm bộ phận hư trong máy. Hắn ngẩng đầu lên (và căn cứ vào nét mặt và làn môi mấp máy, Văn Bình biết hẳn vừa cất tiếng cầu nhàu) ngoảnh về hướng Văn Bình. Chàng giơ tay vẫy lia lịa. Cô gái vẫn đứng im, nhưng gã đàn ông thì đưa tay vẫy lại.

Trong chốc lát, Văn Bình đã đến gần xe hơi. Cô gái Ấn lại có giọng nói Anh ngữ thánh thót như chim. Đàn bà lai vốn đẹp, cô gái này vừa đẹp khuôn mặt lại đẹp cả thân hình khiến Văn Bình quên cả trời nóng, quên cả cổ họng cháy bỏng vì nước biển mặn chát và khát nước, quên luôn nhiệm vụ dở dang trên đường về Bombay và cao nguyên Đêcan.

Văn Bình ngó chăm chăm như muốn bóc trần làn áo mỏng của cô gái khiến gã đàn ông khó chịu. Hắn buông thông tiếng “chào ông” nhạt nhẽo, đoạn rúc đầu vào máy xe hơi. Văn Bình hỏi:

- Xe bị hư?

Cô gái nhanh nhẩu:

- Vâng, xe đang chạy ngon lành thì kêu tặc tặc mấy tiếng rồi nằm ụ luôn. Có lẽ nghệt bình xăng. Ông biết chữa máy không?

Gã đàn ông chắt lưỡi:

- Em lỏi thôi quá. Anh chữa cũng được rồi.

Cô gái phụng phịu ngồi bệt xuống cát:

- Vâng, mời anh tiếp tục chữa. Tính anh bao giờ vẫn vậy, cái gì anh cũng muốn làm một mình, cho dầu anh làm không được. Rồi anh coi, anh không chữa cho nó chạy lại được đâu. Chẳng qua anh chỉ thích giữ em làm của riêng, không được nhìn ai, không được trò chuyện với ai hết, kể cả những người lạ tốt bụng muốn giúp anh thành thật.

Gã đàn ông gắt:

- Yêu cầu em im đi. Có gì lát nữa chúng mình sẽ nói với nhau cũng chưa muộn.

Cô gái ngoảnh mặt ra biển, giọng hờn rồi:

- Ừ thì thôi.

Gã đàn ông lại cặm cùi chữa xe. Hắn diện bộ đồ dài bằng hàng tét-gan trắng tinh, áo may chặt ních, hở cánh tay, ống quần lại nở phình theo một ống chân voi thịnh hàng trong năm. Kiểu may này làm tôn giá trị cái bụng thon nhỏ tốn nhiều công phu thể dục thẩm mỹ với 6 múi thịt đều đặn, và bộ ngực khá nở nang. Tuy nhiên tay chân hắn lại trắng trẻo, có lẽ hắn là giám đốc một cơ sở hành chánh hoặc công ty thương mại ở Bombay. Hắn không phải là dân chữa xe thành thạo, vì bộ đồ trắng, ủi phẳng nếp đã dính bám dầu mỡ đen sì. Hắn đã tháo lọc xăng ra xem xét nhưng dường như hắn chỉ có một khái niệm quá đơn giản về việc chữa bình xăng nghẽn nên sau khi hắn loay hoay thổi phù phù mấy cái rồi trèo lên mở máy, máy vẫn câm lặng, hắn lại thót xuống mò mẫm bộ phận khác trong động cơ.

5 phút đồng hồ trôi qua. Cô gái vẫn nhìn ra biển, miệng nhai cỏ may bồm bẻm. Nàng làm ra vẻ không quan tâm đến Văn Bình, song chàng dư biết nàng vẫn nhìn trộm. Kinh nghiệm nhiều chàng biết cô gái này thuộc loại siêu-vãm, cần đàn ông hơn cả phụ nữ cần son phấn, tình yêu không bền gặp ai là yêu, nhưng hễ đã yêu thì yêu vũ bão, yêu đến hụt hơi, đến phờ phạc, long đĩnh vít đầu gối vẫn chưa thỏa cơn thèm.

Gã đàn ông lại ngẩng đầu lên, mồ hôi nhễ nhại mặt nhăn nhó như mếu. Dường như hắn muốn cầu cứu Văn Bình nhưng chưa dám lên tiếng vì tự ái. Cô gái bất thần quay lại. Nàng đã đọc thấy tư tưởng của gã đàn ông mặc đồ trắng sang trọng. Nàng vút cây cỏ may xuống đất, giọng đùng đùng:

- Anh chịu thua chưa?

Gã đàn ông cười gượng:

- Sắp tìm ra rồi. Nhưng...

Cô gái ngắt lời:

- Tôi không cười anh đâu, anh đừng sợ. Để tôi nhờ ông khách chữa giùm cho.

Văn Bình không chờ nàng lặp lại, chàng tiến ngay lên và xắn tay áo. Song gã đàn ông đã chiếm hết chỗ đứng trước nắp ca-bô, hai tay khuỳnh ra, cốt làm cho chàng bị vướng. Cô gái sẵn giọng:

- O kia, anh làm trò gì thế?

Gã đàn ông vùng vằng:

- Làm gì kệ tôi.

Văn Bình vừa chạm bàn tay vào bình xăng xe hơi thì gã đàn ông đã nổi sùng quát cùi trở dụng vai chàng. Kể ra chàng đã có đủ thời giờ né đòn, song chàng vẫn đứng yên. Chàng đứng yên vì 2 lý do: thứ nhất để chứng tỏ với người đẹp rằng chàng bị đánh trước vô cớ; thứ hai, chàng cần đo lường sức lực của đối phương trước khi ra tay. Cú đánh bằng cùi tay của gã đàn ông được phòng ra thật mạnh, tuy nhiên nó chỉ là trò gãi ngứa đối với Văn Bình. Ngay trong phút đụng chạm đầu tiên, chàng đã biết hắn là phường giá áo túi cơm, chàng chỉ vươn nhẹ tay là hắn ngã nhào.

Khi không gã đàn ông chủ xe đã giúp Văn Bình thực hiện được kế hoạch vừa nhú trong đầu. Nếu hắn không hành hung chàng, chàng cũng phải kiếm cớ choảng hắn một đòn bất tỉnh. May thay hắn lại đút đầu vào cạm của chàng. Khỏi cần suy nghĩ và biện hộ dài dòng, Văn Bình bước tréo sang bên, hạ cạnh bàn tay xuống xương sống của gã đàn ông bị "mái xùy" nóng mặt.

Chàng không dám đánh vào xương yết hầu. Chàng cũng không dám tấn công đốt xương sống thứ nhất. Chàng chỉ phớt nhẹ bằng sống ngón tay út, vậy mà hắn cũng tìm cách lặn chiêng xuống cát, giấy đành đập mấy cái rồi nằm thẳng cẳng.

Chủ ý của Văn bình là ru hắn ngủ một lát để chàng được tự do xử dụng xe hơi. Thông thường loại đàn bà siêu-vãm như cô gái lai Ấn này cầu mong cho tình nhân bị đánh ngã hầu khoác vai người đàn ông khác, vì vậy Văn Bình chẳng buồn nghĩ đến thuật kuatsu canh đòn cho hắn hồi sinh trong vòng 5 phút. Nửa giờ hắn tỉnh dậy cũng chưa muộn nào.

Chàng nhìn cô gái, nhìn gã đàn ông thiêm thiếp trên đất rồi nhún vai rúc đầu vào ca-bô xe díp. Cô gái mặc chàng “tìm pan” không nói nửa lời. Văn Bình chỉ liếc qua là khám phá ra bộ phận bị trục trặc. Bình xăng vẫn còn nguyên, chẳng qua sợi dây trên bô-bin bị sút lỏng. Chàng lắp lại đầu dây treo lên xe, mở máy, động cơ lại nổ rền êm tai.

Chàng hỏi cô gái:

- Cô hay tôi lái?

Nàng đáp ngắn:

- Tôi.

Gió biển đầy cát phà vào mặt Văn Bình. Nàng phóng nhanh như người say rượu, con đường trên bờ biển thẳng tắp mà nàng lái xiên xẹo, gây ra cảm tưởng quẹo trái, quẹo phải hàng chục lần. Hết quãng đường cát đến đất cứng, lồi lõm, bánh xe lọt xuống ổ gà, đệm ngồi nảy tưng tưng, đầu Văn Bình húc vào mui sắt đau điếng. Chàng phải bám chặt lấy thành ghế. Cô gái liếc thấy phá lên cười ra vẻ khoái trá.

Chàng nói như quát:

- Yêu cầu cô lái về thành phố.

Cô gái vẫn cười:

- Dĩ nhiên. Không lẽ tôi chạy ra biển.

Đến một chặng đường bằng phẳng, cô gái giảm bớt tốc độ, lái gần vào lề. Văn Bình sững sốt:

- Chưa đến nơi tại sao cô đậu lại?

Không cần là người sinh trưởng ở địa phương Văn Bình cũng dự biết đây chưa phải là ngoại ô Bombay. Vì tứ phía vẫn vắng tanh, không thấy bóng người.

Cô gái đáp:

- Đậu lại để mời anh xuống.

Nàng đậu xe lại thật. Văn Bình sững giọng:

- Tôi sẽ xuống sau khi về đến thành phố.

Cô gái thắt xe kêu rộp:

- Anh ngu lắm. Anh nên nghe tôi mà nhảy xuống đi.

Lời nói bốp chát của cô gái làm Văn Bình nộ khí xung thiên. Chàng sẵn sàng nghe phụ nữ mắng nhiếc, song chàng không thể chấp nhận ba tiếng “anh ngu lắm”. Tuy vậy chàng phải lặng thinh vì điều tối kỵ với chàng là nặng lời hoặc nặng tay với đàn bà, đặc biệt là đàn bà đẹp.

Chàng đang bối rối thì cô gái đã tiếp:

- Nhảy xuống đi, anh nhảy xuống đi, còn rên rang gì nữa? Nếu tôi không có cảm tình với anh tôi đã để mặc cho anh mất mạng.

Nói đoạn cô gái buông vô-lăng ngã người qua khung cửa trống. Nàng lặn mình trên nệm cỏ một cách nhẹ nhàng và gọn ghẽ chứng tỏ nàng là vũ công thành thạo hoặc từng được huấn luyện khá nhiều về võ thuật.

Như máy điện tử Văn Bình tung người theo. Giác quan thứ sáu báo tin chàng biết nguy hiểm ghê gớm sắp xảy ra và chàng phải cấp tốc tìm nơi trú ẩn. Chàng bèn trườn xuống ruộng. Cô gái lai Ấn kỳ dị đã đến nơi trước chàng một tích-tắc đồng hồ, nàng nằm hơi nghiêng, một tai áp xuống đất, tai kia được bàn tay xòe ra bịt kín.

Ầm ầm... ầm ầm...

Một loạt tiếng ầm ầm inh tai nhưc óc nổi lên, trong chớp mắt chiếc xe díp bị chìm lấp trong đồng lửa đỏ ối.

Văn Bình vội nắm bàn tay tròn trĩnh của cô gái, giọng hơi cảm động, điều ít khi xảy ra trong cuộc đời bình thường luôn luôn thách đố tử thần của điệp viên Z.28:

- Cảm ơn em. Em đã cứu tôi thoát chết. Tại sao em lại cứu tôi?

Cô gái nhồm dậy, mắt đầy sợ hãi:

- Em cũng không hiểu nữa. Anh trốn đi.

- Có người rượt theo?

- Phải.

- Em đừng sợ, đã có anh.

- Anh trốn đi. Phía trái có con đường tráng nhựa, anh đi bộ chừng 10 phút thì đến ngoại ô thành phố.

- Còn em?

Cô gái nín lặng. Văn Bình ghé cổ quan sát tứ phía. Đồng quê Ấn hoàn toàn hiu quạnh, hai người đã rời bờ biển từ nãy, chung quanh toàn là ruộng khô, nứt nẻ, xa xa những rặng núi cao ngất nổi bật trên nền trời vàng chói ánh nắng xế trưa.

Tiếng nổ lép bép từ đồng sắt cháy đỏ vọng vào tai Văn Bình. Lớn nhất là những tiếng nổ do lửa liếm vào thùng xăng. Trong khoảnh khắc chiếc Land Rover đầy đủ tiện nghi đã trở thành mớ sắt méo mó và nóng bỏng.

Cô gái lại giục Văn Bình:

- Mau lên, họ sắp đến rồi đó.

- Họ là ai?

Cô gái lắc đầu quày quật:

- Em không thể nói được. Em có bốn phận phải lừa anh lên xe rồi dọc đường giả vờ hỏng máy, đậu lại để cho những người đi phía sau bắt anh. Té ra họ lừa cả em. Họ đã sai gắn bom đồng hồ trên xe, may em khám phá kịp thời, nếu không...

- Vụ gã đàn ông đi chung xe với em cũng do họ sắp xếp phải không?

- Phải.

- Nghĩa là họ đã biết anh là ai?

- Em không rõ. Vả lại, biết anh là ai làm gì để thêm khổ. Anh dễ thương như vậy, em hại anh sao nổi, phương chi họ lại lừa hại cả em. Kìa kìa... anh chạy ra đường nhựa đi, mặc em ở lại đối phó với họ...

Giữa đám bụi mù Văn Bình vừa nhận ra chiếc xe đua dài nhỏ và lùn tịt đang phóng đến như tên bắn. Tới gần đồng lửa gần tắt xe hơi ngừng lại, và từ trên xe vọt xuống hai gã đàn ông Ấn, da dẻ đen đui, mặc âu-phục xám, tay cầm súng lục.

Trong khi ấy cô gái lai lại đại dột ló đầu ra khỏi chỗ núp để quan sát tình thế. Mặt nàng chỉ cách khẩu súng của gã đàn ông đi đầu 5 thước, khoảng cách ngắn này là khoảng cách lý tưởng cho đạn súng lục. Văn Bình chỉ nghe một tiếng đoàng ngắn rồi cô gái gục ngã trước khi lăn lông lốc trên sườn đồi thoải thoải và rớt xuống ruộng phía dưới.

Chàng đoán thấy nguy hiểm tàn bạo sẽ xảy ra cho nàng, chàng đã nghĩ đến cách cứu nàng nhưng không sao hàng động kịp. Chàng toan kêu nàng nằm xuống thì khẩu súng quái ác đã nổ, viên đạn 9 li tai ngược xuyên phá xương hàm của nàng. Nàng bị tử thương trước khi được biết rõ nguyên nhân của sự chết.

Mọi việc lần lượt xảy ra như trong một đoạn phim toát bỏ hơi lạnh được quay thật chậm. Thoạt tiên, viên đạn bắt thần và cái chết bất thần của cô gái Ấn không quen bắt Văn Bình nhớ lại những giây phút với Bombay trên đường từ phi trường về thành phố. Bombay cũng được lệnh giết chàng, một mãnh lực lạ lùng có thể được gọi là “tiếng sét ái tình” đã khiến nàng trù trừ. Rồi cô gái đáp xe díp Land Rover trên bờ đê cũng trù trừ. Định mạng thật tai ác, cả hai người đàn bà lạ có cảm tình tha thiết với chàng đều chết bất thần sau khi đã yêu bắt thần...

Hình ảnh hai người đàn bà vụt sáng trong trí Văn Bình rồi kéo chàng về thực tại. Cô gái lai đã nằm im trên ruộng khô nứt, mặt ngửa nhìn trời, mắt mở trừng trừng mặc dầu ánh nắng gay gắt. Gã đàn ông vừa bắn hạ nàng cũng có cặp mắt ốc lồi mở trừng trừng. Hắn nhìn thấy chàng, và như bị điện giật, hắn vội vã nhích miệng súng sang bên trái.

Văn Bình gieo mình rạp xuống đất. Viên đạn bay lạc vào khoảng không. Gã đàn ông không có cơ hội nã đạn lần nữa vì một hòn sỏi tròn đã vèo bay từ dưới đất vào giữa mặt hắn. Hắn thét lên một tiếng hãi hùng rồi ngã lặt ra phái sau. Đồng lõa của hắn phải đứng dậy để hoành cánh tay ra đỡ.

Và đó là dịp may bất hủ đối với Văn Bình.

Không để chậm một sao đồng hồ, chàng phi thân lên, bàn chân trái đá vòng 180 độ, khẩu súng lục ngao nghễ văng khỏi tay tên địch thứ hai, Văn Bình chỉ đá trúng bá súng mà tên địch cũng bị loạn choạng; hắn ráng giữ thể quân bình nhưng trong loáng mắt hắn đã lẫn kèn trên đất, Văn Bình rượt theo, giải quyết trận địa bằng cái đá móc chân phải, hai tên địch đè chận lên nhau, tiếng khớp xương gãy kêu răng rắc.

Tên vừa bắn hụt chàng lồm cồm bò dậy. Hắn chỉ bị thương nhẹ nơi vai. Xương quai xanh của hắn đứt lìa khỏi vai, song so sánh với bạn hắn thì vết thương này còn quá nhẹ. Bạn hắn gãy luôn một lúc hai tay, cố gắng ngồi dậy nhưng thân thể cứ đần cứng xuống nền đất gồ ghề.

Văn Bình nâng cầm hắn lên rồi hỏi, giọng ôn tồn nhưng đầy vẻ hăm dọa:

- Ai sai các anh đón đường giết tôi?

Nạn nhân cười nửa miệng:

- Hăm dọa hả?

Văn Bình xòe bàn tay, sửa soạn đánh atêmi vào khớp xương gãy, tạo sự đau đớn ghê gớm bắt hắn cung khai thì hắn đã vênh mặt, nhổ nước bọt, chàng phải nghiêng người nếu không đã ướt má. Nhổ xong, hắn gằn giọng:

- Đừng làm tàng. Anh không có mảy may hy vọng thoát khỏi đất Ấn đâu.

Thân phận hắn như con cá nằm trên trời, vậy mà hắn vẫn thản nhiên, giọng đầy tin tưởng, điều này chứng tỏ kẻ ám hại Văn Bình phải là một tổ chức to lớn, hùng hậu và thập phần đặc lực. Địch đã tung rải nhân viên chặn chàng ở phi trường và dọc bờ biển, tất sẽ khó tha chàng tự do ở Bombay. Địch tìm mọi cách giết chàng, nghĩa là địch sợ chàng sống, chàng sẽ phăng ra những bí mật ghê gớm. Địch là ai? Và đó là những bí mật nào?

Tuy bị thương ở vai, nạn nhân vẫn chưa bỏ ý định triệt hạ chàng bằng võ lực. Gái tay chân hắn còn nguyên vẹn, và giá hắn được học thêm 5, 7 năm cận vệ chiến nữa, cũng vị tất hắn khuất phục được Văn Bình, huống hồ hắn đã thành tàn phế, trong tay lại không có tác sát nên hắn vừa vung chân, toan tấn công yếu huyệt ở hạ bộ thì đã lãnh atêmi vào ức, và nằm nhoài luôn trên đất, tắt thở không kịp trăn trối.

Tên bị gãy hai cánh tay đã ngượng ngồi dậy được, ngó chàng bằng trông mắt thất thần. Chàng hát hàm:

- Muốn xuống âm ty theo bạn không?

Hắn lặng thinh, mắt cúi gầm. Văn Bình dìu hắn đứng dậy, xốc nách lại chiếc xe đua thấp lè tè, ấn ngồi vào ghế, giọng ôn tồn nhưng sắc như dao cạo:

- Ngồi yên, không được lộn xộn. Về thành phố tôi xẽ cho anh xuống.

Xe đưa có khác, Văn Bình vừa nhóm chân “ga” nó đã nhảy chồm, cát bụi bốc mù mịt. Trong chốc lát, ngoại ô thị trấn đã lù lù trước mắt. Đột nhiên Văn Bình rùng mình. Ấn độ quả là xứ có lắm sự kỳ lạ, chàng đã lê gót giày khắp nơi trên trái đất song chưa thấy nơi nào có lắm sự kỳ lạ như Ấn độ, đặc biệt là những sự kỳ lạ về tình yêu, điều chàng vốn ưa thích, gần như si mê. Muốn học các lối làm tình kỳ lạ, phải ghé Ấn độ, muốn tìm hiểu Ấn độ, bắt buộc phải ghé Bombay...

Văn Bình rùng mình vì tháp thoảng trong sương xẽ chiều pha trộn ánh nắng vừa hiện ra một ngọn đồi xanh um cây cối; đó là Malabar, nơi chôn người chết kỳ lạ nhất nhì thế giới, và được mệnh danh là “tháp im lặng”.

Chàng đã đến nghĩa trang kỳ lạ này ít nhất một lần, và ít nhất một lần đã đứng ngắm 5 ngôi tháp hình tròn, cao khoảng 5, 6 mét, tọa lạc trên đỉnh đồi, ở vị trí cao nhất thành phố. Đặc điểm của nó là sự im lặng, sự im lặng của thần Chết. Bộ lạc Pasi không hỏa táng, không thủy táng cũng không địa táng, vì đối với họ, lửa, nước và đất là những vật linh thiêng, cho nên mỗi khi có thân nhân chết họ đều chở xác đến “tháp im lặng”, giao cho những tu sĩ mặc đồ trắng toát, để mang vào bên trong tháp. Xác chết được đặt nằm trần truồng, tại những khu riêng biệt, bên ngoài giành cho đàn ông, đàn bà ở giữa, tận cùng là trẻ con, và chỉ một vài giờ sau là xác chết mất hết thịt vì hàng chục, hàng trăm con quạ đen chờ sẵn trên đỉnh tháp để mổ rĩa thỏa thích.

Tục lệ phơi xác cho quạ ăn thịt của người Pasi đã có từ ba ngàn năm trước, và Văn Bình cũng không cho đó là chuyện khác thường, tuy nhiên chàng vẫn rùng mình ớn lạnh vì cách đây không lâu một ông thầy tướng dẫn chàng phải thận trọng chim quạ đen. Chắc hẳn vừa có đám ma nên những con quạ đen béo mập đang liệng vòng tròn trên đỉnh đồi, sửa soạn xà xuống nghĩa trang lộ thiên.

Định mạng trời đã khiến Văn Bình gặp đoàn quạ đen bằng xương bằng thịt trên đường về trung tâm Bombay. Lát nữa, chàng sẽ gặp đại tá Bani, và Bani cũng là một loại quạ đen.

Đại tá Bani là trưởng đoàn “Quạ Đen”, đoàn nhân viên hành động bên trong Sở Tình báo Bombay.

Xe hơi chạy qua giây nhà lụp xụp. Văn Bình ngoảnh mặt hỏi tên gã tay trong khi giảm bớt tốc độ:

- Đến chưa?

Nạn nhân lắc đầu:

- Chưa. Quay trái.

Văn Bình mỉm cười, tỏ dấu hài lòng. Tên gã tay đã nói thật. Dầu hẳn không dẫn đường chàng vẫn có thể lái xe đến trụ sở đoàn “Quạ Đen” do đại tá Bani điều khiển. Chàng không thuộc đường ở ngoại ô, nhưng một khi đã vào đến thị trấn chàng khó thể bị lạc dễ dàng. Chàng dự định phóng atêmi trừng trị nếu tên gã tay nói láo, song thái độ ngoan ngoãn của hắn bắt chàng phải khoan dung. Chàng bèn đậu xe sát lề đường và bảo hắn:

- Xuống.

Tên gã tay thất thểu nhảy xuống đường. Văn Bình rồ ga, phóng một mạch.

Trụ sở của đại tá Bani nằm khuất trong khu ngoại kiều. Đặc điểm của các thành phố Ấn độ là sự phân chia thành hai khu gần như riêng biệt, khu bản xứ và khu người Anh, cựu chủ nhân ông. Mặc dầu chế độ thuộc địa cáo chung từ lâu, sự riêng biệt giữa hai khu vẫn tồn tại, khu thì chật hẹp, bẩn thỉu, khu thì rộng rãi và sạch sẽ.

Tòa biệt thự quét vôi trắng toát, cửa sơn xanh nổi bật giữa những rặng thông xanh, tọa lạc trên một thửa đất cao và rộng gần hai mẫu tây, tạo ra cảm tưởng đây là nhà nghỉ mát của kỹ nghệ gia tỉ phú; nếu không biết trước địa chỉ và coi hình chụp Văn Bình đã có thể nghĩ mình lầm lẫn. Thật vậy, quang cảnh tòa nhà có vẻ thanh bình và hiền hòa quá nên không ai dám ngờ đây là sào huyệt của đạo binh điệp báo bí mật của Ấn độ, mang danh đoàn “Quạ đen”.

Khi xe hơi nhô ra khỏi đường rẽ Văn Bình đã nhìn thấy cánh cổng sắt sừng sững ở trên cao. Đường giốc thoai thoải nên chàng phải kéo cần tốc độ xuống số 2, tuy vậy, chàng vẫn không bớt ga xăng.

Và cũng nhờ xe tiếp tục phóng nhanh nên một lần nữa Văn Bình lại thoát chết.

Thoát chết một cách may mắn trong đường tơ kẽ tóc...

Chàng chỉ nghe “phập” một tiếng khô khan. Chàng không nhìn thấy gì nên không kịp tránh né. Đến khi tiếng “phập” nổi lên, chàng liếc sang bên, mới nhận thấy mình hút chết. Cách chàng hai gang tay một con dao nhọn cắm xuyên qua ghế ngồi bỏ trống, ngấp lút đến cán.

Không cần rút lưỡi dao chàng đã biết nó là loại dao PIC, một hãng bán dao sẵn nổi tiếng bên Mỹ. Những người chuyên bắn thú lớn trong rừng thường dùng dao này vì nó rất tiện lợi, lưỡi nó không quá dài như lưỡi các hiệu khác, chỉ 7, 8 phân tây là cùng, nó rất sắc, lóc xẻ thịt dễ dàng, nó lại được rèn bằng tay theo thể thức đặc biệt nên khi cần người ta có thể biến nó thành dao phóng.

Kẻ ném dao ám hại chàng phải là đàn anh trong nghề, loại dao PIC thiếu quân bình giữa lưỡi và cán rất khó ném trúng đích. Xe lại chạy nhanh, nếu là tay mơ thì lưỡi dao đã rút ra ngoài xe, chứ đừng hòng lướt qua vai chàng rồi đâm thủng ghế nệm nữa.

Văn Bình không thắng xe lại. Chàng không muốn mất thêm thời giờ vô ích. Nhân viên hành động của địch trên đất Ấn này đông như ruồi bọ chàng giết tên này thì tên khác hiện ra, đầu này mọc tiếp đầu khác như đầu Phạm Nhan; chàng cần giành thời giờ và công lực vào việc hỏi tội đại tá Bani. Vả lại, đầu muốn ngừng xe để bắt thủ phạm phóng dao lén lút chàng cũng ít có hy vọng thành công, hai bên đường toàn là hào sâu, và phía sau là bụi cây um tùm, hẳn chỉ thót nhẹ là trốn thoát ngon lành.

Văn Bình đậu xe ngay trước cổng, sát cạnh người gác, một thanh niên da ngăm ngăm đen, mặc thường phục, cao lớn, râu ria xồm xoàm. Tuy có bộ váy đồ sộ, tên lính lại hiền như bụt. Hắn tiến lại gần xe và hỏi chàng:

- Chào ông, ông kiếm ai?

Chàng đáp:

- Đại tá Bani. Tôi có hẹn với đại tá.

Người gác nhanh nhẩu mở cổng:

- Vâng, xin mời ông vào. Đại tá đang chờ.

- Đang chờ? Nghĩa là đại tá biết tôi đến?

- Thưa vâng. Chính đại tá vừa ra lệnh cho tôi bằng điện thoại xong. Lệ thường, nếu không có hẹn, khách phải đợi ở phòng trực cuối sân, đến khi đại tá bằng lòng tiếp mới được dẫn vào, nhưng về phần ông, ông sẽ được đưa thẳng vào văn phòng của đại tá. Khi xe ông chạy đến đoạn đường giốc phía dưới, tôi đã nhìn thấy rõ mặt ông, hướng hồ đại tá ở trong văn phòng có kiếng lúp đặc biệt, có thể nhìn rõ từng nếp răn trên trán của bất cứ ai đến gần cánh cửa biệt thự. Nào, mời ông... Yêu cầu ông lái thật chậm, hết con đường trải đá sỏi này, phiền ông quẹo trái, nhân viên trực đang đứng đợi ông.

Hy vọng tràn trề của Văn Bình vụt trở thành thất vọng nào nề. Chàng đành đành đến gặp Bani bất thần để cho hắn một bài học.

Bài học về những vụ giết người liên tiếp từ đêm qua đến nay...

Nhưng đại tá Bani đã biết trước. Và giờ này Bani đang chờ chàng. Yếu tố bất thần không còn nữa, chàng phải thay đổi chiến thuật. Nhưng dầu là chiến thuật nào nữa, chàng cũng đang lao đầu vào hang cọp đương đầu với cọp dữ.

“Nhân viên trực” là người lai, da trắng sữa, thoảng có những nét đàn ông song lại mặc y phục đàn bà. Phụ nữ Ấn thường mặc quần váy, gọi là sari, tuy hơi lồi thoi lếch thếch nhưng nếu người mặc lại giai nhân thì đẹp cha chả là đẹp. Con gái Ấn nhà giàu lại diện sari kim tuyến óng, a óng ánh, con trai có quả tim bê-tông cũng phải chết mê chết mệt.

“Nhân viên trực” đang chờ Văn Bình cũng diện sari kim tuyến lộng lẫy. Khi đến gần hắn chàng biết chắc hắn là được rửa mặt dầu thân hình hắn là thân hình mảnh khảnh của con gái, với cái mông tròn trịa, vòng eo khá nhỏ và bộ ngực cứng nhon, hoàn toàn là bộ phận giống cái. Dường như sợ người ngoài lắm mình là đàn ông, hắn đã nghĩ cách phô trương lộ liễu theo kiểu tốp-lét tây phương trong năm, nghĩa là hắn mặc hàng thật mỏng, mỏng không thua giấy bóng kiếng là bao, và phái sau nịt xú-chiêng cũng thật mỏng, khiến cho tất cả những gì được đặt tên một cách văn vẻ là gò bông đào, là cửa quý đàn bà, đã được hiển dăng trước thanh thiên bạch nhật.

Hai trái tuyết lê chín mọng này chứng tỏ “nhân viên trực” là đàn bà. Song giác quan thứ sáu vẫn bướng bỉnh nói với Văn Bình rằng hắn là đàn ông.

Văn Bình đứng sững nhìn “nhân viên trực”. Đôi môi trái tim của hắn được tô son đỏ chót. Hắn cũng đứng ngó chàng nhưng không cứng đờ như chàng. Hắn chum chím cười tình với chàng, rồi từ từ vạch áo, kéo toạc luôn mảnh vải nịt ngực ra, giọng ỏn ẻn:

- Ông thấy tôi ra sao? Trong có được không?

Trời đất! Bombay quả là xứ lắm chuyện! Chàng đã có dịp - hàng chục dịp, chứ không phải một vài dịp lẻ loi - gặp những cô gái Ấn lượn đi lượn lại như đèn cù trên các con đường bán tình công khai như Brothel Row, Grant Road... với những bông hoa biết nói chưa đến 10 tuổi (vâng chưa đến 10 tuổi) gạ bán trinh với giá tiền 10 đồng rupi, với những xóm yên hoa mà gái chơi toàn là con nít hỉ mũi chưa sạch. Trên những con đường gần bờ biển, gái chơi thường công khai cởi bỏ y phục để lôi kéo khách, nhưng chưa bao giờ chàng được thấy sự thoát y ngang nhiên tại một văn phòng đứng đắn. Vì vậy, cử chỉ vạch áo phơi ngực của “gã” nhân viên trực làm Văn Bình hơi lúng túng.

Chàng chưa kịp đáp thì hắn đã lại nhả tiếp:

- Ông mê tôi được không?

Văn Bình đành đáp lại bằng nụ cười cầu tài, mặt hắn chẳng có gì có thể mê được, đành rằng mắt mũi môi răng không xấu nhưng cũng còn hơi lâu mới được gọi là đẹp. Chắc hắn đã tốn tiền thuê y sĩ giải phẫu thẩm mỹ, nếu không diện mạo hắn còn khó coi hơn nhiều. Hắn cọ ngực vào người chàng:

- Mê được không, nói đi?

Chàng gật đầu. Hắn vùng phá lên cười, nụ cười nữa thỏa mãn nữa châm chọc:

- Ông mê tôi hả? Nhưng trước khi ông mê ông hãy chịu khó ngắm kỹ thêm nữa!

“Ngắm kỹ” nhưng là ngắm gì? Đột nhiên Văn Bình nhớ đến những “mụ” đàn ông mặc quần áo phụ nữ, mặt trát phấn loang lổ suốt ngày lang thang trên vỉa hè đại lộ Marine Drive để rước khách, hễ gặp ngoại kiều nào là túm lấy, ngang nhiên vạch ngực phô trương tuyết lê đầy đặn, hấp dẫn, và còn ngang nhiên khoe khoang cả bộ phận... đàn ông.

Những quái thai sinh lý này, người Ấn gọi là hidrôa, riêng thị trấn Bombay có hơn hai ngàn hidrôa.

“Nhân viên trực” nắm cánh tay Văn Bình thật chặt, như thể sợ chàng quay mặt đi chỗ khác. Đồng thời hắn kéo toang sa-ri cho chàng chiêm ngưỡng.

Chàng vội xô hắn ra, hắn cương quyết bám cứng lấy chàng, miệng tiếp tục lại nhả:

- Ông còn mê tôi nữa không?

Một tiếng quát lạnh lạnh từ trong văn phòng văng ra làm hắn hoảng hồn như bị điện giật.

- Đồ khốn, máy có bỏ ông khách ra không?

Gã “nhân viên trực” buông rời cánh tay Văn Bình một cách tiếc nuối.

Người vừa cất tiếng lạnh lạnh đang đứng sừng sững trước mặt Văn Bình.

Hắn là đại tá Bani, trưởng đoàn Quạ Đen, người có nhiệm vụ đón tiếp chàng và giúp đỡ chàng một tay tại Bombay nhưng trên thực tế đã đồng lõa với địch để sát hại chàng. Trên đường từ bờ biển về thành phố, chàng đã đi đến một quyết định dứt khoát: cho Bani một bài học.

Một bài học làm hẩn ngủ luôn đời đời trong lòng đất. Đại tá Bani dường như đọc thất ý nghĩ đầm máu trong mắt chàng.

Văn Bình tiến lên một bước.

Và Bani cùng tiến lên một bước.

1 Xin đọc “Núi đá tiên tri”

5. Giai Nhân Hồng

Văn Bình tiến lên một bước nhưng nét mặt vẫn không thay đổi, tay chân vẫn giữ nguyên vị thế. Chàng chờ Bani chột dạ tấn công trước và khi ấy chàng trả đòn cũng chưa muộn.

Nhưng Bani lại tiến lên một bước với nụ cười tươi tỉnh trên môi, và câu chào hỏi trách móc thân mật:

- Gớm, tôi chờ đại tá muốn chết, từ đêm qua đến giờ không chợp được mắt. Đại tá la cà ở đâu mà giờ này mới đến?

À ra hẩn không tấn công bằng sức mạnh... Hẩn giờ trò tấn công bằng ngoại giao. Hẩn chìa tay song chàng không bắt. Chàng đứng lại, giọng nghiêm nghị:

- Ông là đại tá Bani?

Dĩ nhiên người đứng trước mặt chàng là đại tá Bani bằng xương bằng thịt hẩn hỏi. Khổ người hẩn, khuôn mặt hẩn, lối phục sức của hẩn đã đặt hẩn vào một thành phần đàn ông riêng biệt, ít ai bắt chước nổi, vì nó không lịch lãm, lại không cù lằn, không thanh mà cũng không tục. Hẩn là người lai, lai Anh cát lợi, vì nước da không đen sẫm, tuy trắng mà chỉ trắng rụt rè, và hẩn có chiều cao bề vệ khác thường, chàng phải kiễng chân lên mới bằng hẩn. Đã cao hẩn lại còn to ngang nữa, nên lút hẩn chàng. Văn Bình là kỳ quan về cao và to mà bị Bani lấn át, không hiểu ông Hoàng đứng bên hẩn sẽ bị hẩn lấn át đến đâu nữa.

Tự dưng Văn Bình nhớ đến ông Hoàng. Có lần thảo luận về giống người cao to, ông tổng giám đốc nói với chàng:

- To lớn không phải là điều đáng sợ, anh đã thấy rõ điều này trong nghề võ. Con cổ-tê, một loài vật to lớn nhất nhì trong vũ trụ 1 nặng 6 tấn rưỡi song không nguy hiểm bằng con rắn nhỏ xíu, vì lẽ bộ óc của nó chỉ nặng bằng phần nửa nắm tay của đứa trẻ nít. Đặc điểm của nó là bàn chân nó rất nhỏ, so với thân thể; khoa học chưa có đủ yếu tố giải thích, nhưng có lẽ có sự liên hệ mật thiết giữa óc nhỏ và bàn chân nhỏ. Sự liên hệ này đã được chứng minh phần nào trên bình diện tương pháp, hề gặp người nào trên thân to mà chân nhỏ, anh có thể yên tâm, y khó thể là đối phương lợi hại.

Lời dặn của ông tổng giám đốc vang ngân trong trí Văn Bình. Đại tá Bani có bàn chân không tương xứng với bề cao và bề ngang Kingkong của hẩn. Lẽ ra hẩn phải dặn giày 44 là số tối thiểu. Bằng đuôi mắt chàng lại thấy hẩn mang giày số 38.

Bani don đả:

- Vâng. Hân hạnh được quen ông.

Văn Bình nói theo, giọng lạnh lùng:

- Cũng như tôi hân hạnh được quen Bombay kỳ lạ vậy.

Bombay đây có nghĩa là cô gái tài xế lái chàng từ trường bay ra bãi biển. Nhưng, chẳng hiểu vì vô tình hay hữu ý, đại tá Bani lại hiểu Bombay ra nghĩa thành phố.

- Rồi ông còn hân hạnh thấy nhiều cái kỳ lạ hơn nữa. Bombay được coi là thủ phủ kỳ lạ nhất thế giới, cũng không phải ngoa. Ông đến Bombay lần đầu phải không?

- Tôi đến đây lần đầu hay là lần thứ một trăm cũng chưa quan trọng. Điều quan trọng tôi muốn ông giải thích ngay là ông đã ra lệnh những gì cho Bombay?

Đại tá Bani trợn tròn mắt:

- Ra lệnh cho Bombay, ông nói cái gì, thú thật tôi hoàn toàn không hiểu. Vâng, tôi xin tự nhận là xếp sòng trong thị trấn, có quyền hét ra lửa trong đám hàng trăm thuộc viên, hét ra lửa trong đám mấy chục ngàn cô gái bán son, nhưng bảo tôi ra lệnh cho hơn 6 triệu dân Bombay thì là chuyện hơi quá... Nước tôi là một cộng hòa còn trẻ thật đấy nhưng ít ra nó cũng có hiến pháp, có tòa án, có dân chủ đảng hoàng, chứ đâu phải là bộ lạc Phi châu mà muốn làm gì cũng được?

Văn Bình cũng trợn tròn mắt?

- Không, tôi không nói đến Bombay, thành phố Bombay. Ông Bani, ông đừng giả vờ nữa, Bombay mà tôi vừa nhắc đến là cô gái tài xế.

- Tài xế?

- Phải, tài xế mà ông sai đến phi trường chở tôi về đây.

- Rồi sao nữa?

- Cô ta tên là Bombay.

- Ông nói sao? Tài xế là đàn bà, và người đàn bà này có tên là Bombay.

- Đúng.

- Trong sổ nhân viên dưới quyền tôi, không có ai tên là Bombay cả.

- Có thể nàng khai tên giả. Nhưng ít ra tôi có thể đoán chắc một điều, người tài xế đến đón tôi tại phi trường là đàn bà.

- Đoán chắc bao nhiêu phần trăm?

- Ông cho tôi là con nít hả? Và dầu là con nít, tôi cũng có thể phân biệt đàn ông và đàn bà.

- Phân biệt cách nào?

- Không lẽ tôi lại phải mở lớp khoa học đồng ấu ngay tại văn phòng này. Tuy nhiên để tiết kiệm thời giờ tôi xin nói toạc rằng sở dĩ tôi đoán chắc Bombay là đàn bà trăm phần trăm là vì đã ngủ với nàng, ngủ nhiều lần với nàng.

- Trong đêm qua?

- Vâng, trên đường từ phi trường về trung tâm thành phố.

- Người tình một đêm của ông hiện đâu?

- Nàng đã chết.

- Ông giết?

- Đừng nói bậy. Thủ phạm là ông. Ông ra lệnh cho nàng giết tôi, nhưng tôi vẫn sống nhăn. Dọc đường, nhân viên của ông lại giết hụt tôi hai ba lần.

Đại tá Bani cười sằng sặc:

- May thay, tôi đã nghe nói nhiều về ông, nếu không tôi đã có ý nghĩ ông là người điên. Như tôi đã nói với ông, dưới quyền tôi không có người đàn bà nào cả. Chẳng riêng gì sở tôi, nhiều sở trong toàn quốc cũng có rất ít đàn bà, đàn bà làm nghề tài xế lại càng ít hơn nữa, có thể đếm được trên đầu ngón tay. Đàn bà Ấn được bình đẳng với nam giới thật đấy, song chỉ mới bình đẳng trên giấy tờ, ông ạ... Công việc của họ chỉ là làm tình... Nhân viên của tôi không có đàn bà cũng không có đàn ông. Mà gồm toàn hidrô. Ông biết hidrô chưa? Chắc là ông chưa biết, để tôi xin giải thích.

Văn Bình không lạ gì về bọn hidrô. Gã nhân viên trực vừa phô trương bộ phận sinh dục trước mặt chàng là hidrô. Nhưng chàng vẫn làm tỉnh, mặc cho đại tá Bani cắt nghĩa.

- Hidrora là một trong những thiểu số người kỳ lạ ở Ấn, và chỉ ở Ấn thiểu số này mới được tổ chức hẳn hoi. Hidrora là hạng người ái nam ái nữ, nửa đàn ông nửa đàn bà, riêng tại Bombay họ gồm chừng hai ngàn người. Họ có bộ ngực nở nang của đàn bà, nhưng lại có bộ phận sinh dục hao hao như đàn ông, họ mặc y phục đàn bà, trát phấn thoa son, nhổ lông mày, uốn tóc, ủi da mặt đủ cả. Họ là thành phần được vô tình ưu đãi, đồng tính luyến ái bị luật pháp Ấn nghiêm cấm, nhưng người hidrora lại được thành thời, họ có quyền phô trương ngoài công lộ, tự do sử dụng phòng vệ sinh giành cho nữ giới. Tôi thu nạp hidrora làm cộng sự viên, vì theo kinh nghiệm thành phần này khá thông minh cũng như rất can đảm, họ thích hợp cả với nghề làm tình lẫn nghề điệp báo, và như ông hiểu, hai nghề này liên hệ với nhau như môi với răng. Hidrora vừa nam lại vừa nữ nên hoạt động điệp báo rất tiện. Tôi có 5 người tài xế, và cả 5 đều là hidrora. Đại để họ giống như người trực nhật mà ông vừa gặp. Tôi xin phép hỏi ông, tôi lấy đâu ra nữ tài xế để sai lái xe lên phi trường? Trên thực tế, tên tài xế là nhân viên thân tín của tôi, hẳn chờ ông ở sân bay và ông không tới, ông lại không có tên trong bản danh sách hành khách ghé Bombay nên hẳn phải lái xe về một mình. Nhân tiện là ngày nghỉ phép hàng tháng của hắn, tôi đã đồng ý cho hắn được vắng mặt ở Sở sáng nay để đến chiều ra sân bay lần nữa, đón chuyến bay thứ hai từ Vọng Các tới.

- Nghĩa là giờ này tài xế của ông đang có mặt tại phi trường?

- Phải. Nếu ông muốn, tôi sẽ gọi điện thoại ngay cho hắn.

- Khỏi cần. Ông có sẵn bản danh sách hành khách từ Vọng Các đến Bombay đêm qua không?

- Có. Phiên ông đợi một lát. Tôi sẽ ra lệnh cho nhân viên văn phòng mang đến trình. Nhưng trước đó ông hãy vào phòng này ngồi nghỉ cho đỡ mệt. Dầu sao ông cũng bị vất vả suốt từ đêm qua đến giờ; may mắn ông thoát hiểm, nếu ông gặp mệnh hệ nào thì thượng cấp sẽ beng đầu tôi.

Đại tá Bani quay lại ra lệnh một tràng dài bằng tiếng bản xứ cho gã nhân viên hidrora hồi nãy. Ngực hắn vẫn để phơi trần hẳn không buồn khép tà áo, thậm chí hắn còn cố tình hở hang thêm phía dưới nữa. Song Bani không lưu tâm đến thái độ khích dâm trắng trợn của gã thuộc viên á nam á nữ, dường như vì quá quen thuộc.

Thật ra Văn Bình cũng chỉ ngạc nhiên thoáng qua. Thành phố Bombay còn chứa đựng lắm chuyện ngạc nhiên hơn thái độ khích dâm sống sượng của bọn hidrora nhiều. Một số người thuộc bộ lạc basia còn có truyền thống... làm tình với súc vật, như chó và ngựa. Trong khi ấy, bọn ne-rò lại chỉ thích làm tình với xác chết, ngày cũng như đêm chơ rình rập tại các nghĩa trang, chờ sự canh phòng lơ lửng là hối hả đào mả mới chôn, mang thi thể người chết về...

Gã hidrora dạ một tiếng lãnh lớt song lại nheo mắt ra hiệu cho Văn Bình. Cử chỉ của gã bị Bani nhìn thấy. Bani xĩa ngón tay vào màng tang gã, giọng nghiêm nghị:

- Cút đi mau. Mày nổi cơn rồi hả?

Gã hidrora sợ hãi lĩnh ra ngoài, đại tá Bani cười xòa nói với Văn Bình:

- Thằng này có nhiều nữ tính hơn nên chỉ khoái đàn ông. Hắn thường phiên nhiều khách khứa của tôi, nhiều lần nóng mắt tôi muốn tống cổ hắn đi nhưng lại nhân nhượng, vì...

Bani ngần ngừ một giây như để tìm danh từ thích hợp rồi nói tiếp:

- Vì hắn là bạn nhỏ của tôi. Từ hồi cấp sách đến trường làng hắn đã bên vực tôi, tôi to con song rút rất một cách kinh khủng. Hắn lại chuyên về võ thuật nên từ ngày về nắm giữ chức vụ trưởng đoàn Quạ đen tôi đã kéo hắn đi theo; kể ra, hắn đã giúp việc tôi khá đắc lực, và nhiều lần hắn đã cứu tôi khỏi chết. Chẳng giấu gì ông, tôi có rất nhiều kẻ thù... tôi trọng dụng hắn khiến hắn trở thành hỗn xược, lộng hành, nếu hắn xúc phạm đến ông, xin ông nghĩ đến tôi mà bỏ qua cho hắn.

Văn Bình cười tủm tỉm:

- Không hề gì.

Đại tá Bani mời chàng ngồi xuống cái ghế lót da báo rằn ri, tắm nước hoa thơm phức. Tuy là phòng làm việc quang cảnh lại tối mờ mờ, ngoại trừ ngọn đèn trên bàn giấy gỗ mun, không còn ngọn đèn nào nữa, mọi cánh cửa lại được che rèm nhung kín mít. Căn phòng được điều hòa khí hậu, nên sau khi bước vào Văn

Bình đã cảm thấy thoải mái, và trong khoảnh khắc chàng quên hết những gian nguy vừa trải qua, chàng chỉ nghĩ đến những đường cong mát rượi, những ly rượu ngọt ngào, những tấm nệm dày êm lừng. Tất cả những thú thần tiên này đã được tập trung trong căn phòng nhỏ; trên mặt bàn, trên các đôn sứ kê thành hàng dài dọc chân tường Văn Bình thấy toàn tượng khỏa thân, không phải tượng khỏa thân thông thường của nghệ thuật điêu khắc tây phương mà là tượng nam nữ khỏa thân đang say sưa làm tình với nhau.

Bani mở đèn, một giầy bóng đèn đỏ chiếu sáng cái kệ dài gắn vào tường phía sau bàn giấy. Trên kệ gỗ trầm hương này Văn Bình đếm được bằng mắt đúng 64 bức tượng, đúng ra, 64 cặp nam nữ quấn chặt lấy nhau, điển hình cho 64 kiểu trong kinh điển tình yêu Kama Sutra. Chỉ riêng một cặp tượng bày bán ngoài đường ở nước khác cũng đủ bị cảnh sát mang xe cây đến hốt, huống hồ những 64 cặp. Văn Bình không tỏ vẻ sửng sốt vì chàng từng thấy loại tượng này được trẻ con rao bán công khai ngoài đường, trước các đền đài; tuy nhiên, chàng không khỏi sửng sốt trước những công trình dẻo dặt thật tình vi và già dặn trong đá hoa cương, một thứ đá rất khó khắc phục. Chi tiết đập mạnh vào mắt chàng là 64 cặp tượng đá đều cùng người mẫu, nam cũng như nữ đều tuyệt đẹp, mặt khác nền đá nhẵn thín chứng tỏ đã được hoàn thành từ nhiều năm qua.

Đại tá Bani trình trọng cảm bức tượng đá hoa cương gần nhất soi dưới ánh đèn huyền ảo rồi giải thích:

- Ông đã đếm kỹ chưa? Cả thấy có 64 cặp, tượng trưng cho 64 kiểu. Thật ra bộ tượng này gồm cả thấy 243 cặp, 243 chứ không phải 64. Người Tây phương quan niệm có 64, nhưng người Ấn chúng tôi đã tìm ra 243 từ ngày xưa ngày xưa, ít ra là từ thế kỷ thứ 6. Những tượng này là tượng nam thần Siva và nữ thần Parvati; tuy nó bằng đá nó lại giá trị không kém vàng y hoặc kim cương nữa. Ông biết không, người ta đã trả tôi nửa triệu mỹ-kim trọn bộ mà tôi không bán; tình yêu là cái gì vô giá, phải không ông? Ông còn lưu lại Bombay một thời gian, tôi sẽ có dịp dẫn ông đến thăm những nơi có nhiều cổ tượng tình dục, chẳng hạn như hầm đền Elephanta ở trên một hòn đảo nhỏ ngay sát vách thành phố. Tuyệt trần, tuyệt trần, ông ơi, đến đó ông sẽ quên đời...

Đại tá Bani nói thao thao bất tuyệt, cặp mắt mơ màng nhìn dán vào bức tượng đá cầm tay. Kể ra hắn đã nói đúng phần nào, trong một lần trước, tạt qua Bombay Văn Bình đã ghé thăm những cổ vật kỳ lạ trong hầm núi của đền Elephanta, chỉ cách thành phố một con đò máy. Bảo rằng tuyệt trần, tuyệt trần như lời đại tá Bani cũng không ngoa vì trong những hầm đá được đào lên vào khoảng thế kỷ thứ 6 sau Tây lịch này đã có những bức tượng và dụng cụ lạ kỳ.

Song điều lạ kỳ - và pha thêm chất vị thần tiên - đối với Văn Bình là một cô gái Ấn đang mơn mớn tuổi tở ở trong đám phụ nữ đến Elephanta (đền Voi) để xin lingan của thần yêu ban phước. Người đẹp đang kính cẩn lấy tay quét bơ tinh khiết thoa đều chung quanh cái lingan khổng lồ bằng đá trong chánh điện thì gặp tia mắt của Văn Bình.

Hôm ấy, chàng tới đền với một người bạn. Lệ thường hề thấy người đẹp chàng đều nhìn bằng luồng nhỡn tuyến trù mẫn. Chàng có lối tấn công vũ bão, cô gái hôm ấy tại đền Voi đã bị chàng khuất phục ngay sau cái nhìn thứ nhất. Và nàng không nói nửa lời, nàng lặng lẽ tiến lại gần chàng, và trước mặt mọi người nàng thần nhiên cọ bàn tay vào lingan. Cử chỉ này chỉ có thể xảy ra trong phòng kín giữa khách chơi và gái điếm, Văn Bình là người Việt, quen với lối sống của Khổng sơn Trình của sở Kiểm tục nên mặc dầu có nhiều kinh nghiệm quốc tế, và bản thân hoang toàng chàng cũng khựng người. Cô gái càng cọ bàn tay mạnh hơn. Người bạn của chàng bèn vỗ vai chàng:

- Cô ta xin anh ban phước lành đấy, anh còn đợi gì nữa?

Bỗng dưng Văn Bình được hưởng hương vị đào tở, đào tở thật sự của con nhà lành, chứ không phải giả tạo của phường buôn hương bán phấn lầy lưa. Sau này chàng mới biết đó là phong tục của một số người Ấn, hàng năm cứ đến hội thần Lửa là đàn bà con gái, đặc biệt là con gái trinh nguyên, rủ nhau tới đền cúng kiếng và tìm tình yêu xác thịt để lấy hên. Nhiều ngôi đền đã giành sẵn phòng riêng cho các cuộc tao ngộ này.

Bức tượng đá đang nằm gọn trong bàn tay của đại tá Bani bắt Văn Bình nghĩ đến quá khứ thần tiên tại đền Voi vì tư thế ưỡn ẹo của nó, ưỡn ẹo một cách tục tĩu mà thanh tao, cứng rắn mà mềm mại, gần giống tư thế ưỡn ẹo của cô gái hiến dâng vô điều kiện hôm ấy.

Một giầy đèn đỏ khác được bật sáng trên mặt bàn buya-rô bằng mun bóng loáng. Đồ trang trí trong phòng làm việc của trưởng đoàn điệp báo Quạ Đen còn kỳ dị hơn cả đồ trang trí trong phòng tiếp thân chủ của nhà tướng số phù thủy.

Văn Bình nhìn thấy cái khay gỗ tròn đặt giữa bàn, bên trên có nhiều ve thủy tinh trắng, đựng những thứ nước khác màu, hình thù mỗi ve cũng khác nhau, cái tròn như hòn bi, cái cao tổng ngồng như ngón tay, cái vuông, cái hình trám... Đại tá Bani lấy cái ve cao gầy, nâng lên ngang mắt bằng dáng điệu trang trọng gần như kính cẩn, đoạn từ tốn mở nút, rót nước bên trong vào cái ly nhỏ xíu, chưa bằng phân nửa cái chén độc ẩm của các cụ ngày xưa.

Rót xong, hần đẩy nhẹ cái ly tí hon lại gần chàng, giọng thân mật:

- Cái này tốt và ngon thượng hạng, mời ông làm với tôi một hớp, rượu bờhan đấy.

Văn Bình không lạ gì bờhan. Bất cứ cái gì được liệt vào danh sách men say từ Đông sang Tây và từ cổ chí kim, đều được chàng ném thử. Chàng khoái rượu huyết-ky, dĩ nhiên vì ngon, nhưng thật ra vì duyên nợ; trong cuộc đời vào sinh ra tử chàng đã có dịp thưởng thức nhiều thứ rượu ngon hơn huyết-ky một trời một vực. Mỗi lần đến lục địa Ấn chàng đều không quên nhấp rượu bờhan. Nó là đàn anh về mục say, song nó lại rất nồng, dễ làm nhức đầu. Nếu so sánh, nó chẳng ngon hơn rượu đế của ta là bao. Người Ấn uống bờhan trong chén lớn, chứ không rót vào ly nhỏ xíu bằng đầu ngón tay như đại tá Bani, trừ phi...

Văn Bình ngần ngại, Bani nói:

- Ông đừng tưởng cái ly nhỏ xíu chỉ đựng mấy giọt lèo tèo này không say... Nó sẽ làm ông say chênh choáng cả giờ đồng hồ chưa rõ. Ông dùng thử thì biết, nó không phải là rượu bờhan thông thường, mà là tinh chất bờhan. Gắn chục thứ rượu khác nhau trộn lại, đem ủ cất lần nữa, và chỉ gạn lọc lấy tinh chất, sau đó đem pha với huyết...

Đại tá Bani nâng cái chén nhẹ nâng lên miệng uống. Cái chén thủy tinh trong suốt để lộ làn rượu đỏ hồng bên trong. Màu hồng của rượu được tăng thêm tính chất huyền ảo do ánh sáng đỏ của giầy đèn trên mặt bàn. Cái chén chỉ nhẹ như điều thuốc lá, nhắc bằng một ngón tay cũng đủ, thế mà Bani lại bưng bằng hai bàn tay, cả hai bàn tay khum khum vô cùng thận trọng và khó khăn như thể nó rất nặng. Dung tích của nó chỉ bằng một muỗng súp nước là cùng, song Bani uống một hơi dài vẫn chưa cạn. Thì ra hần chỉ lè lưỡi đúng nhẹ vào rượu rồi suýt soa cho hơi rượu ngấm vào tế bào trước khi nhấp tiếp.

Một mùi thơm đặc biệt tỏa ra làm Văn Bình tê tê. Bani rón rén đặt ly xuống bàn:

- Ông uống đi. Ông chỉ dùng một vài giọt là biết ngay.

Hừ... uống rượu pha tiết là một trong những thú Văn Bình rất sành, không kém tài chọn rượu. Uống rượu pha tiết dê, tiết bò non, thậm chí cả tiết rắn là việc quá thông thường. Chàng còn uống rượu pha tiết người nữa, đó là nhân những cuộc lễ thể thốt của đám anh chị giang hồ, lấy dao nhọn chích cánh tay, nặn vài ba giọt máu, cho rót vào rượu uống chung với nhau để tỏ tình liên đới.

Chàng đã quá quen, tất lời giải thích của Bani, dầu là giải thích thế nào chẳng nữa, cũng khó thể làm tóc gáy chàng dựng ngược. Vậy mà sau khi đại tá Bani lên tiếng, chàng rờ sau gáy lại thấy toàn sợi sắt tua tủa. Vì rượu bờhan thánh tửu của hần được pha với huyết người, song không phải huyết chích từ cánh tay (đã là huyết người thì chích ở bộ phận nào ra cũng là huyết người, có gì khác đâu mà anh chàng Z.28 phải dựng tóc gáy, hã các bạn?).

Mà là từ màng xử nữ của các cô gái còn trinh tình nguyện hiến thân trọn đời cho thần tình yêu Siva. Những cô gái này được gọi là đêva-đasi.

Một số người Ấn còn giữ tập tục “bán khoán” con gái cho thần mặc dầu luật pháp Ấn cấm đoán và coi là hình tội. Thiếu nữ còn trinh được đưa đến đền làm lễ thành hôn với cái lingan bằng đá, và trong khi nội ngoại toàn gia ăn uống linh đình bên ngoài thì tại hậu cung, vị tu sĩ chủ tế dùng gươm nhọn đâm rách màng xử nữ để hứng máu, pha vào rượu cho mọi người cùng uống. Rượu bờhan của đại tá Bani được pha với huyết của nhiều cô gái đêva-đasi được dâng cho thần ngay sau khi lột lòng, tâm hồn cũng như thân thể còn hoàn toàn thanh khiết, ăn uống theo một thực đơn đặc biệt, cho nên khi trộn vào rượu đã gây ra một sự mê không tiền khoáng hậu.

Văn Bình thích say cho quên đời, song chàng không thể điềm nhiên nhấp chén rượu bờ-han kỳ quái do Bani khản khoản mời chàng. Hắn lặp lại:

- Ông uống đi. Tôi không nói xạo đâu. Già 60, da dễ mốc thềch, xương cốt mềm xèo mà dùng rượu này trong vòng vài ba ngày đã khỏe như trai tráng.

Văn Bình ngồi yên. Chàng cảm thấy lờm lợm ở cuống họng. Dầu sao chàng cũng hơi bối rối.

Uống rượu pha huyết mạch trinh con gái là một trong các tục lệ thiêng liêng của một số bộ lạc, lẽ ra để chiếm cảm tình của đại tá Bani chàng không nên từ khước, cũng như trong quá khứ chàng đã từng nuốt trệu trạo những khúc dồi thịt rừng lẫn với phân hôi thối, hoặc ăn cá chết thúi inh ỉnh...

May thay tiếng mở cửa đột ngột đã cứu Văn Bình ra khỏi cơn bí.

Người mở cửa là gã hidrô đã đục. Hắn chạy vội vào trong phòng, miệng thở hồng hộc, mặt tái mét.

Đại tá Bani đứng dậy, ly rượu suýt đổ xuống bàn:

- Có khách hả?

Gã hidrô lắc đầu, giọng hốt hơ hốt hải:

- Không.

- Vậy mày vào đây làm gì?

- Chết rồi.

- Cái gì chết. Con nhân tình của mày hả? Chết đứa này thì tao kiếm cho mày đứa khác, cần gì. Thôi, mày cút ra ngoài cho tao bàn chuyện với ông khách.

- Không phải. Tin từ phi trường gọi về báo cáo là thằng tài xế đã chết.

- Tài xế chết hả? Chết ở đâu? Tại sao mà chết? Nó vừa điện thoại cho tao hồi trưa kia mà...

Bani vừa nhắc đến điện thoại thì chuông điện thoại đặt trên bàn reng reng. Mặt hơi cáu, hắn cầm lên nghe. Văn Bình nhận thấy nét mặt hắn thay đổi nhiều lần, từ bức bối đến sững sốt, rồi từ sững sốt chuyển sang sợ hãi. Người giả vờ khéo đến mấy cũng khó thể lừa được luồng nhơn tuyến quan sát tinh vi của chàng, và chàng có cảm tưởng rõ rệt là Bani thành thật.

Hắn gác ống nghe, rồi bật ra tiếng thở dài:

- Ủi chao!

Hắn buông phịch xuống ghế, vớ mấy ve rượu thuốc cùng một lúc, đưa lên miệng nốc. Nốc xong, hắn ném vỏ chai xuống sàn nhà, gục đầu xuống hai tay kê trên bàn. Văn Bình biết hắn đang bối rối cực độ. Ngần ấy rượu bờ-han sẽ bắt hắn ngủ vùi trong khoảnh khắc, nếu chàng không giữ cho hắn tỉnh. Chàng bèn đập vai hắn, gọi:

- Đại tá?

Hắn ngẩng lên, giọng nồng nặc hơi men:

- À, tưởng ai, té ra ông. Ông cần tôi chuyện gì? Tôi say lắm ông ơi, phiền ông gác đến mai.

Văn Bình lớn tiếng:

- Tôi cần ông chuyện gì, ông đã biết. Tôi không thể chờ thêm nữa. Ai giết tên tài xế của ông?

- Tự dưng nó lăn đùng ra chết.

- Khi nào?

- Cách đây nửa giờ, trong lúc nó sửa soạn lái xe từ nhà ra phi trường đón ông.

- Ai giết?

- Chưa biết. Đường như nó bị hạ thủ bằng atêmi. Tôi đang sai người chở xác nó về đây cho luật y khám nghiệm.

Văn Bình an ủi:

- Làm nghề này sống chết là thường, tuy vậy tôi cũng xin chia buồn cùng ông.

Giọng Bani bỗng trở nên dữ dằn:

- Cám ơn ông, cám ơn ông. Nhưng ông nên ra khỏi nơi này thì hơn.

Hắn xô cái ghế đang ngồi ngã lỏng chỏng, đập bàn tay xuống bàn khiến đồ đạc nhảy bắn tung tóe, rồi nhìn Văn Bình bằng hai mắt đỏ ngầu:

- Vâng, tôi xin cám ơn ông, tuy nhiên ông cũng nên nhớ rằng vì ông mà nó chết. Vì tài ba lỗi lạc của ông mà thằng em tôi chết thảm.

Văn Bình nổi xung, toan nắm cổ áo gã khổng lồ bị thịt Bani, song lại rút tay vì ba tiếng “thằng em tôi” mà hắn vừa thốt ra. Mọi nghi ngờ trong đầu chàng cũng vụt tan ra khỏi, Đại tá Bani khó thể là đồng lõa với địch.

Ngay khi ấy Bani hấp tấp mở ngăn kéo bàn giấy. Văn Bình tiến nhanh lên một bước trong tư thế phòng bị. Nếu hắn lấy vũ khí cất trong ô kéo, chàng vẫn có đủ điều kiện chế ngự.

Nhưng chàng đã tính lầm. Chàng đã ngờ hắn một cách oan uổng.

Hắn không rút súng, cái hắn cầm gọn trong tay là một chai rượu bồhan hình dẹt. Không thèm quan tâm đến chàng, hắn ngửa cổ, làm hết một hơi dài. Rồi hắn bưng mặt khóc rưng rức như đứa trẻ.

Văn Bình lặng thinh không nói nửa lời. Chàng biết Bani đang xúc động cực độ.

Hắn òa khóc đã nhanh, hắn ráo nước mắt còn nhanh hơn, đang sụt sùi khiến tượng đá cũng nổi vẩy ốc, Bani bỗng cất hai bàn tay ra khỏi mặt, chắp vào nhau, và nói:

- Xin lỗi. Xin ông tha lỗi. Tôi vừa có thái độ mềm yếu quá đáng. Vâng, thằng tài xế là em tôi, tuy không phải là em ruột của tôi nhưng tôi còn yêu thương hơn cả em ruột nữa. Tôi đã oán trách ông hoàn toàn phi lý. Em tôi chết vì công vụ. Ông cũng đang thi hành công vụ, và đã chết hụt mấy lần ngay sau khi đến đây. Xin lỗi... xin ông tha lỗi cho tôi... giờ đây, nếu ông cần gì, tôi xin tận tâm giúp đỡ.

Văn Bình xiết tay hắn:

- Nhân tiện tôi cũng thành thật xin ông tha lỗi. Tôi muốn được tiếp xúc ngay với phái đoàn Anfa. Hiện họ có mặt toàn thể ở đây không?

Bani đáp:

- Vâng tất cả hiện ngụ ở Bombay. Trong khi chờ đợi ông đến, tôi đã áp dụng các biện pháp bảo vệ an ninh cần thiết. Cô Hồng Nường và ông Hồng Lang lưu trú tại một biệt thự sang trọng, ngay gần trụ sở của tôi.

- Còn cô Sophia?

- Tôi sẽ cho mời nàng vào ngay.

- Nàng đang ở đây?

- Vâng, nàng vừa lại thăm tôi để bàn chuyện tiếp tục công tác thám hiểm thì ông tới.

Đại tá Bani ra lệnh cho gã hidrô đang đứng khoanh tay ở góc phòng. Gã hidrô dạ rân rồi biến sau cánh cửa.

Trong vòng 5 phút, thời gian chờ đợi Sophia hai người đàn ông ngồi đối diện nhau nhưng mắt mỗi người nhìn một nơi, dường như Bani cố ý tránh luồng nhìn tuyến của Văn Bình. Bani bận rộn với cái ve thủy tinh đựng rượu bồhan, nhiều lần toan đưa lên miệng uống song lại hạ xuống. Văn Bình nhận thấy hắn đang cực kỳ bối rối.

- Chào ông. Chào hai ông.

Văn Bình không để ý đến người đàn bà vừa xô cửa vào căn phòng không khí mát rượi. Chàng không quay lại phía nàng, và nàng phải chào lần thứ chàng mới nghe tiếng. Sự kiện này không có nghĩa là Văn Bình cũng bối rối nên đứng trí như Bani. Chàng đang suy nghĩ song tinh thần vẫn tỉnh táo. Chàng chỉ giả vờ không để ý.

Đại tá Bani giật nảy người như ngồi trên tổ kiến càn. Hắn choàng tỉnh mộng:

- Vâng, chào cô, chào cô. Đây là ông bạn vừa từ Sài Gòn đến.

Người đàn bà trạc 30, dong dỏng cao, cặp giò dài và thon, nàng mặc xiêm áo may liền và chặt nên những đường cong trên ngực và bụng nàng có hoàn cảnh khoe khoang đầy đủ. Nhìn thoáng qua, Văn Bình biết ngực nàng thuộc loại 95 phân. Vòng ngực phụ nữ phương Tây trên 100 phân là thường - nhất là từ ngày các phương pháp và được phẩm tân kỳ được phát minh để xoa nắn, bơm phồng, mổ độn - tuy nhiên kinh nghiệm cho thấy sự đều đặn tròn trịa lý tưởng chỉ hay có ở mức 90, 95. Mặt khác, vòng eo thua vòng ngực 30 phân là một kỳ công về cân đối thân thể, cô gái nào xấu có vòng eo này cũng trở thành đẹp, trong khi ấy người đàn bà đang đứng trước mặt Văn Bình lại có vòng eo nhỏ hơn nữa.

Nghĩa là nàng đáng được liệt vào danh sách đàn bà đẹp. Nếu da nàng mịn màng hơn nữa, mắt nàng có những lông mi thật, dài hơn nữa, miệng nàng có ít nếp nhăn nơi mép hơn nữa, Văn Bình đã phải trầm trồ khen nàng “đẹp tuyệt vời”. Dầu vậy, những vết gợn đây đó vẫn không làm suy giảm toàn bộ bức tranh xương thịt thần tiên.

Đại tá Bani giới thiệu:

- Đại tá Z.28 vừa từ Sài Gòn tới. Tôi được lệnh giới thiệu ông Z.28 với cô. Bất cứ lúc nào cô và anh cần đến, tôi xin hết lòng giúp đỡ.

Văn Bình bắt bàn tay nhỏ xíu đeo găng trắng muốt của nàng.

- Thưa, cô là Sôphia?

Cô gái gật đầu:

- Phải, hân hạnh được quen ông.

Văn Bình cười:

- Cô đẹp ghê.

Lông mày Sophia hơi nhíu lại:

- Cám ơn ông. Nhưng tôi đi từ Mỹ sang đây không phải để được nghe ông khen đẹp. Và, nếu tôi không lầm, ông từ Nam Việt sang đây cũng vì công việc, chứ không phải để nịnh dâm. Tôi biết ông còn mệt, song thời giờ quá gấp rút, tôi yêu cầu ông đi ngay vào công việc.

- Chừng nào phái đoàn lên đường?

- Về phái đoàn Anfa, xin ông đừng hỏi.

- Vậy tôi hỏi ai?

- Tiến Sĩ Hồng Nương. Còn tôi, tôi đến Bombay vì mục đích riêng. Chẳng qua vì có phái đoàn Anfa liên hệ đến gia đình tôi nên người ta tưởng lầm. Tôi qua Bombay để gặp vị hôn phu. Chỉ có thể thôi.

- Cô sẽ đi cao nguyên Đề căn cùng với phái đoàn?

- Có lẽ.

- Hẳn cô đã biết tôi đến Bombay để làm gì?

- Tôi không biết. Nghe nói ông có trách nhiệm bảo vệ an ninh cho nhân viên phái đoàn. Nếu có người tài giỏi như ông một bên, phái đoàn cũng đỡ lo.

- Xin phép cô cho tôi gặp mặt các nhân viên trong phái đoàn. Bắt đầu là cô Hồng Nương.

- Sẵn lòng. Mời ông theo tôi.

Văn Bình sửa soạn bắt tay từ giã đại tá Bani. Song Bani lại không chìa tay ra đón đả như thường lệ. Nét mặt hắn đột nhiên đầy nghiêm trọng.

Hắn nhìn giữa mắt Văn Bình, dần giọng:

- Ông chưa được phép ra khỏi phòng này.

Văn Bình hỏi:

- Tại sao?

- Vì tôi đòi được khám người ông.

- Khám người tôi, ha ha... đại tá không tin tôi là Văn Bình Z.28 phải không?

- Phải. Tôi không tin.

- Lý do?

- Chẳng có lý do gì hết. Tôi không tin ông là đại tá Văn Bình vì ông không biết mật khẩu.

- Tại đại tá không hỏi nên tôi không nói.

Nhanh như điện, khẩu súng lục trái khế từ ngăn kéo bàn giấy được rút ra, nằm gọn trong lòng bàn tay đại tá Bani, và chìa thẳng vào ngực Văn Bình.

Bani gằn giọng:

- Bây giờ tôi hỏi mật khẩu.

Văn Bình lắc đầu:

- Tôi hy vọng ông không phải là trẻ con. Cái đồ chơi ngây thơ ấy chẳng làm gì được tôi đâu.

Bani trợn mắt:

- Gian ga ma... gian ga ma...

Bầu không khí gian phòng có vẻ khó thở với miệng súng đen ngòm hướng thẳng vào ngực Văn Bình, với nét mặt nửa dữ dằn nửa man rợ của đại tá Bani không thích hợp với sự cười đùa song Văn Bình vẫn thản nhiên cười đùa. Gian-ga-ma là phần đầu của mật khẩu mà trên nguyên tắc chàng phải trao đổi với Bani. Mật khẩu thường là những danh từ kỳ quặc, sau nhiều năm hoạt động Văn Bình đã quen với các mật khẩu kỳ quặc do các nhân viên cạo giấy Trung Ương tìm ra trong những phút hứng khoái kỳ quặc. Tuy vậy, chàng có cảm tưởng mật khẩu trong chuyến đi này lại kỳ quặc hơn cả. Vì Gian-ga-ma (chao ôi...) là tiếng Ấn được dùng để chỉ của quý của đàn ông. Gọi là của quý không ngoa vì dân Ấn coi là là thần linh và si sụp lễ bái, cái gian-ga-ma còn được liệt vào hạng đệ nhất thần linh nữa, một số người Ấn thường đeo nó lòng thòng bên người...

Văn Bình thuộc lòng mật khẩu song không đáp lại. Chàng chỉ tiến lên nhanh như điện, bàn tay trái gạt nòng súng sang bên. Mặt chàng vẫn tươi tỉnh, miệng chàng lại thốt ra tiếng cười khinh bạc, vậy mà đại tá Bani lại run cầm cập, khẩu súng vắng tuột xuống sàn nhà.

Bani ngó chàng trân trân, miệng há hốc song không nói được lời nào. Văn Bình cất tiếng:

- Anh còn nghi tôi là Z.28 giả nữa không?

Bani thở dài:

- Không.

- Tại sao anh còn hỏi mật khẩu?

- Xin lỗi anh, vì...

- Vì... vì... cái gì? Nếu anh tiếp tục lộn xộn tôi sẽ bóp anh nát xương.

Nói chưa dứt lời chàng chợt lấy cườm tay đại tá Bani. Hắn vùng vẫy, tìm đủ cách thoát khỏi kèm tay của chàng song càng vùng vẫy hắn càng mắc kẹt hơn, khác nào chú cá yếu đuối vướng phải lưới câu. Mặt đỏ gay, hắn van lơn:

- Đau tôi quá, thả ra, thả tôi ra, anh ơi.

Văn Bình xiết chặt thêm:

- Đã hết lộn xộn chưa?

Nạn nhân kêu “ái” một tiếng lớn rồi gục gặc cái đầu:

- Hết. Xin ông tha cho tôi. Không phải sáng kiến của tôi...

Cô gái mang tên Sophia uyển chuyển bước lên, giọng tỏ vẻ:

- Văn Bình ông làm trò gì vậy?

Văn Bình nhún vai:

- Trừng trị.

Cô gái tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Ông nói lạ... Ông quên rằng ông là khách, trong thời gian hoạt động ở đây, ông phải cần đến sự giúp đỡ quý báu của đại tá Bani. Trừ phi ông điên... chứ nếu là người bình thường ông không thể hành hung một vị chỉ huy tình báo nước bạn.

Văn Bình tiếp tục nhún vai:

- Có lẽ cô không bình thường thì đúng hơn.

- Ô kìa, ông Z.28, ông dám gây sự cả với tôi ư? Chính phủ Mỹ còn sợ gia đình tôi, huống hồ ông chỉ là một cá nhân nhỏ bé.

- Thưa cô, ở đây không có chuyện gì liên quan đến chính phủ Mỹ, đến cá nhân tôi nhỏ bé và gia đình giàu có nứt đổ vỡ vách của cô. Chỉ có chuyện cô không bình thường thôi.

- Ông bảo tôi điên?

- Dĩ nhiên. Cô thử nhìn chung quanh thì thấy. Góc phòng nào cũng có nhân viên thân cận của đại tá Bani. Người nào cũng to cao. Người nào cũng đeo súng cộm cộm ở thắt lưng. Người nào cũng dút tay vào túi. Họ chỉ cần rút tay ra là tôi đầu hàng, vâng tôi phải giơ tay lên đầu. Tại sao họ vẫn đứng yên như phỗng đá?

Quả như Văn Bình nói, trong gian phòng nhỏ tranh tối tranh sáng người đứng lơ lửng. Ít nhất là có 4 người, không phải hạng người bạch diện thư sinh trời gà không chặt, mà là hạng đàn ông có chiều cao, chiều ngang và những bắp thịt đồ vật. Chưa cần nói đến những khẩu súng nạp đạn giấu trong mình, chỉ riêng những bắp thịt khổng lồ này cũng đủ làm vô địch võ thuật thế giới điều đứng...

Văn Bình hỏi cô gái:

- Cô trả lời đi. Cô có hiểu tại sao họ vẫn đứng yên như phỗng đá không?

Cô gái lặng thinh. Văn Bình phải đáp giùm:

- Vì lẽ giản dị họ chỉ được lệnh bảo vệ tính mạng của đại tá Bani thật thục.

Cô gái buông tiếng “trời” rồi ngồi phịch xuống ghế. Người tự xưng là đại tá Bani nắn bóp cườm tay bị trẹo, mặt nhăn nhó:

- Ông tài thật. Vâng, tôi không phải là Bani, tôi chỉ là cộng sự viên của đại tá.

Văn Bình chưa có phản ứng thì đại tá Bani thực thụ cất tiếng oang oang sau lưng. Chàng ngoảnh lại và hơi kinh ngạc khi thấy Bani giả không khác Bani thật là bao. Chàng có ngay ấn tượng họ là anh em sinh đôi. Bani thật có cặp mắt sáng hơn và sắc hơn. Và nhất là...

Bani thật nâng chai bôlan mời Văn Bình:

- Đây mới là chai rượu ngon thượng hạng. Mời ông bạn uống mừng cuộc tao ngộ giữa chúng ta. Ông bạn tha lỗi cho nhé. Nó là em tôi đây, em sinh đôi, nên giống tôi như đúc.

Văn Bình nói:

- Có khác.

Đại tá Bani (thật) thở dài:

- Anh xứng đáng là đàn anh của chúng tôi. Thượng cấp tốn bao công của triệu thỉnh anh đến đây không phải là không có lý. Em ruột tôi thường đóng giả tôi, hầu như người nào cũng lầm. Và lầm là đúng, nó cũng cao bằng tôi, to ngang bằng tôi, cân nặng cũng suýt soát một vài kí, khuôn mặt, màu da, giọng nói, tất cả đều cùng khuôn mà ra. Thậm chí họ hàng, anh em bạn thân cũng lầm, thế mà anh nhận ra được. Anh có thể cho tôi biết chứng cứ giúp anh nhận ra tôi không?

- Săn lòng. Chỉ có một chứng cứ độc nhất. Bàn chân anh mang giày số 44-45...

- Thảo nào. Em tôi mang giày số 37-38.

Đột nhiên, Bani nắm vai Văn Bình, giọng khản khoản như người van xin ân huệ đặc biệt:

- Anh Văn Bình, điều khác biệt này được anh em tôi giữ kín. Ai nói anh biết chúng tôi mang giày khác số?

Biết không giấu nổi Văn Bình bèn đáp:

- Ông Hoàng. Ông Hoàng có đầy đủ hồ sơ về anh.

Văn Bình vừa nói thật, nhưng chỉ thật phân nửa. Đúng rằng văn phòng của ông tổng giám đốc Sở Mật vụ ở Sài Gòn có hồ sơ tướng mạo của đại tá Bani, cũng như của hầu hết lãnh tụ điệp báo quan trọng từ đồng sang tây, nhưng hồ sơ không hề đá động đến hai anh em sinh đôi Bani. Sở dĩ Văn Bình khám phá ra là do đôi giày số quá nhỏ, không thích hợp với cấp bậc võ thuật, mà Bani đoạt được sau nhiều năm du học tại Đông kinh.

Đại tá Bani (thật) cầm tay Bani giả kéo lại gần Văn Bình, giọng vui vẻ:

- Chú xin lỗi đại tá Z.28 đi.

Mọi người cùng cười.

Bani cười lớn nhất và dài nhất. Văn Bình chỉ cười thoáng qua rồi ngoảnh nhìn cô gái mang tên Sophia:

- Ô kìa, tại sao người đẹp không cười?

Sophia vùng vằng đi ra cửa, Văn Bình thét lớn:

- Đứng lại.

Sophia xây mặt về phía chàng, hai tay chống nạnh, dáng điệu oai nghiêm, giọng nói sang sảng như nữ tướng ban lệnh cho ba quân:

- Tôi yêu cầu ông lần cuối: gia đình tôi không quen cái lối cư xử sống sượng như vậy. Ông muốn gì, xin ông cho biết?

Văn Bình dần từng tiếng:

- Chẳng muốn gì cả. Tôi chỉ đòi ở cô sự thành thật.

- Ông cho tôi là người nói dối?

- Vâng.

- Thái độ của ông là thái độ kém lịch sự. Tôi không ưa trò truyện với đàn ông kém lịch sự.

Nàng quay sang bên trái, nói với đại tá Bani:

- Chào đại tá, tôi xin kiếu. Tôi sẽ ra máy bay ngay bây giờ. Sau này có những hậu quả nào, đại tá hãy ráng chịu. Hơn ai hết, đại tá đã biết người gây ra không phải là tôi.

Sophia xăm xăm bước ra ngoài. Nhưng Văn Bình rượt theo chặn lại:

- Thông thả. Trước khi ra khỏi phòng này cô phải cho tôi biết một điều...

Cánh cửa lim được mở ra phủ phàng và xập vào thật mạnh. Nếu chàng tránh né không thần tốc thì tấm gỗ dày nặng đã đập thẳng nơi mặt. Chàng đập tung cửa, và nghiêm nghị ra lệnh:

- Cô đừng buộc tôi phải trở thành vũ phu. Cô phải đứng lại bằng không...

Mặt đỏ bừng. Sophia thách thức:

- Bằng không ông sẽ hành hung tôi. Gia đình tôi chỉ cần ký một tấm chi phiếu là cả đến Sở Mật vụ do ông Hoàng làm tổng giám đốc cũng đổ cái rụp, huống hồ ông chỉ là nhân viên xoàng. Lần chót, tôi hỏi ông; ông có chịu để yên cho tôi ra phi trường không?

Văn Bình đáp:

- Nếu cô muốn lên máy bay rời Bombay tôi cũng không ngăn cấm, mặc dầu cô là kẻ có tội, và tôi được quyền bắt cô, lôi cô ra tòa...

Đại tá Bani tiến lên, án ngữ giữa Văn Bình và Sophia, giọng nói pha lẫn sững sốt và sợ sệt:

- Đại tá Z.28 tại sao đại tá lại nói như vậy?

Văn Bình gạt Bani sang bên. Nhưng Sophia đã hành động nhanh hơn chàng một phần trăm giây đồng hồ. Vả lại, dầu chàng hành động nhanh hơn nàng chàng vẫn phải bó tay chịu thua như thường vì đại tá Bani đã đứng chềnh ềnh trước mặt chàng theo lối “kỳ đà cản mũi”.

Sophia móc trong lưng ra một khẩu súng lục cán ngà, nòng thép xanh nhỏ xíu, thoát trông như đồ chơi trẻ con. Nhưng lối rút súng và cầm súng của nàng bắt Văn Bình chột dạ. Sở dĩ Sophia không cần súng lớn là vì nàng bắn giỏi. Nàng đứng cách chàng 4 thước, nhắm mắt lại cũng bắn trúng khối thịt vạm vỡ cân nặng trên 70 kí. Chàng có tài phi thân, đoạt súng trong khoảng xa dễ như bỡn, song khoảng xa 4 thước này khó thể mang lại thắng lợi.

Văn Bình đành đứng yên.

Giá chàng ngo ngoe Sophia cũng có phương pháp bắt chàng tuân lệnh đứng yên. Phương pháp của nàng là thần nhiên bóp cò, viên đạn thứ nhất bay xẹt qua tóc Văn Bình.

Đó là kẹo đồng cảnh cáo. Viên đạn thứ hai chắc sẽ găm giữa trái tim nóng hổi tràn trề nhựa sống của Văn Bình. Bắn xong phát cảnh cáo, Sophia cất tiếng:

- Ông đã chịu biết điều chưa? Nếu tôi muốn giết ông, thì viên đạn đầu tiên này đã đủ tiễn ông xuống âm phủ. Ông nên cảm ơn tôi đi...

- Cảm ơn cô Sophia...

- Không dám.

- Xin lỗi, tôi chưa nói hết. Câu nói của tôi là “cảm ơn cô Sophia giả hiệu”.

Cô gái giật mình. Tuy vậy khẩu súng trong tay nàng không hề run. Điều này chứng tỏ nàng có những giây thần kinh cứng như thép. Nàng bước tếu sang bên, không quan tâm đến cái miệng há hốc như miệng cá ngạo của đại tá Bani.

Giọng nàng xoắn tròn:

- Yêu cầu mọi người trong phòng này đứng yên. Hễ ai cựa quậy tôi sẽ bắn chết.

Thân hình cô gái mảnh khảnh mà tiếng nói của nàng lại lạnh lạnh như tiếng chuông. Bọn cận vệ của đại tá Bani ngây người ra như phồng đá. Cô gái đội lớp Sophia vẫn tiếp tục bước tếu sang bên, chắc nàng muốn thoát thân bằng cửa hông ra vườn. Cặp mắt sáng quắc của nàng không ngừng kiểm soát gian phòng, riêng Văn Bình được nàng lưu ý triệt để.

Nhưng đến khi nàng sửa soạn xô cửa thì dịp may xảy ra cho Văn Bình. Một nhân viên của đại tá Bani lù lù dẫn xác vào phòng. Cánh cửa bị hấn kéo mạnh ra phía ngoài khiến cô gái suýt mất thăng bằng. Nàng vẫn nắm chắc khẩu súng trong tay song Văn Bình đã lợi dụng sự rủi ro hi hữu của nàng để phản công nhanh như chớp nhoáng. Chàng đá chân trái theo thể phi cước cực kỳ lợi hại. Ngọn độc cước của chàng không chạm cườm tay cô gái như chàng dự tính, tuy nhiên hơi gió ào ạt do nó gây ra đã đủ làm nàng đau bủn rủn từ bàn tay đến khớp xương vai.

Nàng loạng choạng lùi lại.

Văn Bình phóng tiếp cú đá chân phải. Chàng không dám đá trúng người nàng, và cũng không dám đánh đòn hiểm. Mục đích của chàng chỉ là giành lại vai trò chủ động.

Song nàng đã ngã rụp xuống sàn. Một phát súng nổ vang trong phòng. Căn phòng được điều hòa khí hậu, gắn toàn cửa kính nên phát súng lục kêu lớn như tiếng đại bác.

Cô gái đội lớp Sophia quẫy mình trên đất, miệng thét lên một tiếng xé ruột:

- Chết, chết!

1 Cổ tê là con stegosaurus; óc người choán gần 2 phần trăm tổng sức nặng, trong khi óc con cổ tê chỉ choán 0,0010 phần trăm

6. Gã Đàng Ông Hào Hoa

Thường lệ, khi gặp nạn bất thần, người ta hay buột miệng kêu chết. Thậm chí cô gái ngây thơ dẫm nhầm con kiến cũng kêu chết. Vì vậy Văn Bình không nghĩ đến can thiệp thần tốc sau tiếng kêu thất thanh của cô gái thân hình nảy nở và kêu gọi tự nhận là nữ tử phú Sôphia.

Sự trì chậm của chàng đã mang lại hậu quả tai hại. Một phát súng thứ hai nổ vang. Lần này, mọi người đã nghe quen tai nên tiếng nổ có vẻ nhỏ bé hơn lần trước.

Song đối với điệp viên Z.28 nó lại kêu lớn lạ thường. Nó ngân dội trong óc chàng như thể bom chuối ghê rợn của pháo đài B-52 vừa rớt nổ ngay bên cạnh. Khỏi cần nhìn cô gái đang giãy giụa trên nền nhà, Văn Bình đã biết là viên đạn thứ hai này được giành riêng cho nàng. Phát thứ nhất mới xuyên bả vai nên nàng còn sống, phải chờ phát thứ hai - phát ân huệ - được bắn trúng ngực, nàng mới chịu buông xuôi hai tay, miệng há rộng cổ đón nuốt những phần tử dưỡng khí thần tiên, trước khi thở hắt ra một tiếng ngắn.

Một gã hidrôa mặc đồ trắng rộng thùng thình từ góc phòng hùng hổ chạy lại. Trên tay hấn, miệng súng còn bốc khói nghi ngút. Hấn chúc đầu súng xuống, nghiêng rằng bóp cò lần nữa. Khi ấy hấn đã ở gần Văn Bình. Chàng khoèo chân nhẹ là hung thủ bỏ ngựa.

Nhưng chàng không có phản ứng. Cô gái đội lớp Sophia đã chết, không phép lạ nào của loài người có thể cứu nàng sống lại. Chàng không có phản ứng vì muốn đợi xem đại tá Bani sẽ xử trí ra sao. Chàng thấy Bani luống cuống, bàn tay thọc vào túi quần rồi rút ra, sau cùng luồn dưới nách mới tìm thấy khẩu súng tùy thân. Tuy nhiên, có khí giới đàng hoàng trong tay mà Bani vẫn chưa hết luống cuống, khiến chàng có cảm tưởng hấn đang say mềm vì rượu khoái lạc bờ-han.

Gã hidrôa bắn phát thứ ba. Viên đạn bị hóc, hấn nổi xung, quăng khẩu súng vào cái đôn xứ kêu choang, rồi tay bưng đầu le te chạy ra ngoài.

Văn Bình chặn hấn lại, nắm ngực hấn, giọng đe dọa:

- Mày chạy đi đâu?

Gã hidrôa run cầm cập:

- Tôi sợ quá, sợ quá!

- Tại sao mày sợ?

- Tôi lỡ giết người.

- Ai cho phép mày bắn chết cô ta?

Gã hidrôa lắc đầu lia lịa:

- Tôi không biết. Tôi không biết. Tự nhiên súng nổ...

Đại tá Bani vừa lấy súng ra khỏi bao da đeo dưới nách lại trù trù cất vào trong. Văn Bình quay lại hỏi:

- Ông nghĩ sao?

Bani đáp:

- Theo tôi, thái độ của hãn không vô lý. Hãn là cận vệ thân tín của tôi, trong trường hợp tôi bị uy hiếp hãn có trách nhiệm tìm mọi cách cứu tôi. Vả lại, nếu hãn không nổ súng thì cô ấy cũng nổ súng. Nhưng đầu sao hãn chỉ nên bắn nòng bị thương thì hơn.

- Hãn đã cố ý bắn chết.

- Từ nãy đến giờ, tôi bắn khoả là vậy. Cô gái kia bị bắn chết, chúng ta mất đi một nhân chứng, một xuất xứ tin tức quan trọng. Sự chủ tâm của hãn bắt tôi phải nghi ngờ. Song ngược lại, nếu hãn không nổ súng, tôi lại cho hãn là kém trung thành.

Văn Bình xô nhẹ, gã hidrôa ngã chúi vào chân tường. Nạn nhân nằm mọp mấy phút mới dậy được. Không khí trong phòng có vẻ ngột ngạt. Gã hidrôa lồm lét ngó đại tá Bani và Văn Bình rồi lủi thủi ra cửa.

Trong phòng chỉ còn lại hai gã vệ sĩ hidrôa phốp pháp, làn da đen thui như tượng đồng đen, Bani ngoắt tay đuổi hết ra ngoài. Văn Bình châm thuốc giữa cổ thở một hơi, Bani cất tiếng phá màn im lặng ngột ngạt:

- Một lần nữa tôi xin ông cảm phiền.

Văn Bình nghiêm giọng:

- Ông đã gặp cô Sophia chưa?

Hãn đáp, giọng yếu xìu:

- Thú thật là chưa. Trong khi tôi đi dự hội Lửa ở xa Bombay thì cô Sophia đến đây. Chẳng giấu gì ông, đời sống ở Ấn Độ luôn luôn phẳng lặng, chưa hề có chuyện lớn nên từ nhiều tháng nay tôi rất nhàn rỗi, và để giết thời giờ tôi phải uống rượu và chơi cờ. Đàn ông chơi cờ là thường, phải không ông? Tôi chỉ công nhận một nhược điểm, ấy là say sưa tối ngày. Về đến văn phòng tôi đang còn chệnh choáng, cho nên...

- Ông sai đàn em giả làm ông để đón tiếp tôi?

- Vâng. Thằng em sinh đôi của tôi thay mặt tôi rất thường. Nhiều khi nó về thủ đô Tân Đề Li nhóm họp với thượng cấp mà chẳng ai khám phá ra. Ông là người đầu tiên biết rõ bí mật.

- Và em ông sai cô gái giả làm Sophia?

- Thưa không. Tôi vừa chân ướt chân ráo về đến trụ sở, chưa kịp rửa mặt, thay đồ thì có điện thoại gọi cho tôi, người gọi xưng là Sophia. Thượng cấp dặn tôi phải nỗ lực giúp đỡ phái đoàn khoa học Anfa, và đặc biệt giành mọi sự dễ dãi riêng cho nữ tỉ phú Sophia, do đó, ngay sau khi nàng gọi dây nói tôi ra xe lái thẳng đến khách sạn để hội kiến với nàng.

- Ông đã gặp nàng trong khách sạn?

- Không. Nàng chờ tôi trong xe hơi, đậu phía trước. Nàng nói là không thể tiếp tôi trong khách sạn vì sợ địch bắt cóc nàng. Nàng cho biết là tính mạng nàng bị đe dọa trầm trọng, nàng cần tôi bảo vệ.

- Sau đó nàng theo ông về văn phòng?

- Vâng. Đúng ra, tôi mời nàng. Nàng vừa tới văn phòng tôi được một lát thì gặp ông.

- Nàng chưa nói gì với ông?

- Chưa.

- Trước kia, ông đã liên lạc lần nào với cô Sophia chưa?
- Chưa. Đây là lần thứ nhất. Tôi chưa hề gặp mặt. Cũng chưa có tấm hình nào của nàng. Vì vậy tôi định nhin cô gái gọi điện thoại và chờ tôi trước lữ quán là nữ tử phú Sophia.
- Ông đã gặp tình nhân nàng chưa?
- Xin lỗi, chưa.
- Còn Hồng Nương?
- Dĩ nhiên là rồi, Hồng Nương đến Bombay từ hai ba tuần nay. Nàng hoạt động tại cao nguyên Đề căn một thời gian rồi trở về đây.
- Tôi muốn tiếp xúc ngay với Hồng Nương.
- Vâng, tôi xin làm ông vừa ý.

Đại tá Bani lộn vào phòng giấy. Trước khi quay số điện thoại, hắn không quên tợp một hớp rượu cay nồng. Rượu bờ-han đã biến thành một phần của đời hắn. Cữ chỉ nâng niu chai rượu một cách trịnh trọng chứng tỏ hắn là đệ tử trung thành hết mực của thần Lưu Linh. Hạng đàn ông say sưa như hắn khó thể là thủ lãnh điệp báo đắc lực. Chàng bỗng băn khoăn: tại sao Bani trèo được tới cấp đại tá, và là đại tá Phản gián? Tại sao ông Hoàng lại bắt chàng hợp tác với một kẻ dài lưng tốn vải, rượu chè be bét để tìm manh mối một điệp vụ quan trọng?

Bani khỏi phải tiêu phí nhiệt lượng vì hắn chưa kịp gọi, điện thoại đã reo leng keng giục hắn. Và người ở đầu giây bên kia cũng là người hắn sửa soạn gọi.

Mắt hắn vụt sáng:

- Vâng, tôi là Bani, đại tá Bani đây. Chào bà... à, chào cô, thưa... cô là cô Sophia... vâng, chào cô... hân hạnh được hầu chuyện cô...

Miệng hắn tuôn ra hàng tràng tiếng chào hỏi khách sáo. Văn Bình khoan thai hút thuốc lá. Bani tiếp tục vâng dạ một hồi. Văn Bình cảm thấy thương hại hắn. Hắn có thái độ khúm núm của anh tùy phái hạng bét đứng trước cụ tổng giám đốc quyền uy, chức trọng nhứt nhì vũ trụ. Tuy Sophia không có mặt trong phòng, đại tá Bani cũng khom lưng như thể nàng đang ban lệnh cho hắn.

Rồi hắn rón rén gác máy điện thoại, như thể tiếng động lớn làm người đối thoại bị bức bối. Hắn xoa tay, nói với chàng:

- Mời ông, cô Sophia đang đợi.

Bani quay bước vội vàng, giày hắn suýt dẫm phải cánh tay duỗi thẳng của cô gái nảy nở đội lốt nữ tử phú Sophia. Nàng đã chết hẳn, cặp mắt mở rộng, như chứa đầy oan ức, má nhuộm đỏ thân áo. Bani tất tưởi tránh sang bên. Văn Bình nhận thấy nét mặt hắn hơi thay đổi, hắn có vẻ luyến tiếc một cách thành thật.

Hắn cúi nhìn chăm chú xác chết rồi buột miệng:

- Uống ghê... Kiểm được người đẹp pát-mi-ni trong lúc này không phải dễ!

Kể ra Văn Bình cũng đồng ý với hắn là cô gái đội lốt Sophia đã thiệt mạng rất uống. Cho nên khi nghe hắn than thở chàng tán thành ngay:

- Ủ, nàng đẹp thật.

Bani liến thoắng:

- Dĩ nhiên, đàn bà pát-mi-ni bao giờ cũng đẹp. Đẹp ngoài đã đành, họ còn đẹp cả trong nữa.

Danh từ pát-mi-ni làm Văn Bình ngẩn người Bani bèn cắt nghĩa:

- Xin lỗi ông nhé. Ông là người ngoại quốc nên không hiểu được phụ nữ nước tôi được chia làm 4 loại căn cứ vào tính tình. Hát-ti-ni là loại người thấp, thân thể to ngang, môi dày, cổ cong giọng nói khàn khàn, da thường trắng sữa, chúng tôi mệnh danh là phụ nữ voi, về phương diện làm tình thì khỏe như voi, đàn ông

ít ai kham nổi, phần vì thiếu sức lực song phần khác vì đàn bà-voi tính hay cáu bẳn, không dịu hiền. Loại san-ki-ni tức đàn bà - vú ốc thì da thịt luôn luôn nóng bỏng, ngực nở nang song nhũ hoa lại nhỏ, tay chân mỏng mà dài, và đặc biệt là chuyên nhìn trộm bằng đuôi mắt. Loại đàn bà - vú ốc yêu vũ bão, mỗi khi ân ái thường bầu móng tay làm rách thịt đàn ông, cho nên ít được đàn ông sủng ái bằng loại nghệ-nữ.

- Họ là nữ nghệ sĩ?

- Thường thường họ hoạt động trong cách ngành nghệ thuật, thân hình họ không cao, không thấp, không béo, cũng không gầy, tóc đen nhánh, da dẻ mềm mại, người ít mỡ, ngực cứng nhọn, mông tròn trịa, khi ôm ấp đàn ông thì tỏa ra một mùi hương độc đáo như hương mật ong rừng. Loại này được gọi là sit-ti-ni. Khá hấp dẫn nhưng chưa hấp dẫn bằng pát-mi-ni, tức là đàn bà hoa sen. Sở dĩ họ mang tên liên-nữ là vì hương da thịt của họ như thể được ướp hương sen, và bộ phận yêu đương của họ chớm nở như búp sen, họ có làn da mát rượi, mắt sáng và ướt, ngực nở, bụng lép, giọng nói thánh thót như chim sáo, và lối đi uốn éo như rắn thần... Tôi than thở là vì vậy. Trong số một ngàn đàn bà, 1 nhiều lắm là có từ 5 đến 10 người hoa-sen.

Đang nói thao thao bất tuyệt, bỗng đại tá Bani nín bật. Hắn khoát tay ra lệnh cho bọn cận vệ hidrô:

- Mang xác chết đi. Còn đứng đực ra đây làm gì nữa?

Văn Bình ung dung trèo lên chiếc xe Rolls cao lêu nghêu và vuông vức cái hộp, sơn màu đen bóng. Chàng từng chơi xe Rolls nên không lạ gì giá cả. Với số lương đại tá - mà lương bổng ở Ấn lại quá thấp - Bani phải nhịn ăn, nhịn mặc hàng chục năm mới đủ tiền tậu xe Rolls. Mà có phải xe Rolls hạng bét cho cam...

Chiếc xe đang chở Văn Bình đến nhà Sophia thuộc loại Rolls-Royce thượng hạng.

Công ty Rolls chỉ sản xuất hàng năm hai ngàn chiếc xe, và chỉ sản xuất 4, 5 kiểu xe khác nhau, kiểu rẻ nhất cũng đắt ngang 10 cái xe DS của Pháp, còn kiểu đắt nhất bằng giá tiền 15 cái DS. Văn Bình không thiếu tiền song trước những lời đàm tiếu chàng chưa dám leo hánh đến kiểu Phantom VI mặc dầu chàng mê thích kinh khủng. Tuy nó cao gần 1,8 th, và dài trên 6 thước..., dài hơn cả xe Hoa Kỳ hạng dài, nó lại phóng nhanh như tên bắn, và chạy rất êm, nghe vừa êm tai, lại ngồi vừa êm dít nữa.

Văn Bình hít hà:

- Xe đẹp quá!

Đại tá Bani cười:

- Nhưng cái hơi cũ. Kiểu Phantom VI năm nay được gắn thêm một loại tủ lạnh đặc biệt, điện thoại và máy truyền hình cũng đặc biệt. Ông tính, tôi thức đêm nhiều, xương sống luôn luôn mỏi rừ, phải ngồi xe Rolls mới khỏi đau lưng.

- Ai cũng muốn bảo vệ xương sống, nhưng trước hết phải có tiền.

- Ồ, tưởng gì chứ tiền thì...

Đại tá Bani không nói hết câu. Hắn ngừng lại có lẽ vì biết hớ. Hắn giả vờ quay mặt ra ngoài. Văn Bình cũng giả vờ không quan tâm đến thái độ khả nghi của hắn. Chàng dựa lưng, duỗi chân thẳng băng, điềm nhiên thưởng thức khói thuốc Salem bạc hà.

Xe Rolls gắn toàn kiếng xanh, tứ phía lại buông rèm màu tím sẫm, nên Văn Bình không thể nhìn thấy bên ngoài. Khi chàng nghe tiếng kèn và tài xế thắng lại chàng mới biết là đến nơi.

Gã vệ sĩ ngồi băng trước thót xuống, cung kính mở cửa sau. Trời đã chuyển chiều. Gió mát quạt vào mặt Văn Bình. Thì ra xe hơi đã đưa chàng đến gần bờ biển.

Bani hỏi chàng:

- Ông dễ chịu không?

Chàng chưa đáp thì hắn đã nói tiếp:

- Ở đây gần biển nên luôn luôn có gió mát. Cô Sophia không trọ tại lữ quán, đây là ngôi nhà mà chúng tôi thuê riêng trên đại lộ Warden Road. Nhà khá đẹp, và gồm đầy đủ tiện nghi, phía sau là biển Á-rập, ông chỉ nghỉ lại một đêm là không trở về nổi.

- Ông sợ tôi bị ám sát ư?

- Thôi, ông đừng giả vờ nữa. Tôi nói ông không trở về nổi vì ban đêm dọc bãi biển luôn luôn có những thú vui thần tiên.

Không có gì được Văn Bình bằng ưa thích “những thú vui”. Chàng vui vẻ đến Bombay vì thành phố này có những thú vui thần tiên lạ lùng nhất. Chàng đã nghe nói đến Brothel Row, và Golden Lane, với gái chơi hàng ngàn, với hàng ngàn hình thức tiêu khiển khác nhau, đặc biệt là con đường Trimbak Parsham với giá tiền giải sầu rẻ nhất nhì thế giới, tính sang tiền Việt, chỉ độ hai, ba chục đồng hoặc đắt tiền nhất nhì thế giới, mấy chục ngàn đồng, nếu khách đòi tìm của lạ. Chàng đã lạc vào những khu yên hoa mà hoa biết nói còn nhỏ xíu (trời đất!), kỹ nữ giàu kinh nghiệm hành nghề nhất trong bọn chưa quá 10 tuổi. Chàng cũng đã có dịp đến tận những nơi biểu diễn 64 tư thế làm tình trai gái theo đúng kinh điển Kama Sutra.

Nghĩa là chàng không đến nổi bờ ngõ, và đại tá Bani cũng biết chàng là “thỏ công” ở Bombay. Tuy vậy hẳn vẫn nguýt chàng rồi nói tiếp, giọng nửa kín nửa hở:

- Cái này hoàn toàn độc đáo, đêm nay ông sẽ thấy.

Văn Bình hỏi:

- Diễn trò?

Bani lắc đầu:

- Không. Tôi nói trước để ông sửa soạn. Đàn bà đẹp ở dọc bờ biển thường có một thói quen nên thơ. Thói quen biến thành cá...

Dĩ nhiên bơi giỏi thì biến thành cá... Tuy nhiên Văn Bình có cảm tưởng lời nói úp mở của đại tá Bani ngụ ý cách khác.

Bani kéo tay chàng:

- Kìa, họ ra đón.

Trước mắt Văn Bình hiện ra một toán thiếu nữ Ấn lai Tây tạng, da trắng nâu, tóc kết bím, miệng nhỏ, mũi cao, mắt một mí nhưng long lanh và sắc như lưỡi dao. Gái Tây tạng nổi tiếng về cặp giò khỏe dai, gái Tây tạng lai Ấn rất được ưa chuộng vì họ thu gồm trong tấm thân nhỏ nhắn mà tròn chắc của họ những đặc tính ái tình của người Ấn.

Văn Bình đếm nhẩm cả thấy được 6 cô nàng. Cả bọn đều sần sần cao bằng nhau, tuổi cũng bằng nhau, cô lớn nhất khoảng 16, 17 là cùng, còn nhỏ nhất là 11, 12. Ở những nơi khác trên thế giới, năm thì mười họa mới thấy gái vị thành niên trong xóm dạ lạc, tệ hại như Hồng Kông thì vị thành niên từ 13, 14 tuổi trở lên, còn ở quốc gia Ấn độ - quốc gia mấy trăm triệu dân có khác - 7 tuổi trở lên là đã dấn thân vào nghề buôn son bán phấn.

Cả 6 cô gái đều phục sức theo lối tây phương, xiêm mini ngắn cùn cùn, bên trên chỉ có một mảnh vải che ngực, bề ngang bằng hai đốt ngón tay. Xiêm và áo được may bằng vải mỏng, vẫn biết nó không mỏng như ni-lông nhưng mặc ni-lông mỏng có lẽ còn ít khêu gợi hơn.

Họ chạy túa ra, tíu tít chào hỏi đại tá Bani, Văn Bình hỏi Bani:

- Gia nhân của cô Sophia?

Bani đáp:

- Không. Như tôi đã nói, căn nhà này do tôi muốn cho phái đoàn Anfa trú ngụ, mọi tiện nghi đều do tôi cung cấp.

- Kể cả tiện nghi xác thịt?

- Xác thịt là sản phẩm rồi rào nhất của nước tôi. Muốn bao nhiêu cũng có, chỉ sợ ông bội thực thôi.

- Mấy cô tiếp khách của ông đẹp ghê!

- Biểu ông đó.

Hai cô gái nẩy nở nhất bám lấy cánh tay Văn Bình. Một ả thứ ba đeo vào vai chàng. Số mỹ nhân còn lại xô lẫn nhau, mỗi ả tranh làm của riêng một phần thân thể của chàng. Đại tá Bani nói đúng, chàng có thể bị bội thực. Chàng không còn cách nào khác ngoài cách gạt đám người đẹp hấp dẫn sang bên. Bani đã cứu chàng đúng lúc, hấn chen vào giữa đồng tay chân và mông ngực hỗn độn, kèm theo tiếng quát:

- Tụi bây xê ra kéo chết đòn.

Tiếng quát của đại tá Bani còn hữu hiệu hơn cả khẩu lệnh viên tướng ngoài mặt trận. Toán kiều nữ mặc đồ mỏng vội buông thả Văn Bình rồi chạy tán loạn, biến mất sau những hòn giả sơn nước xanh chảy róc rách và những lùm cây um tùm rạo rức hương thơm của nhiều giống hoa lạ nhiệt đới.

Một siêu mỹ nhân hiện ra như chòm sao Bắc đẩu trên nền trời mướt nhưng thiếu tinh tú.

Nàng từ phòng khách mở cửa bước ra, và khoan thai đứng lại trên bậc cấp.

Văn Bình biết nàng là tiến sĩ đại chất Hồng Nương mặc dầu chàng chưa hề gặp nàng. Nàng xứng được gọi là siêu giai nhân vì trên tấm thân hoàn mỹ của nàng bất cứ bộ phận nào cũng thuộc loại siêu đẳng. Nàng có dáng cao của phụ nữ tây phương, với vòng mông tương đương vòng ngực, chỉ nhìn qua là phát rệu nước miếng, tuy nhiên, dáng cao và tròn của nàng lại thanh, khiến cho dung mạo thêm vẻ huyền ảo.

Đại tá Bani từng gặp nàng, vậy mà khi thấy nàng uyển chuyển bước ra hấn vẫn há hốc miệng, thần người như bị phù thủy thu hồn. Trong khoảnh khắc Văn Bình cảm thấy choáng váng. Theo kinh nghiệm nơi nào có siêu giai nhân là chắc chắn có chuyện ghê gớm. Giác quan thứ sáu vừa lạnh lốt báo tin cho chàng biết là nhiều chuyện ghê gớm sắp sửa xảy ra bắt nguồn từ sắc đẹp độc nhất vô nhị của nữ địa chất gia Hồng Nương.

Hai người đàn ông tiến lên. Họ chỉ còn cách Hồng Nương một quãng ngắn. Hồng Nương vẫn đứng yên trên bậc cấp, bộ xiêm áo tây phương pha kiểu Trung hoa màu hồng nổi bật trên nền tường màu trắng và những cây leo màu xanh dịu hiền.

Hồng Nương đắm đắm nhìn Văn Bình. Chàng rảo tới, nghiêng đầu chào. Nàng xich qua một bên, nhường khung cửa mở rộng cho chàng. Chàng lễ phép nhường lại (vì không lễ điệp viên hào hoa Z.28 lại cư xử thô lỗ với đàn bà đẹp ngay trong buổi sơ kiến...) song Hồng Nương đã nhe hàm răng trắng nõn và cặp môi trái tim đỏ chót, giọng ngọt lạt:

- Mời ông tự nhiên.

Xa-lông được bày biện sơ sài nhưng có bàn tay trang trí kín đáo của họa sĩ. Bàn ghế kê mỗi nơi một chiếc, thoát trông có vẻ cầu thả vào lộn xộn, kỳ thật vị trí đồ đạc đã được tính toán kỹ càng. Tường phòng đều quét vôi trắng sữa, ngoài màu trắng sữa ra trong xa-lông chỉ còn một màu đỏ duy nhất, Hồng Nương mặc y phục hồng, ăn khớp nhịp nhàng với màu nước vôi và màu bàn ghế của căn phòng khách vuông vức, ngang dọc bằng nhau. Nàng ngồi xuống cái đi văng hơi cao, vắt chân chữ ngũ, dường như cố tình cho Văn Bình được chiêm ngưỡng cặp giò thon dài, thon thì thật thon, và dài thì thật dài. Chỉ riêng đôi chân này đã đủ lôi cuốn Văn Bình... Lôi cuốn hơn nữa là nước da nâu nâu, không phải nâu nâu bánh mật, của gái đồng chua nước mặn, mà là nâu nâu hồng hồng của đàn bà "xích diện..."...

Nàng không mời hai người đàn ông ngồi. Tuy vậy, vẻ mặt và thái độ của nàng không có gì là kiêu căng hoặc sống sượng. Nàng có cái dáng điệu nhu mì của con nhà lành, dễ mến hơn là dễ ghét.

Văn Bình định nhìn Hồng Nương là người rút rút - rút rút vốn là bản tính muôn thuở của đàn bà - và nàng sẽ giữ im lặng, để khách lên tiếng trước và sau đó câu chuyện sẽ vòng quanh những đề tài vô thưởng vô phạt và chào hỏi xã giao.

Chàng đã lầm.

Hồng Nương vắt chân chữ ngũ là để được thoải mái. Vừa an vị xong nàng đề cập ngay đến những hoạt động nghề nghiệp.

- Chào hai ông. Chào ông Văn Bình. Được tin ông đến giúp, phái đoàn chúng tôi và riêng cá nhân tôi cảm thấy bớt lo hơn trước. Tôi nghe tiếng ông đã lâu, lần này gặp ông tôi mới hiểu là sự đồn đại không ngoa.

Ông là người mang lại sự tin tưởng mãnh liệt cho thân chủ ngay trong buổi sơ kiến.

Thời gian quá hạn chế, tôi xin phép ông được đi thẳng vào những việc mà phái đoàn Anfa do tôi điều khiển sắp làm. Tôi sẽ không thuyết trình luôn một hơi. Mà chỉ nói từng đoạn. Hết mỗi đoạn, ông có quyền hỏi chi tiết. Ông cần nắm vững nội vụ, vì kể từ phút này, ông đảm nhiệm mọi việc liên quan đến khía cạnh an ninh.

- Chừng nào phái đoàn lên đường?

- Lẽ ra từ hai hôm trước. Nhưng công ty chánh bên Mỹ điện sang yêu cầu chúng tôi đình hoãn. Đình hoãn để chờ ông. Chúng tôi đã sửa soạn đầy đủ. Chỉ chờ ông đến nữa là khởi hành.

- Bằng đường bộ?

- Rời Bombay bằng phi cơ, đến cao nguyên Đề căn thì dùng đường bộ. Về vấn đề lộ trình, đại tá Bani sẽ quyết định. Tuy nhiên, người có thẩm quyền quyết định tối hậu vẫn là ông.

- Tại sao lại cần đến bảo vệ an ninh?

- Vì một bàn tay bí mật đã và đang tìm cách phá hoại. Căn cứ vào những việc xảy ra, tôi có thể đoán quyết rằng mục phiêu của họ là hạ sát toàn thể nhân viên phái đoàn Anfa, khiến cho công cuộc thám dò địa chất phải bị thất bại.

- Tôi chỉ là cá nhân. Dầu tài giỏi đến đâu, cá nhân cũng không đắc lực bằng số đông. Bởi vậy, tôi nghĩ rằng việc bảo vệ an ninh nên giao cho nhân viên của đại tá Bani thích hợp hơn.

- Thoạt đầu, Quốc tế Khai khoáng Công ty và chúng tôi cũng tưởng như vậy. Chúng tôi đến Bombay, đại tá Bani lo lắng về an ninh. Từng giờ, từng phút nhân viên phái đoàn đều được canh chừng cẩn mật. Nhưng kệt một nỗi là đội cận vệ không thể đi theo phái đoàn đến tận những nơi nghỉ là có vàng. Vì chúng tôi cần giữ bí mật. Kết quả là một số người trong phái đoàn thiệt mạng.

- Một số, nghĩa là bao nhiêu?

- Theo tin đăng trên báo thì có 2. Những sự thật là 4. Phái đoàn gồm cả tôi là 7 người mà chết 4. mất tích 1, còn lại 2, thì đến đàn ông, gan óc bằng thép cũng chùn bước, huống hồ là tôi. 4 người chết song tôi chỉ được phép nói có 2. Chắc ông đã biết là trong những ngày phái đoàn Anfa hoạt động tại cao nguyên Đề căn thời tiết đột nhiên thay đổi, mưa tuôn dầm dã khiến cho công cuộc thám hiểm của chúng tôi bị chậm lại. Chúng tôi phải ở trong thạch động, dưới chân núi. Trong thời gian này, 4 nhân viên phái đoàn lần lượt thiệt mạng.

- Vì leo núi bị trượt chân?

- Đó cũng là điều nói dối để đăng báo. Sự thật là không có ai thiệt mạng vì leo núi. Núi ở đó khá cao, khá hiểm trở, song chúng tôi có cần trèo núi để làm gì...

- Nạn nhân thiệt mạng cách nào?

- Ban đêm chúng tôi ngủ thiếp trong động sáng dậy thì 4 bạn đồng nghiệp không còn nữa.

- Có tìm thấy xác không?

- Không.

- Tại sao cô lại dám chắc họ bị thiệt mạng?

- Chúng tôi men theo dấu chân ra ngoài cửa động thì tìm thấy nhiều vũng máu.

- Có thể nào địch chỉ bắt cóc 4 người này không?

- Nghi vấn bắt cóc đã được đặt ra. Thú thật với ông, ngay sau khi 4 người bị mất tích, tôi nghi là họ bị giết. Và không riêng tôi, hai đồng nghiệp tin cậy của tôi là Kônin và Bill cũng nghi là 4 nạn nhân kia đã bị giết.

- Cô vừa nhắc đến Kônin. Có phải Kônin là người bị mất tích trên đường từ cao nguyên Đề căn trở về Bombay?

- Phải. Chúng tôi đang chuẩn bị ra sân bay thì đột nhiên Kônin vắng mặt. Sau đó, một người bản xứ nói lại là Kônin cùng đi với một thiếu phụ ra xe hơi và lái thẳng một mạch. Chúng tôi kết luận là thiếu phụ lái xe hơi này đã bắt cóc Kônin.
- Còn Bill?
- Ông ta hiện ở đây an toàn.
- Công việc thăm dò của phái đoàn Anfa đã tiến triển đến đâu? Liệu trong bao lâu nữa có thể hoàn thành?
- Nếu không gặp trở ngại chúng tôi có thể kết thúc công việc sớm hơn dự định, sau 2 tuần lễ ở cao nguyên Đề căn. Nhưng hàng loạt trở ngại đã xảy ra. Thật ra, trở ngại không phải là điều đáng lo, phạm những công việc liên quan đến tiền muôn bạc triệu thường gặp trở ngại cho cạnh tranh thương mại gây ra. Điều đáng lo hiện nay đối với phái đoàn Anfa và riêng tôi là bên cạnh sự cạnh tranh thương mại còn có vấn đề chính trị nữa. Chúng tôi là những nhà chuyên môn, không dính dấp đến chính trị, nhưng dầu muốn dầu không, với sự bảo trợ của chính phủ Ấn và Tòa Bạch ốc, chúng tôi đã bị dính dấp phần nào, do đó những tổ chức hoặc chính phủ không được mời tham dự cuộc tìm vàng không thể không thọc gậy bánh xe.
- Cô có bằng chứng nào về việc các tổ chức hoặc chính phủ ngoại quốc thọc gậy bánh xe?
- Không. Tôi chỉ nghi ngờ. Ngay cả sự nghi ngờ cũng chưa rõ rệt. Tôi mới có cảm tưởng là kẻ thọc gậy bánh xe đã có nhiều phương tiện hùng hậu. Vì như ông đã biết, tư nhân khó thể có phương tiện hùng hậu để bám sát phái đoàn Anfa từng bước và bố trí ám sát, bắt cóc, hăm dọa một cách thật hữu hiệu và tinh vi. Vả lại, khám phá ra tổ chức thọc gậy bánh xe là công việc của ông, phần chúng tôi là tìm ra địa điểm có mỏ vàng.
- Đã tìm ra chưa?
- Như tôi vừa nói, phái đoàn có thể kết thúc công việc sớm hơn dự định, chi tiết này có nghĩa là chúng tôi gần đạt được mục đích. Sau khi đến cao nguyên Đề căn, chúng tôi chia nhau thành 3 toán, mỗi toán hoạt động trong một khu vực nhất định, tôi có nhiệm vụ kiểm soát và phối hợp trung ương. Một toán báo cáo là họ bắt đầu vào được mạch vàng. Tôi bèn ngưng hoạt động tại 2 khu vực khác, và phái 2 toán này đến khu vực được báo cáo có vàng, tôi dự tính nhóm họp toàn thể nhân viên phái đoàn để kiểm điểm kết quả và phân chia công tác thì...
- 4 nhân viên mất tích?
- Vâng, tôi dự tính khai hội ngay trong đêm, sau khi cả 3 toán trở về gặp tôi. Song dự tính này không thực hiện được mặc dầu nhiều nhân viên thúc đẩy là vì ông trưởng toán khám phá ra nơi có mạch vàng đột nhiên nhuốm bệnh, một chứng bệnh hết sức kỳ lạ, ông ta đau nhức toàn thân, đầu nặng, mắt hoa... khiến cho phiên họp đã khai mạc đành phải gác đến sáng hôm sau. Chúng tôi làm việc quần quật, từ mờ sáng đã lên núi, vào rừng, đến tối mịt cũng chưa về lều vải nghỉ ngơi nên ai nấy đều mệt nhoài, được cơ hội ngã lưng là ngủ mê mết, ngủ như chết. Tôi vốn ít ngủ, và giấc ngủ rất tỉnh, vậy mà đêm ấy lại chẳng biết trời đất gì cả.
- Cô có nghĩ là phái đoàn bị chuốc thuốc mê không?
- Câu hỏi của ông rất hợp lý, song rất khó trả lời. Đêm ấy, chúng tôi uống hàng ấm cà phê, uống nhiều đến nổi cay lưỡi và phồng miệng, nếu cà phê bị pha trộn thuốc mê tôi cũng không thể phân biệt được. Nhưng trong trường hợp phái đoàn bị chuốc thuốc mê thì ai là thủ phạm? Chỉ còn lại tôi, Bill và Kônin là sống sót, nghĩa là 3 người chúng tôi đáng bị tình nghi. Thì Kônin bị bắt cóc...
- Biết đâu là một vụ bắt cóc dàn cảnh?
- Vâng, dưới mắt một tiểu thuyết gia thì giả thuyết nào cũng có thể xảy ra dễ dàng.
- Tôi không phải là tiểu thuyết gia.
- Nhưng ông làm nghề viết văn thì hơn.
- Cám ơn cô đã dạy tôi một bài học lý thú.
- Tôi đâu dám. Ông giàu óc tưởng tượng nên ngờ vực Kônin, tôi là bạn của Kônin, tôi từng hiểu ông ta hơn ai hết tôi phải bênh vực. Lối nói châm biếm của tôi đã làm ông mất lòng tôi thành thật xin lỗi ông.

Văn Bình muốn mờ mắt ù tai trước cái miệng chúm chím và giọng nói oanh vàng của Hồng Nương. Song chàng không được quyền rung động Diệp vụ Bombay chưa thật sự bắt đầu mà người chết đã chất thành đống. Chàng bèn hắng giọng:

- Kônin không đáng nghi nhưng còn Bill?
 - Tôi không quen thân Bill. Chúng tôi chỉ gặp nhau một tuần trước ngày khởi hành qua Viễn đông. Bill là nhà trèo núi giỏi, từng lập nhiều thành tích ở Nam-Mỹ và Hy mã Lạp sơn. Bill đã đến Ấn độ 4, 5 lần để trèo núi Hy mã, sự có mặt trong phái đoàn Anfa của một người quen thuộc đường sá và phong thổ là điều có lợi.
 - Bill cũng là chuyên viên địa chất?
 - Không, nếu ông quan niệm chuyên viên đại chất phải có bằng cấp địa chất học. Bill sống với núi từ nhỏ, bản tính lại ưa tìm tòi, về căn bản đại chất học không đến nỗi kém. Nhưng Bill chưa phải là chuyên viên. Quốc tế Khai khoáng Công ty dùng ông ta để tiếp cứu nhân viên phái đoàn Anfa trong trường hợp ngộ nạn có lẽ đúng hơn, vì Đề căn là vùng rừng núi hiểm trở Bill lại có khá nhiều khả năng và kinh nghiệm về môn tiếp cứu. Thiết tưởng ông cũng nên biết thêm là Bill được ban giám đốc Công ty tin cậy. Đặt vào đại vị công ty Khai Khoáng Quốc tế ông sẽ thấy họ chẳng đại gì giao công việc tìm vàng bí mật này vào tay người lạ.
 - Nói cách khác, cô cũng là người được Công ty tin cậy.
 - Dĩ nhiên. Ngoài yếu tố này ra đang còn một vấn đề khác nữa, đó là vấn đề hoa-hồng. Vì khế ước đã ký không cho phép tôi tiết lộ tỉ lệ hoa-hồng bao nhiêu, cho nên tôi phải giữ kín, tuy nhiên, tôi có thể nói rằng tỉ lệ này bắt buộc tôi phải sống chết với công ty.
 - Ông Bill cũng bị ám sát hự?
 - Vâng, về đến đây chúng tôi chỉ còn lại 2 người là Bill và tôi, ngay trong đêm đầu tiên ở Bombay chúng tôi đã hút chết. Vì vậy, chúng tôi ở lì trong nhà, chung quanh có nhân viên của đại tá Bani canh phòng thường trực, không dám đi đâu hết.
 - Cả ông Hồng Lang cũng không đi đâu hết?
 - Ông vừa đặt sai vấn đề, tôi không rõ ông cố tình hay vô ý đặt sai, dầu sao tôi cũng xin xác định rằng anh ruột tôi không mấy may dính dáng đến mọi việc xảy ra.
 - Ông Hồng Lang không có chân trong phái đoàn Anfa?
 - Không. Anh tôi đến Bombay lo việc riêng. Đáng tiếc là việc riêng mà các phóng viên báo chí đời tin đã thêm thắt thành việc chung. Không những anh tôi xa lạ với phái đoàn Anfa, anh tôi còn xa lạ với cả công cuộc thăm dò của địa chất nữa.
 - Nếu tôi không lầm, ông Hồng Lang là kỹ sư.
 - Thưa, kỹ sư kiểu lộ tốt nghiệp trường Bách khoa của Pháp không ăn nhập gì với hoạt động tìm vàng. Anh tôi đến Bombay là do tôi mời nhưng phần chính là do sự yêu cầu của Sophia.
 - Vợ chưa cưới của ông Hồng Lang?
 - Danh từ: “vợ chưa cưới” e không hoàn toàn đúng. Sự giao thiệp giữa hai người hiện rất thân mật, tuy nhiên nhiều người chung quanh không nghĩ rằng Sophia là vị hôn thê của anh tôi.
 - Cô có thể nói rõ thêm được không?
 - Anh tôi là người quen nếp sống tự do, những cuộc hôn nhân đã qua là bằng chứng cho thấy anh tôi khó thể rập khuôn trong những ràng buộc chồng vợ. Ông chưa gặp, đến khi gặp ông sẽ đồng ý với tôi, anh tôi khá đẹp trai, ăn nói khá duyên dáng nên đàn bà con gái chạy theo hàng đống, gia đình tôi và cá nhân anh tôi cũng không đến nỗi túng thiếu hoặc dè tiện để tính chuyện “đào mỏ”.
- Văn Bình toan đặt câu hỏi khác thì ngoài đường có tiếng kèn xe hơi. Loại kèn lên bổng xuống trầm của dân lái xe hí-py. Hồng Nương ngoảnh ra cửa phòng khách rồi nói:
- Anh tôi đấy.

Trong giây lát một chiếc xe đua Triumph sơn trắng mui trần phòng như diên vào vườn. Lốp cao su nghiêng lạo xạo trên con đường đá sỏi. Hồng Lang ôm “cua” thật gắt nên Văn Bình có cảm tưởng là chiếc Triumph chỉ chạy bằng hai bánh. Lối lái xe nghênh ngang này, chàng đã thành thạo, và hơn một lần chàng đã biểu diễn cho thiên hạ lác mắt và méo miệng. Hồng Lang quả là tay chơi xe ngông ngạo có hạng, ông xấp-măng xe đua vốn nổ lớn, xe đua Triumph do Anh quốc sản xuất có ông xấp-măng nổ lớn nhất nhì trong làng xe đua quốc tế, Hồng Lang lại gắn thêm một bộ máy khuếch đại âm thanh. Lệ thường, người ta gắn ống hãm thanh cho tiếng kêu gia tăng gấp rưỡi, thiết tưởng phi cơ phản lực bay xà xuống mái nhà, vượt phá bức tường âm thanh cũng chỉ có thể inh tai nhức óc đến thế là cùng...

Hồng Nương ca tụng anh nàng không ngoa. Văn Bình chưa thấy mặt nhưng đã có cảm tình với hấn. Chàng là người tương đối khó tính trong việc chấm điểm thẩm mỹ, vậy mà dáng dấp hào hoa của gã đàn ông Mỹ lai Tàu này đã làm chàng mên chuộng, hướng hồ đàn bà... hướng hồ thiếu nữ măng tơ... hướng hồ phái yếu vốn nhẹ dạ và khát khao tình ái...

Văn Bình chỉ mới nhìn thấy mái tóc của Hồng Lang, tóc dài quá gáy, sửa soạn chấm vai, cái “bát” ở mông tang rộng bằng ba ngón tay và dài thòng xuống gần đến cằm, cái kiểu hót tóc hip-py ấy thường làm con trai thành ốm yếu và bần thủ.

Trái lại mái tóc dài hỗn loạn lại khiến Hồng Lang đẹp trai và khỏe mạnh hơn lên.

Hấn đậu xe ngay trước bậc cấp. Hấn khác người ở chỗ không mở cửa bước ra mà là co chân nhảy vọt qua cửa xe. Thân thể hấn khá nặng nề, nặng nề không phải vì thùng nước lèo lớn quá khổ, mà chính vì hấn cao to như lực sĩ tây phương; tuy nhiên hấn nhảy xuống đất lại không gây ra tiếng động. Dĩ nhiên vì hấn diện giày Eram, một loại giày không đắt tiền nhưng rất hợp thời trang, đặc biệt là thời trang phái trẻ híp-py, loại giày đế cò-rép nhẹ và êm nên tiếng động được hạn chế tột độ. Nhưng nguyên nhân làm thân thể nặng nề của Hồng Lang gieo rớt nhẹ nhàng là nhiều thán, nhiều năm trau dồi. Ngay trong phút sơ kiến, Văn Bình đã biết Hồng Lang là võ sĩ am tường khinh công. Trước khi học nổi khinh công, võ sĩ phải giỏi vận công. Trước khi học vận công, phải nắm vững bí quyết của quyền cước.

Nghĩa là ít ra Hồng Lang cũng mất từ 5 đến 10 năm miệt mài trong võ đường.

Hồng Lang phục sức theo kiểu híp-py từ đầu xuống chân. Hấn mặc sơ mi bờludông, may dán da thịt, tưởng chừng nâng tay lên là các đường chỉ đua nhau rách soàn soạt. Mặc sơ-mi dán da thịt là “mốt” của thanh niên hiện nay từ đông sang tây, song Hồng Lang lại thắt thêm dây lưng da, giống như đàn bà con gái mặc “pun”. Cái quần của hấn được cắt tuyệt đẹp, bên trên ôm cứng lấy mông, bên dưới nở phình, quét đất lòa xòa. Tất cả quần áo trên người hấn đều là màu hồng, một màu hồng tươi mát và khả ái.

Văn Bình còn quên một vài chi tiết: áo sơ-mi của Hồng Lang không có măng-sét, chỉ ngắn cũn cỡn trên cườm tay, và rộng phơ phất như cánh tay áo thụng thời xưa, cái túi áo nhỏ xíu trên ngực hấn lại giắt khăn mù-soa - cũng màu hồng - gấp tư, phô trương một cách rí rỏ. Đặc biệt là hấn không đeo đồng hồ, trên cổ tay hấn chỉ có vòng vện cái vòng bằng đồng, loại vòng trang sức của dân mọi da đỏ ăn thịt người ở miền rừng núi Nam-Mỹ.

Hồng Nương mở cửa phòng cho anh nàng. Mặt nàng vui vẻ khác thường.

Hồng Lang nhận ra Văn Bình trước tiên trong số người hiện diện trong phòng khách. Bốn luồng nhơn tuyến chạm nhau. Hồng Lang đang cười bông ngậm miệng.

Suýt nữa Văn Bình phải thốt ra tiếng khen sững sốt:

- Đẹp thật!

Hồng Lang đẹp thật! Văn Bình ít khi sững sốt, song lần này chàng đã sững sốt thật sự. Cách ăn mặc diêm dúa này thích hợp với bộ vỏ cường tráng và đỉnh ngộ của Hồng Lang. Hấn là sản phẩm của nhiều giòong máu phối hợp có khác, mặt, vai ngực, bụng đều đặn, nước da trắng khỏe, mắt sáng, đen, mũi thẳng, răng đều và bóng. Mũi và răng Hồng Lang đẹp đến nỗi Văn Bình có cảm tưởng đó là kết quả của nghệ thuật giải phẫu thẩm mỹ.

Hồng Lang tiến đến bắt tay Văn Bình. Đại tá Bani xun xeo bước lại, giọng khiêm tốn:

- Xin lỗi đã làm rộn ông.

Hồng Lang quay về phía Bani:

- Ông là đại tá chỉ huy đoàn Quạ đen phải không? Tôi mới đáng phải xin lỗi ông. Vì tôi ghé Bombay đã lâu mà đến giờ này mới gặp ông. Cô Sophia nói là có hẹn với các ông. Phiên hai ông chờ Sophia một lát.

Hắn nhìn Văn Bình, đổi giọng:

- Nếu tôi không lầm, ông là đại tá Z.28, tên tuổi vang lừng khắp thế giới.

Văn Bình nhún vai:

- Ông làm tôi xấu hổ.

Hồng Lang nhún vai theo:

- Hừ... kẻ nên xấu hổ là tôi. Từ nhiều năm nay tôi thường kiêu ngạo là dưới gầm trời hậu bán thế kỷ thứ 20 khó thể tìm ra người đàn ông nào khôi ngô hơn tôi, cường tráng hơn tôi, quyến rũ hơn tôi, và được đàn bà say mê hơn tôi. Giờ đây, gặp ông, tôi ngượng chín người. Nhưng ông yên tâm, tôi là kẻ ưa chiến đấu, và tôi chỉ thích chiến đấu với đối phương đồng cân đồng lượng.

Hồng Nương xen vào:

- Ô kìa, anh Hồng Lang nói gì thế? Ông Văn Bình đến đây để giúp phái đoàn Anfa, không liên quan đến anh, tại sao anh lại dùng những danh từ lạ lùng như “chiến đấu”, và “đối phương đồng cân đồng lượng”?

Hồng Lang cười nhạt:

- Thật ra lời nói của anh không lạ lùng đâu, em ạ. Rồi em sẽ thấy.

Văn Bình nói:

- Thấy hay không, đó là việc sau. Tôi từ Sài Gòn sang Bombay không phải để tham dự một cuộc thi đàn ông đẹp trai, xin ông hiểu cho. Biết nói vậy làm ông mất lòng song tôi vẫn phải nói.

Bầu không khí trong căn phòng rộng trở nên ngột ngạt. Ai cũng tưởng Hồng Lang sẽ mang lại những tiếng cười vui ròn rã, không ngờ ngay từ phút đầu hắn đã có những lời ganh tị và hờn giận khó hiểu. Tại sao hắn nghe ghét Văn Bình? Văn Bình cố suy nghĩ nhưng chưa tìm ra giải đáp. Có lẽ hắn sợ chàng phổng giai nhân Sophia trên tay hắn. Chàng đã quen Sophia, chàng đã có dịp tìm hiểu Sophia, nàng không phải là con gái thơ ngây, dễ ngã vào vòng tay đàn ông rắc chặc. Nàng cũng không phải là mẫu người đẹp mà Văn Bình say mê, và lại, dưới con mắt phán xét tinh tế của chàng, Sophia chưa đáng được liệt vào bảng vàng người đẹp.

Nàng chỉ có một ưu điểm.

Nàng giàu, quá giàu. Mà Văn Bình lại không thêm tiền. Đối với chàng, đồng tiền là vật vô nghĩa. Chàng đã cầm hàng chục triệu đô-la trong tay, và đã ném những số tiền tương đương qua cửa sổ. Sophia giàu thật đấy, song nàng chỉ giàu đối với nhân viên sở thuế, cộng gộp tất cả của chìm của nổi của gia đình nàng để đóng thuế; nàng giàu thật đấy song nàng chưa giàu bằng Sở Mật vụ mà Văn Bình là cột trụ tài chính. Hồng Lang sợ chàng chiếm đoạt trái tim của Sophia và chiếm đoạt luôn gia sản bạc tỉ. Nếu vậy, tại sao Hồng Nương lại tâm sự là anh nàng không muốn kết hôn với nữ tử phú Sophia?

Hồng Lang hơi khó chịu trước ngôn ngữ nửa khiêu khích nửa khinh bạc của Văn Bình, tuy nhiên, hắn làm thinh không đáp. Bani phải lên tiếng để phá tan màn im lặng nghẹt thở:

- Ông cùng đi với phái đoàn Anfa chứ?

Hồng Lang ngẫm nghĩ một phút trước khi đáp:

- Em gái tôi rủ tôi đi theo cho vui. Nếu những vụ ám sát và bắt cóc không xảy ra có thể tôi đã lưu lại Bombay hoặc lái xe chở Sophia ra bờ biển hóng gió. Nhưng tôi không thể đặt nặng hạnh phúc của cá nhân tôi để Hồng Nương phải xoay sở một mình giữa những khó khăn và nguy hiểm chết người. Hơn nữa, Sophia cũng muốn tôi đến thăm vùng cao nguyên Đề-căn. Vì vậy tôi quyết định tham gia phái đoàn.

Tiếng kèn xe hơi lại kêu pin-pin réo rắt ngoài đường. Thoạt nghe Văn Bình biết ngay là kèn Métxêdét lồng máy trên 6 ngàn phân khối, gồm 6 cửa, có kiếng ngăn đôi giữa ca-bin tài xế và ghế ngồi phía sau, bên trong có đủ máy lạnh, máy sưởi, điện thoại siêu tần số, vô tuyến truyền hình, tủ lạnh...

Không cần nhìn qua cửa ra khu vườn rộng mênh mông Văn Bình cũng biết xe Métxêdét Pullman đang bon bon chạy vào biệt thự là của Sophia. Vì phải là dân giàu nứt đố đổ vách mới có tiền chơi xe hơi để vương này.

Tài xế mặc đồng phục, quần áo trắng tinh, ủi thẳng nếp, tưởng như có thể làm đứt da tay chảy máu, cổ áo, túi áo, và gấu quần đều viền đỏ, thêu chỉ vàng óng ánh. Hẳn là người tây-phương, cao to, mặt mũi phì nộn, tay chân thô tháp như tay chân đô vật. Hẳn nặng một trăm kí thịt là ít, hẳn lên võ đài đô vật quốc tế chắc không thua ai, bộ ngực nở tròn và cái bụng lép mỏng chứng tỏ hẳn đã tốn khá nhiều công phu luyện tập.

Xe vừa đứng lại, tài xế đã nhanh nhẹ mở cửa thót xuống. Hẳn to như cái bồ xút cạp nhưng khi đặt chân xuống nền xi-măng lại êm ru không thua Hồng Lang hồi nãy bao nhiêu. Ngoài việc lái xe chắc hẳn kèm luôn việc hộ vệ cho nữ tử phú giai nhân nữa.

Kiếng xe được nhuộm xanh thẫm nên Văn Bình không nhìn rõ bên trong. Thêm vào đó còn có rèm xe bằng nhung dày. Cửa xe đối diện tài xế được mở nhẹ, và một gã hộ pháp thứ hai thò đầu xuống đất.

Khối thịt này tương đương bề ngang với khối thịt thứ nhất, về trọng lượng có lẽ nặng hơn nhiều. Hẳn cũng mặc đồng phục giống gã tài xế, chỉ khác là không viền đỏ và thêu chỉ vàng diêm dúa. Cánh tay áo được may rộng, bay thùng thình trước cơn gió mát từ bãi biển thổi lên, để lộ cườm tay tròn lẳn và cứng chắc.

Hắn dạt sang bên và cửa sau xe hơi Métxêdét từ từ mở ra. Cửa mở bằng điện, chứ không phải bằng tay, như loại Pullman thường. Trời đất! Xe Pullman thường đã đắt lời con người, ba bốn chục ngàn mỹ-kim một chiếc, loại đặc biệt này giá phải đắt gấp đôi.

Mấy phút sau, “người đẹp” mới khoan thai từ trên xe bước xuống. Nàng rên rang vì từ hồi nhỏ đã được dạy cách rên rang. Rên rang là nếp sống của các nhà tử phú. Ngự xe Rolls, xe Cadillac, và xe Métxêdét, hễ xe mở cửa mà bước xuống ngay là chủ nhân cù-lân, phải rên rang thật lâu cho mọi người ngó chăm chăm vào cánh cửa rồi mới xuất hiện.

Theo phương pháp chấm điểm của Văn Bình thì “người đẹp” Sophia chẳng có gì là đẹp. Nàng đẹp, phần lớn là do hàng trăm ngàn đô-la được đổ vào trang phục các y sĩ thẩm mỹ, chứ nếu rút hết những cục si-li-côn ở sống mũi, ở nhũ hoa, ở mông ra, và cạo bỏ những lớp kem, phấn và son đất tiền thì vị tất nàng đã chiếm được 4 điểm trên 10.

Văn Bình đã gặp Sophia ít nhất hai lần. Lần thứ nhất, nàng có vẻ lạnh lùng và hờn mình. Đến lần thứ hai, nàng bắt đầu sẵn đón song chàng lại phớt tỉnh. Chàng vốn không nghĩ nổi giai cấp đàn bà dựa hơi đồng tiền để đòi làm mẫu nghi thiên hạ.

Nếu chàng biết trước, chàng đã tìm cách từ chối. Từ chối, không đi Bombay để khỏi gặp Sophia. Nhưng ông Hoàng - như mọi lần trong quá khứ - đã đặt chàng trước việc đã rồi...

Sophia có nước da trắng khác thường. Không phải màu trắng lợt lẽo mà là màu trắng đậm đà. Màu trắng nhuận mềm của giới phụ nữ quý phái... Y phục của nàng rất giản dị, một bộ xiêm áo maxi dài lê thê chấm gót bằng hàng trắng, hàng Bombay mỏng mát, lối cắt thật ôm, thật khít, tuy nhiên lại không khiêu khích dục tính.

Hai khối thịt đô vật kèm hai bên, Sophia lọt thỏm ở giữa. Cả hai đều thọc tay vào túi, chắc đang mân mê cò súng. Thân hình nàng gầy nhẳng nên có lúc gần như bị bức bình phong thịt của hai gã cận vệ che khuất.

Đại tá Bani le te chạy trước. Sophia chưa bước lên bậc cấp hẳn đã vọt nhanh ra đón, thiết tưởng vô địch bước dài thể vận cũng chỉ có thể bước dài bằng hẳn là cùng. Bani đơn đả chào nàng. Nàng không thèm chìa tay. Thoạt tiên, Văn Bình tưởng nàng mang găng tay, lưới biếng không muốn cởi nên không tiện bắt tay đại tá Bani.

Nhưng khi quan sát cặp mắt và nhất là cử chỉ kênh kiệu của nàng. Văn Bình phải kết luận là nàng “không thèm”. Ngược lại, nàng mỉm cười thật tươi với Hồng Lang, và hồi hã tuốt găng, chìa tay cho hắn nâng lên miệng hôn một cách trịnh trọng.

Chờ Hồng Lang hôn tay xong. Sophia mới để mắt đến viên chỉ huy đoàn Phản gián Quạ đen đang đứng ủ rũ như mèo cắt tai bên cạnh Hồng Lang:

- Ông Văn Bình đâu?

Nàng hỏi trống như thể đại tá Bani là gia nhân của nàng. Bani không lấy làm giận, hắn lại còn cảm thấy vinh hạnh vì được bà chủ tử phú đối thoại. Hắn vội chỉ Văn Bình:

- Dạ, xin được giới thiệu với bà... đây là...

Mọi luồng nhỡn tuyến đều đổ dồn về phía Văn Bình. Chàng nhận thấy Hồng Nương nhìn chàng chăm chú nhất. Tuy vậy chàng chưa khám phá được là nàng có thiện cảm hay không có thiện cảm với chàng. Trong khi ấy, lối nhìn của Hồng Lang tỏ ra ghen tị rõ rệt.

Văn Bình không cười với Sophia, như chàng vẫn cười với khách phái yếu. Chàng cũng không chào hỏi theo phép xã giao thông thường. Sophia cậy giàu, chàng phải cho nàng một bài học.

Nàng hơi ngỡ ngàng vì phản ứng lãnh đạm pha vẻ bất cần khinh khỉnh của Văn Bình. Nàng chỉ nói:

- À anh, té ra lại gặp anh ở đây.

Văn Bình đáp:

- Chào cô Sophia. Chắc cô đã biết tôi đến Bombay về việc gì.

Sophia nói:

- Tôi biết. Văn phòng tôi ở Nữ ước đã gửi điện báo cáo cho tôi. Tôi và anh là chỗ quen nhau nên anh miễn cho tôi phải giải thích dài giòng. Tôi không phải là con nít...

- Ba của cô đã liên lạc với ông Sỉ mít, và ông Sỉ mít đã khẩn khoản yêu cầu ông Hoàng. Tôi đến Bombay để bảo vệ an ninh cho các nhân viên phái đoàn Anfa, đồng thời để giữ cho cô trở về Hoa kỳ được nguyên vẹn.

- Không ai dám đụng đến người tôi!

- Phe địch có đủ phương tiện và mưu kế.

- Anh đã thấy hai cận vệ của tôi chưa? Họ có thể đánh ngã hàng chục người trong chớp mắt, không cần tới vũ khí. Anh Văn Bình nghe rõ chứ? Cận vệ của tôi dư sức đánh ngã hàng chục người mà không dùng đến súng hoặc dao.

- Họ đã có dịp thi thố tài năng chưa?

- Rồi. Đêm qua, ba tên địch lén xuống bãi cát sau nhà, toan ám hại tôi. Tài xế của tôi chỉ búng nhẹ là cả ba chết giắc.

Vừa nói Sophia vừa búng nhẹ ngón tay, miệng nàng cười ra vẻ thoải mái. Văn Bình cười lại:

- Họ còn nghề mọn nào nữa?

Nghe hỏi, Hồng Lang xấn tới, giọng khó chịu:

- Tôi có cảm tưởng là ông muốn gây sự với hai người cận vệ. Cô Sophia đã được bảo vệ đàng hoàng, không cần thêm ai nữa. Chúng tôi đa tạ sự tận tâm của ông, nhưng mà...

Hồng Nương vội can:

- Anh Hồng Lang, tại sao anh lại làm thế?

Sophia cũng khoát tay:

- Hồng Lang không nên dính dáng thì hơn. Ai kia thì tôi lạ, chứ đại tá Z.28 thì tôi chẳng lạ chút nào... Ông đại tá Z.28 muốn thử tài hai cận vệ của tôi phải không?

Văn Bình nghiêng mình:

- Muốn tiến bộ trong mọi nghề, không riêng gì nghề võ, người ta phải đua tranh ráo riết. Nghề võ là nghề cần có sự đua tranh ráo riết hơn mọi, nghề khác.

Lối biện minh của Văn Bình làm Hồng Lang nổi sùng. Mặc đầu em gái và người yêu can gián hấn vẫn vùng cao nắm tay, giọng đe dọa:

- Tóm lại, nghĩa là ông thích ăn đòn... Cận vệ của chúng tôi là những tay vô địch, đụng tới họ ông sẽ táng mạng hoặc trọng thương một cách oan uổng và đại đột, ông nên độ sức với tôi thì hơn.

Văn Bình cười tủm tỉm:

- Tôi đâu dám.

Hồng Lang hồi hã xắn tay áo, mặt đỏ phừng phừng như sắp nhai tươi nuốt sống Văn Bình song Sophia đã án ngữ trước mặt hấn, giọng nói lạnh lạnh:

- Yêu cầu anh để chúng tôi được yên.

Lời nói của nàng như luồng điện mạnh khiến gã đàn ông đẹp trai nóng tính chùn lại. Để vớt vát danh dự, hấn giả bộ khoa nắm tay đầm không khí trước khi tuân lệnh giai nhân tỉ phú:

- Nể sự can thiệp của Sophia nếu không...

Văn Bình vẫn tươi cười:

- Xin lỗi ông, xin lỗi tất cả.

Sophia gật gù:

- Tức là đại tá Z.28 xin được rút lui?

Văn Bình đáp gọn lỏn:

- Vâng.

Gã tài xế đang đứng khoanh tay như pho tượng sau lưng Sophia bỗng phá lên cười ha hả:

- Vậy là chưa đánh đã xù.

Sophia lớn tiếng.

- Chú không được hạ nhục đại tá Văn Bình... Dầu sao đại tá cũng là thượng khách.

Mắng cận vệ xong, nàng quay ra nói với Văn Bình:

- Anh rút lui là đúng vì nếu anh khăng khăng đòi đấu tôi cũng không chấp nhận.

- Tại sao?

- Vì anh là cộng sự viên ưu tú của ông Hoàng, chẳng may có mệnh hệ nào thì phiền... Cận vệ của tôi là người Mỹ song rất giỏi quyền pháp Trung hoa và Nhật bản. Họ sinh sống ở Viễn đông từ tấm bé, và từ tấm bé chỉ trau dồi võ nghệ. Chẳng giấu gì anh, họ là hai anh em ruột, con một nhà quán quân quyền Anh Hoa kỳ, người cha qua Hoa lục tầm sư học đạo kết hôn với người đàn bà Tàu lai tây phương rồi đẻ ra hai anh em này. Nhiều tổ chức gian phi tìm cách bắt cóc tôi hòng đòi tiền chuộc nên tôi phải vờ đến họ để giữ gìn an ninh. Từ ngày họ làm việc cho tôi, bọn âm mưu bắt cóc đã chạy mất mặt.

Văn Bình hỏi gã tài xế kiêm cận vệ:

- Anh về hầu hạ cô Sophia được bao lâu rồi?

Chàng cố tình nhấn mạnh chữ “hầu hạ”. Gã cận vệ nhăn mặt nhưng vẫn đáp, giọng điềm đạm:

- 5 tháng.

Văn Bình lại hỏi:

- Hàng tháng cô chủ trả hai anh mấy chục đô-la?

Tên cận vệ thứ nhì hét vang như sấm:

- Lãnh lương bao nhiêu thì thầy kê chúng tôi. Anh em tôi tiêu xài một ngày hơn một trăm đô-la. Cả tháng mà được mấy chục đô-la... trừ phi là chó bẹt-giê...

Tên cận vệ không cho phép Văn Bình giải thích nữa, vừa dứt câu hắn đã tấn công bằng đòn độc, cùi tay hất ngược vào mặt chàng. Hắn không ngờ được rằng Văn Bình chủ tâm khích bác để thăm dò phản ứng. Ngón atêmi cùi trở được phóng ra thần tốc và hiểm nghèo, chứng tỏ gã tài xế kiêm cận vệ là võ sĩ có hạng, song chưa đạt tới trình độ đua tài ngang ngửa với chàng. Biết khả năng của đối phương chàng bèn nhảy lùi một bộ.

Bạn hắn rượt theo quát bô bô:

- Đồ hèn, mới một đòn nhẹ đã bỏ chạy trời chết. Có giỏi thì đứng lại rờn chơi một hiệp.

Sophia quát:

- Thông thả.

Văn Bình đã biết lý do khiến nàng ra lệnh ngưng trận đấu quyền. Thoạt tiên, nàng tưởng hai tên cận vệ có thể ăn gỏi được chàng. Sự nóng nảy trống trải của chúng và phép tránh đòn huyền ảo của chàng làm nàng chột dạ. Nàng không phải là con nhà võ nhưng nàng là người có thiên tài quan sát. Nàng bắt đầu hiểu Văn Bình mưu dùng võ thuật để thu phục hai tên cận vệ hung dữ của nàng.

Nhưng hai tên cận vệ say đòn chỉ nghĩ đến trận đấu mà không đếm xỉa đến mệnh lệnh của cô chủ quyền uy. Tiếng quát “thông thả” oai nghiêm của Sophia không ngăn nổi hai tên cận vệ cùng ủa về phía Văn Bình cùng một lúc, hơn hai trăm kí xương thịt rắn chắc húc mạnh vào người chàng. Chàng nghiêng mình, né đòn lần nữa và bằng thế khoèo chân tuyệt diệu chàng gạt cả hai anh em lăn chiêng trên nền nhà.

Văn Bình chỉ ngáng nhẹ, sắc mặt ung dung, mà hai gã hộ pháp đã bị động đầu xuống đất đau điếng. Tuy có sức khỏe khác thường họ vẫn phải khát khừ một phút mới đứng dậy nổi. Trong khoảng thời gian này Văn Bình có thể bồi thêm đòn hiểm vào thượng bộ, nhưng chàng lại khoan thai chấp tay sau đít và nhìn hai đối phương bị đo ván bằng cặp mắt bàng quan.

Tên tài xế chồm lên trước tiên, xốc lại bộ đồng phục lấm đất bê bết. Văn Bình hỏi:

- Chịu làm đàn em chưa?

Hắn nhả nước bọt:

- Vì thằng em của tôi háo ăn nên mắc mưu anh. Tôi sợ em tôi bị thương nên...

Văn Bình chất lưỡi:

- Giờ đây, tôi đứng yên cho anh tấn công. Nếu anh không đánh được tôi ngã, anh phải lạy tôi làm thầy...

Tên hộ pháp thứ nhì rít lên:

- Đồ hèn... ai thèm lạy thứ đồ ấy làm thầy.

Văn Bình tổng cú đâm tay trái vào màng tang hắn. Hắn thụp đầu, trái thái sơn trượt ra ngoài. Hắn định ninh Văn Bình huyệt đòn, một lần nữa hắn lại bị chàng lừa vào xiếc mà không biết. Nếu chàng chủ tâm, hắn đã lãnh đòn giữa thái dương và lặn lông lốc như con cù. Sở dĩ chàng cho hắn tránh đòn là để hắn thêm tin tưởng.

Chàng bước tếu theo đối phương, phang tiếp trái đấm từ trái sang phải. Lần này chàng cũng dụng ý huyệt đòn. Hai cánh tay chới với trên không, trung bộ thân thể của chàng bị bỏ trống hoàn toàn. Như chú mèo tham ăn được đặt trước miếng mỡ béo ngậy, hai anh em hộ pháp không thể không nhìn thấy 2 tử huyệt hoàn toàn hở hang trên ngực và bụng Văn Bình.

Đó là huyệt trung-uyển nằm gọn trên ngực, giữa hai nắm vú, và huyệt tễ-huyệt ở ngay cuống rốn. Bất cứ nền võ nào trên thế giới cũng coi đó là huyệt chết, trong khi giao đấu phải đề phòng cẩn mật...

Cái bẫy của Văn Bình quá thơm ngon, gã tài xế thận trọng hơn em hẳn nhiều mà vẫn dút đầu vào ngon lành. Gã hộ pháp em đang ngồi dưới đất, chưa kịp đứng dậy, nhưng dần lòng không nổi, đã chống hai tay lấy trớn, tung mạnh bàn chân trái vào ngực Văn Bình.

Thế đánh kỳ dị này là một trong những biến thể của đòn Ma vương Trá tẩu thường được Bắc phái sử dụng để tấn công huyết đạo trên ngực kẻ địch. Phần nhiều nạn nhân trúng đòn này đều táng mạng.

Một tiếng “bình” nổi lên.

Rõ ràng đầu ngón chân của gã hộ pháp - em thọc trúng huyết trung-uyển.

Vậy mà Văn Bình không té ngã. Văn Bình vẫn đứng khời khời, miệng cười tủm tỉm, như thể vừa được con nít gãi ngứa nơi ngực.

Một tiếng “bình” thứ hai nổi lên. Thanh âm này do ngọn cước của gã tài xế gây ra, ngọn cước thần sầu phóng vào tử huyết trên cuống rốn Văn Bình.

Văn Bình vẫn đứng khời khời, vẫn cười tủm tỉm đã đành, chàng lại không thay đổi vị trí, trong khi gã tài xế cận vệ bị bắn lùi hai thước, vướng chân vào bàn ghế và ngã chổng queo ở góc nhà.

Mọi người trong phòng đều xanh mặt. Bani, Hồng Lang đều buột miệng kêu “trời ơi”. Hai anh em cận vệ hộ pháp lom còm bò dậy, vẻ hung hãn thường lệ đã biến đâu mất.

Sophia vỗ tay, giọng bức bối:

- Không dám đấu nữa hả?

Hai anh em hộ pháp cận vệ rón rén bước lùi, mắt vẫn hướng về phía Văn Bình, sự sợ sệt và thần phục hiện ra rõ rệt. Sophia lặp lại câu hỏi, giọng nói bức bối hơn nhưng dường như tai chúng đã điếc, chúng chẳng còn nghe thấy gì nữa, linh hồn chúng như bị Văn Bình thu đóp. Điều đáng chú ý là không riêng gì bọn cận vệ có phản ứng khiêm tốn tới đó, ngay cả Hồng Lang cũng chăm chú ngó Văn Bình, sắc diện kênh kiệu và gây hấn cố hữu đã hoàn toàn nhường chỗ cho sự sững sốt ngoan ngoãn.

Sophia quay một vòng, hết nhìn hai gã cận vệ khúm núm đến nhìn ý trung nhân Hồng Lang thù người trong giáng điệu bản thân khó tả. Nàng bước lại gần tên tài xế:

- Sợ hả?

Tên tài xế khoanh tay cúi gằm mặt. Tên hộ pháp em ruột cũng bắt chước anh đếm những viên gạch ca-rô màu xanh nhạt trên nền phòng bóng loáng.

Sophia ngoảnh qua phía Hồng Lang. Mắt đỏ ngầu, nàng thốt trong cơn xúc động gần muốn chảy nước mắt:

- Cả anh nữa, anh cũng sợ hả?

Hồng Lang gật đầu nhẹ.

Sophia nắm tay áo ý trung nhân giựt mạnh, giọng nói tăng thêm gay gắt:

- Anh sợ hả? Tại sao anh sợ?

Hồng Lang gạt Sophia ra rồi chấp tay vái Văn Bình một cách cung kính, cử chỉ làm mọi người trong phòng bàng hoàng:

- Chúng tôi không biết nên phạm đến tôn sư. Thay mặt hai thẳng đàn em và riêng tôi, tôi xin tôn sư cho chữ đ

7. Đêm Xuân Trên Biển Ấ-rập

Văn Bình nhìn ra biển, nơi vừa phát tiếng động. Sau một đêm một ngày thần kinh căng thẳng vì nhiều biến cố ròn rập lẽ ra chàng phải ngủ say để dưỡng sức, sửa soạn cho công việc ngày mai. Song chàng vẫn cảm

thấy thoải mái, gân cốt chàng không hề nhức mỏi như thường lệ. Một phần của sự thoải mái này là do hơi mát dịu hiền từ dưới biển đưa lên.

Nhưng phần chính là... nàng.

Đàn bà là trung tâm điểm của vũ trụ. Mọi chuyện xảy ra trên trái đất từ thời hồng hoang đến giờ đều do đàn bà. Gần như là sự an bài của định mạng hể Văn Bình dần thân vào điệp vụ là đều chạm trán đàn bà đẹp.

Và lần này chàng gặp Hồng Nương.

Nàng không nói nửa lời trong cuộc tảo ngộ giữa những người đàn ông tự nhận là có chân trong Thanh bang Thượng hải. Nàng không hề đặt câu hỏi về nguồn gốc của Thanh bang cũng như về sự liên hệ kỳ quặc giữa những người khác chủng tộc mà coi nhau thân thiết hơn cả ruột thịt. Nàng đứng lặng trong góc phòng, mặc cho Sophia khóc rầm rức, mặc cho Hồng Lang năn nỉ, mặc cho đại tá Bani nhìn quanh quất, mặt ngẩn tò te. Khi Văn Bình rút lui, nàng cũng lẳng lặng rút lui theo, nhưng nàng không ra bờ biển sau biệt thự để ngắm cảnh chiều xuống đây thì vị trên biển Á-rập nước trong xanh.

Phái đoàn Anfa sẽ lên đường bằng phi cơ lên vùng cao nguyên Đề-căn vào sáng sớm hôm sau. Đại tá Bani ở lại một lát rồi trèo lên xe hơi trở về trụ sở. Bọn cận vệ hộ pháp nhả nha bên đồng vỏ chai rỗng không, tên nào cũng say mềm, mặt đỏ lôm như mặt trời đúng Ngọ. Sophia khóc tí tí chừng 15 phút, sau đó ngoan ngoãn theo ý trung nhân ra bãi cát tắm nắng chiều.

Mọi chuyện xảy ra hồi chiều hoàn toàn chìm sâu trong quá khứ khi cơn tối được gia nhân bùng lên. Không ai nhắc lại nhưng Văn Bình vẫn khám phá ra sự ngưng ngừng, một sự dè dặt hầu như giả tạo. Sophia và Hồng Lang uống rượu liên miên, hết ly này đến ly khác. Uống rượu thuốc bờ han rất dễ say, vậy mà hai người bình thần uống như hũ chìm, vừa uống vừa trò chuyện huyền thiên. Trong cơn say nồng, họ quên bằng những người chung quanh trên bàn tiệc, họ chỉ nghĩ đến họ với những chuỗi cười sảng sặc và những cử chỉ thân mật quá lộ liễu...

Hồng Nương có vẻ then thùng cho anh ruột nên trong suốt bữa ăn gồm toàn sơn hào hải vị nàng chỉ cúi xuống bàn, thỉnh thoảng nàng mới nhìn lên và cười gượng với Văn Bình ngồi đối diện.

Cơn xong, ai về phòng nấy, Văn Bình tản bộ một hồi trong vườn dưới ánh trăng sáng dật dờ, mãi đến nửa đêm chàng mới trở về giường. Phòng chàng đối diện cái sân lớn trải đầy cát trắng, và trồng toàn cây kè lùn xanh ngắt, phải vượt qua cái sân gần một trăm mét này và một bức tường thấp xây bằng đá ong óng ánh như pha chất kim nhũ thì mới đến bờ biển và chạm làn nước mát rượi của biển Á-rập. Tuy vậy Văn Bình lại có cảm tưởng là phòng chàng ở sát bờ biển, tiếng rì rào của sóng, tiếng thổn thức của gió đập mạnh vào tai chàng.

Phong cảnh ban đêm mỗi lúc một thêm huyền ảo như trong cơn mộng. Những việc xảy ra hồi chiều trong xa-lông cũng như tình tiết của một cơn mộng. Không cần biểu diễn võ công tuyệt vời, không cần xử dụng độc thủ khả dĩ làm bọn cận vệ của Sophia trọng thương hoặc táng mạng, Văn Bình vẫn chinh phục được họ. Thật ra, chàng không phải là hội viên trong Thanh bang Thượng hải, chứ đừng nói đến đẳng cấp đại sư thúc nữa. Chàng khám phá ra lối đánh đỡ bí truyền của Thanh bang là do cơ duyên sau những năm lang thang khắp sơn cùng thủy tận để tìm thầy học võ.

Trong thời gian luân lạc tại Thượng hải, chàng đã cứu một thủ lĩnh Thanh bang thoát chết, và người này đền ơn lại bằng cách truyền lại cho chàng những bí quyết sống để dạ chết đem đi. Nước Tàu là quê hương của các hội kín, Bạch liên giáo là một trong những hội kín lâu đời nhất, và đã góp phần quan trọng trong công cuộc xây dựng triều đại nhà Minh vào thế kỷ thứ 14.

Thanh bang là một tổ chức trực thuộc Bạch liên giáo và ra đời vào năm 1725. Thoạt đầu nó chỉ là hình thức một hội ái hữu của các võ sĩ làm nghề bảo tiêu hàng hóa chở bằng ghe buồm tại miền bắc Trung hoa. Nó chia ra làm 128 bang khác nhau, mỗi bang hùng cứ một phương, và mãi đến cuối thế kỷ thứ 18 các bang lẻ tẻ này mới tìm cách hợp nhất thành Thanh bang hùng hậu. Cuộc cách mạng Tân Hợi 1911 do Tôn Văn Lãnh đạo, lật đổ nhà Mãn Thanh được thành công phần nào ở Hoa nam là do sự giúp sức mạnh mẽ của Thanh bang. Trong những năm Quốc Cộng tranh chấp ác liệt, Thanh bang đã đứng về phe Quốc dân Đảng

của Thống chế Tưởng giới Thạch, tuy vậy, một số ít thủ lĩnh Thanh bang lại hợp tác với phe Mao trạch Đông, đặc biệt trong phạm vi Thượng hải.

Sự chia rẽ bên trong Thanh bang về phương diện ý thức hệ Quốc-Cộng này đã làm Thanh bang tan rã sau ngày Quốc quân rút lui sang Đài Loan, và họ Mao chiếm ngôi bá chủ trên lục địa. Bọn Thanh bang theo họ Mao trở về Thượng hải làm mưa làm gió, và một trong những hoạt động đầu tiên của họ là thanh trừng đẫm máu các thủ lĩnh thân Quốc dân Đảng.

Một trong các thủ lĩnh Thanh bang này bị cầm tù, đưa ra tòa án nhân dân Thượng hải kết án tử hình, bị giam trong ngục tối, chờ ngày hành quyết công khai. Tình báo Đài Loan yêu cầu ông Hoàng hỗ trợ, và Văn Bình được chở bằng tàu ngầm, đổ bộ lên Thượng hải lẻn vào nhà giam, giải thoát cho viên thủ lĩnh tử tội. Văn Bình mang viên thủ lĩnh này về đến địa điểm an toàn, nhưng vì tuổi già sức yếu, lại mang nhiều thương tích trầm trọng nên y đã từ trần, Văn Bình sống bên y trong những ngày cuối cùng, và y cảm kích sự hy sinh của chàng nên truyền lại cho chàng bộ “bể huyết thần pháp”, một môn võ công độc nhất vô nhị nhằm thay đổi vị trí các tử huyết trên thân thể con người để có thể chịu đựng đòn chết mà không chết.

Bắt đầu giao đấu với hai gã cận vệ của Sophia, Văn Bình quan sát phương pháp lập tấn của chúng và biết ngay chúng có chân trong lò Thượng hải của Thanh bang. Cho nên chàng trở tài bể huyết để thu phục chúng. Mỗi trở ngại trên đường đi cao nguyên Đề-căn đã được dẹp bỏ, Hồng Lang và hai gã cận vệ đã đứng cùng phía với chàng, công cuộc điều tra của chàng sẽ có thể được tiến hành dễ dàng hơn và nhậm lệ hơn.

Nhưng...

Nhưng còn Hồng Nương...

Bất giác Văn Bình liên tưởng đến mỹ nhân Hồng Nương.

Trong trí chàng hiện lên hình bóng mỹ miều của nàng. Chàng cảm thấy da thịt nóng ran.

Ngay khi ấy một tiếng động lọt vào tai chàng. Chàng nhìn ra cửa, nơi vừa phát tiếng động. Cánh cửa sổ độc nhất của căn phòng rộng được mở toang, bên ngoài loáng thoáng những tia sáng trắng nửa xanh nửa trắng. Tuy âm thanh của gió và của sóng biển vẫn tiếp tục rì rầm, Văn Bình vẫn nghe được tiếng động từ ngoài sân cát vọng lại. Chàng bước lại cửa sổ.

Cách cửa sổ một quãng ngắn có một bụi kè um tùm, sau bụi kè là cái ghế dài bằng xi-măng tô đá rửa. Văn Bình nhìn thấy một bóng người mảnh mai đang ngồi xuống ghế. Tiếng động lạ chàng vừa nghe được do để giấy của bóng người mảnh mai kéo lê trên mặt sân cát.

Bóng người mảnh mai này mới hiện ra trong trí chàng chưa đầy 30 giây đồng hồ trước. Văn Bình không thể nhìn lầm. Bóng người mảnh mai này là nàng.

Chàng lẩm bẩm một mình, như thể muốn tai chàng nghe để khỏi hoài nghi:

- Hồng Nương, Hồng Nương... Quái lạ, nàng ra ngồi ngoài sân giờ này với mục đích gì?

Với mục đích gì nữa, Văn Bình cũng không cần nghĩ đến. Điều chàng quan tâm là làm cách nào ngồi chung với nàng trên ghế xi-măng. Trời trăng đẹp như bài thơ tình thể này, Hồng Nương đẹp như tiên nga thể này, chàng không tài nào ngủ nổi, cho dầu chàng dốc cả ống thuốc ngủ Imménocet vào cuống họng hai mắt chàng rồi vẫn mở thao láo suốt đêm.

Chàng bèn xô cửa ra sân. Gió biển á-rập mơn man da mặt chàng. Dưới gió biển mơn man, được mơn man làn môi người đẹp thì tuyệt. Văn Bình liếm mép, tỏ sự thèm muốn rồi rảo bước về phía ghế xi-măng.

Hồng Nương mặc đồ nhẹ bằng hàng mỏng trắng. Nàng đang bận rộn với cái ống nhòm cồng kềnh đen sì nên không nhìn thấy chàng. Cái ống nhòm này lớn bằng hai, bằng ba cái ống nhòm thông thường, nàng lấy ra từ cái xắc đeo trên vai, vặn nút, trước khi nâng lên ngang mắt. Văn Bình tiến đến sau lưng, đứng yên một lát, Hồng Nương không để ý, chàng bèn vòng ngang, nàng cũng không để ý. Chàng cất tiếng:

- Cô chưa đi ngủ ư?

Hồng Nương sững sờ, cái ống nhòm đen sì tuột khỏi tay nàng suýt rơi xuống cát:

- Trời ơi, ông Văn Bình! Ông làm tôi sợ hết hồn.

Văn Bình ngồi ké bên nàng tuy nàng chưa cho phép và chàng cũng chưa xin phép. Da thịt hai người chỉ cách nhau trong gang tấc, Văn Bình cảm thấy ngất ngây. Chàng không còn là cậu thanh niên khờ khạo mới được ngồi gần gái đẹp lần đầu, hàng chục, hàng trăm lần chàng đã được tự do thưởng thức và hàng chục hàng trăm lần chàng đều đứng đờng không, nhưng chẳng hiểu sao lần này chàng lại rung động mãnh liệt như thể nàng có thiên tài truyền cảm sự quyến rũ bằng vô tuyến điện.

- Tôi làm gì đâu mà cô sợ hết hồn?

- Vì tôi...

Hồng Nương chỉ nói hai tiếng ngắn rồi im. Một tia sáng trắng rơi trên mũi nàng. Nàng có sống mũi thật đẹp. Chàng biết chắc đó là công trình của thiên nhiên. Mũi nàng óng ánh tia trắng, khiến diện mạo nàng trở nên huyền ảo như diện mạo tiên nga. Gió thổi rì rào, lòng Văn Bình nao nao, chàng muốn hôn lên sống mũi của nàng.

Dường như nghe được tiếng trống ngực thành thịch và đọc được sự khao khát ghê gớm của chàng qua luồng mắt. Hồng Nương vội ngồi xê ra, gỡ cái ống nhòm nặng nề, đặt trên đùi, nhưng lại khiến chàng lưu ý đến cặp đùi thon tròn hiện ra lồ lộ sau làn vải mỏng. Bombay là một trong những trung tâm tơ sợi sản xuất loại vải mỏng dính và kêu gọi nhất thế giới. Hồng Nương lại mặc loại vải phá kỷ lục về mỏng dính đã kêu gọi.

Chàng nhìn nàng:

- Cô sợ tôi phải không?

Hồng Nương lắc đầu:

- Không... không... ông đừng nói với ai nhé... Ông đừng nói cho Sophia biết nhé!

Văn Bình hơi ngạc nhiên. Tại sao nàng lại khẩn khoản yên cầu chàng “đừng nói với ai, đừng nói cho Sophia biết”? Nghĩ là nàng đang làm một công việc bí mật đối với Sophia? Công việc này là công việc nào? Văn Bình ghé mắt vào cái ống nhòm đen sì. Và trong một thoáng thời gian ngắn ngủi, chàng đã tìm ra lý do.

Sự ngạc nhiên chỉ phớt qua trên mặt chàng và biến mất. Chàng bèn cố tình chạm bàn tay vào đùi nàng:

- Tôi biết rồi. Cô đang dùng viễn kính nhìn ra biển.

Hồng Nương giật mình đánh thót:

- Vâng, ông nói đúng. Tôi đang quan sát bãi cát bằng viễn kính. Ông thấy tôi lâu chưa?

Chàng nói dối:

- Lâu.

- Tôi ngu quá. Tôi cứ đinh ninh là ông ngủ say.

Văn Bình cười:

- Hồi nãy, cô đứng sau cửa sổ phòng tôi.

Dưới ánh trăng, mà nàng hơi tái:

- Vâng. Tại sao ông biết?

- Vì tôi nghe tiếng hơi thở. Đàn bà thường thở nhẹ và nhanh hơn đàn ông. Đàn bà đẹp lại thở nhẹ hơn và nhanh hơn. Trong nhà này chỉ có một người đàn bà đẹp, cho nên tôi đoán cô đứng sau cửa sổ nhìn vào phòng tôi.

- Ông tha lỗi cho tôi. Lẽ ra là người trí thức tôi không được phép làm như vậy.

- Tôi hiểu lắm. Thật ra tôi mới có lỗi. Tôi giả vờ ngây o o để đánh lừa cô.

- Lỗi của tôi nặng hơn.

- Cả hai đều có lỗi, và lỗi nào cũng nặng. Bây giờ chúng mình hòa với nhau, cô bằng lòng không?

Văn Bình nắm tay Hồng Nương. Trong những trường hợp tương tự, Văn Bình thường đã tấn công ngay không trì hoãn. Bầu trời bao la, đêm khuya thanh vắng, âm thanh biển rộng gợi tình, Hồng Nương phải là người có trái tim kim khí mới cường được nghệ thuật kích động đầy kinh nghiệm bén nhọn của điệp viên Z.28.

Chàng chỉ cần khều nhẹ là nàng ngã vào lòng chàng. Chàng sẽ hôn lên môi nàng thật lâu. Từ ghế xi-măng về đến phòng chàng chẳng lấy gì làm xa, chàng sẽ bế nàng nằm gọn trên vòng tay rắn chắc và đặt nàng trên tấm nệm mát êm lưng trong gian phòng nên thơ được điều hòa khí hậu và hãm thanh, hoàn toàn cách biệt với thế giới đầy tiếng động bên ngoài. Hoặc muốn được gần gũi thiên nhiên, hòa hợp tiếng lòng với tiếng sóng và tiếng gió, chàng vẫn có thể lấy bãi cát làm nệm; luồng nhờn tuyền tò mò của mọi người trong biệt thự sẽ khó thể khám phá sự việc xảy ra trong bóng tối dày đặc của khóm kè thấp lùn.

Nhưng Văn Bình lại ngồi yên. Chàng nắm tay Hồng Nương để rồi bỏ ra ngay.

Chàng rút rờ vào phút chót không phải vì nàng từ chối. Vì nàng vẫn ngây người như pho tượng.

Sở dĩ chàng ngồi yên là gì làn da của nàng lạnh toát như tảng băng. Bàn bà đung chạm đàn ông phải xet lửa. Tấm thân căng cứng nồn nà của nàng là thùng xăng máy bay, khỏi cần châm lửa, chỉ một cái tàn nhỏ xíu bay qua cũng bắt cháy rần rần. Vậy mà sau khi Văn Bình truyền vào mình nàng luồng điện hàng chục ngàn vôn, luồng điện khả dĩ đốt cháy được những cô gái sắt đá nhất, nàng vẫn lạnh ngắt như tảng băng Bắc cực...

Từ phút gặp nàng Văn Bình đã xây một đại lâu đài mộng đẹp. Chàng hằng ôm ấp trong tâm tư cơ hội được cọ sát nàng. Những hình ảnh thần tiên này bỗng rủ nhau sụp đổ trong nháy mắt.

Té ra nàng có tấm thân bốc lửa và miệng cười bốc lửa song khi gần gũi đàn ông, ngụp lặn trong thực tại tình yêu, nàng lại chẳng bốc lửa chút nào hết. Thật hoài của, người đàn bà kiêu diễm ấy đã mắc chứng bệnh tối kị, bệnh lãnh cảm, hoặc bệnh lạnh lùng...

Căn cứ vào sắc diện của nàng, Văn Bình biết nàng không thờ ơ với sự vồn vã của chàng. Nhưng da thịt nàng không thể xúc động, bởi vậy chàng xiết bàn tay mềm mại của nàng mà như thể xiết bàn tay vô tri giác của tượng đá công viên.

Văn Bình rút tay và hỏi lớn để che đậy ngượng ngùng, không rõ là ngượng ngùng của chàng hay là của nàng:

- Cô nhìn họ tấm phải không?

Nàng gật đầu:

- Phải. Họ thường tắm đêm với nhau. Biệt thự này có bãi cát riêng phía sau nên họ không sợ ai quấy rầy. Vả lại, trời không sáng lắm, người lạ ở trên bờ không thể nhìn thấy rõ.

- Vì vậy cô dùng ống nhòm.

- Vâng, ống nhòm hồng ngoại tuyền.

Văn Bình không yêu cầu nàng nói rõ “họ” là ai vì chàng đã đọc được trên mắt nàng, cặp mắt buồn xa xôi ai đã gặp một lần là suốt đời khó quên. Chàng không nói thêm vì nàng đã lẳng lặng cất cặp ống nhòm ra khỏi túi và trao cho chàng.

Loại viễn kính xuyên phá màn đêm này không phải là vật lạ đối với chàng. Chàng đã sử dụng nhiều loại tương tự. Sở Mật vụ đã chế tạo gần một chục kiểu ống nhòm hồng ngoại tuyền, và trên thị trường công khai hoặc bí mật thế giới đã có từ 20 đến 40 ống nhòm tương tự.

Tuy nhiên khi cầm cặp viễn kính của Hồng Nương, Văn Bình cũng không ngăn được phản ứng tò mò. Vì nguyên tắc chế tạo viễn kính hồng ngoại tuyền từ đông sang tây đều giống nhau, nhưng kỹ thuật chế tạo thì khác, tầm hoạt động hữu hiệu cũng khác nhau rất nhiều. Cặp viễn kính của Hồng Nương gần giống loại “mắt cú” của quân lực Hoa kỳ 1, cũng chạy bằng pin, nhưng thay vì chạy bằng 3 cái pin đèn lớn thì lại xài 4 cái pin nhỏ xíu mỗi cái chỉ bằng chiếc đũa, tác dụng của nó là khuếch đại gấp hai chục ngàn lần những vùng sáng trước mắt. Viễn kính “mắt cú” từng được công an FBI Mỹ trang bị cho các toán tuần canh lưu động tại 30 thành phố Hoa kỳ, và thiết trí dọc biên giới Mê tây cơ để khám phá các hoạt động buôn lậu bạch phiến, rượu mạnh và thuốc hút, và gần đây đã được sử dụng trên chiến trường Nam Việt.

Sở dĩ Văn Bình có phản ứng tò mò vì so sánh với viễn kính “mắt cú” của quân lực Mỹ thì cặp kiếng này quá nhẹ, nhẹ chỉ bằng một phần mười là cùng, và kích thước cũng nhỏ gấp bội. Chàng ngần ngừ một giây rồi nâng cặp kiếng lên mắt.

Văn Bình bỗng có cảm giác như nhiều mũi kim đâm nhói vào da thịt bất chàng nhảy bật khỏi ghế xi-măng. Vì quang cảnh chàng vừa mục kích rõ ràng từng nét trên “mắt thần” là một quang cảnh giết gân độc nhất vô nhị.

- Bãi cát dọc bờ biển hoàn toàn vắng lặng. Mặt biển hoàn toàn yên tĩnh khiến Văn Bình tưởng chừng là mặt hồ. Những tia sáng trắng yếu ớt ngoài trời đã trở nên chói rục trên nền “mắt thần”, và trên màn ảnh màu sữa này hiện lên hai bóng người, một nam một nữ. Cả hai đều trần truồng, và cả hai đều có thân thể cân đối, người đàn ông có vẻ cân đối hơn, hấp dẫn hơn mặc dầu y quay lưng lại bãi cát.

Người đàn ông đang nắm tay người đàn bà và cả hai đều tung tăng từ dưới nước bước lù lù lên bãi cát rộng mênh mông. Văn Bình suýt bật tiếng kêu “trời”, vì chàng không thể ngờ cặp nam nữ ưa sống theo chủ nghĩa thiên nhiên này lại là Hồng Nương và Sophia...

Kể ra tắm trường ban đêm không phải là chuyện động trời, ngay cả những bãi biển công cộng sát nách trung tâm thành phố đông đảo người ta còn phớt tỉnh, vứt bỏ quần áo, biểu diễn chế độ khỏa thân. Bombay là thị trấn ở gần biển Ả-rập, nhiều biệt thự được xây cất ở dọc bờ biển, có bãi cát riêng, giới triệu phú thường tổ chức tắm trường ban đêm. Nhưng Văn Bình không dè Sophia, một người đàn bà kênh kiệu, luôn luôn giữ kẽ, lại có thể phô bày thân thể một cách ngang nhiên như vậy.

Và chàng cũng không ngờ được tiến sĩ địa chất Hồng Nương, đoàn trưởng phái đoàn tìm vàng Anfa, một giai nhân kiêm đại trí thức lại có thể dùng viễn kính nhìn trộm anh ruột mình tắm trường với nữ tử phú Sophia. Thường thường, nam nữ cùng tắm khỏa thân trước khi làm tình. Hồng Nương từng đọc sách nhiều, nàng không thể không biết những cuộc làm tình dưới nước như rái cá. Chắc anh ruột nàng và Sophia vừa làm tình dưới biển trước khi âu yếm giết tay nhau lên bờ nghỉ khỏe...

Và phút này đây, họ đã nằm dài trên cát, bãi cát trắng phau phau, như tấm khăn trắng phau phau trải giường.

Máu nóng chạy rần rần trong huyết quản Văn Bình. Chàng bỗng tiếc tại sao Hồng Nương lại lạnh ngắt như tảng băng Bắc cực. Không được người đẹp yêu đương chàng đành tìm quên trong ống viễn kính hồng ngoại tuyến.

Nhưng một chuyện bất thần đã xảy ra.

Hồng Nương vừa giằng lấy ống nhòm, Văn Bình giữ lại song nàng đã vồ giết thật mạnh. Cơn thèm muốn ghê gớm đã biến nàng thành hổ dữ. Da thịt nàng lạnh ngắt như tảng băng bỗng nóng bỏng như đứng cạnh lò nướng bánh. Văn Bình vụt hiểu Hồng Nương thuộc loại đàn bà đặc biệt. Thân thể nàng chỉ thức dậy sau khi mất nàng chứng kiến sự khích động ái tình.

Phần đông trí thức đều mắc bệnh lãnh cảm như nàng. Bình thường họ như phiến đá. Nhưng đến khi thân thể thức dậy, họ còn bốc lửa mãnh liệt hơn cả tuổi trẻ tham lam nữa. Văn Bình kéo cái ống nhòm ra khỏi tay Hồng Nương. Nếu chàng vận sức, chàng có thể đoạt lại dễ dàng. Nhưng chàng chủ tâm giết nhẹ cốt làm nàng mất thăng bằng. Và trong khoảnh khắc Hồng Nương đã nằm gọn trong vòng tay của chàng.

Thường lệ, mỗi khi cọ sát người đẹp Văn Bình dụng ý kéo dài thời giờ như kẻ sành điệu ngâm nga trước ly cà phê-phin nóng bỏng, vì thời gian chờ đợi sẽ làm xúc động gia tăng. Nhưng lần này chàng lại có linh tính là nếu chàng ngâm nga một biến cố bất lợi sẽ xảy ra. Chàng bèn đốt cháy giai đoạn, và tấn công toàn diện.

Song biến cố bất lợi mà chàng chờ đợi đã xảy ra trước khi Hồng Nương bị tình yêu chinh phục. Khi ấy nàng đã ngoan ngoãn nằm dài trên ghế xi-măng, mắt nhắm nhiên, hơi thở rồn rập như kéo bễ, da thịt rung rung trong sự mời mọc nồng nàn...

Tuy nhiên Văn Bình xà xuống thì nàng vùng dậy. Nàng mở tròn mắt, ngó chàng một cách sững sốt và kinh hoàng:

- Cái gì thế?

Chàng vít đầu nàng. Nàng xô chàng ra, và nhảy xuống bãi cát, da mặt đang hồng hào của nàng trở nên xanh tái, giọng nói nàng bị cắt quãng như thể bị đứt hơi sau cuộc chạy đua tốc độ:

- Anh... anh... đừng anh...

Văn Bình không kịp nín nàng lại vì nhanh như cắt nàng đã vùng chạy, miệng thở hổn hển “đừng... anh”. Văn Bình thở dài ngó theo nàng lộ bị bồm trên cát ướt. Sự thật nên chàng muốn bắt nàng lại, chàng chỉ cần mấy phút đồng hồ là đuổi kịp. Chàng đã học được bí quyết chạy trên cát ướt, bí quyết này phụ họa với nghệ thuật khinh công có thể giúp chàng phóng nhanh như bay.

Nhưng Văn Bình chỉ lặng lẽ ngó theo Hồng Nương. Chàng đã hiểu lý do nàng náo nức chờ đợi tình yêu để rồi khi tình yêu đến lại hối hả chạy trốn. Đó là trạng thái của một số bệnh nhân mang bệnh lãnh cảm, một chứng bệnh tâm sinh lý kỳ lạ làm phụ nữ mất hết cảm xúc trước đàn ông. Hồng Nương khao khát được yêu, tình yêu chứa chất trong lòng nàng còn khỏe mạnh và dai bền hơn cả đôi chân của nhà quán quân trèo núi vượt qua đỉnh Hy mã Lạp sơn cao vòi vọi nữa, song một sức mạnh vô hình, một sức mạnh khủng khiếp đã ngăn cản nàng...

Bầu trời khuya trên bờ biển Á-rập thanh tịnh lạ lùng. Bóng dáng mảnh khảnh nhưng cân đối của nữ tiến sĩ Hồng Nương hoàn toàn nhòa nhạt trong màn sương trắng pha ánh trăng xuống.

Bằng mắt Văn Bình lục soát tứ phía. Biển khơi chìm vào im lặng. Bãi cát dài cũng im lặng. Và tòa biệt thự đồ sộ và lộng lẫy cũng im lặng. Người và vật đã ngủ vùi.

Nhưng giác quan thứ sáu lại báo động cho chàng biết là nhiều người và vật đang còn thức.

Bằng chứng là một tiếng thét hải hùng được cất lên. Đó là tiếng thét của một người đàn ông từ bờ biển vọng lại. Văn Bình phi thân đến nơi phát ra tiếng thét.

Sau lưng chàng, có nhiều tiếng chân người chạy rầm rập. Chàng bỗng có ấn tượng đây là cuộc chạy đua với tử thần..

1 Dụng cụ điện tử mắt cú là Owl Eye của công ty Aerojet Delft, giá bán 7.500 đô-la một cặp, dài 60 phân tây, nhưng nặng khoảng 50 kilô, nó có thể nhìn rõ một vật dài 30 phân tây trong vòng 1.500 mét ban đêm không cần ánh sáng. Hiện nay, một số cơ quan điệp báo còn có một loại “mắt cú” mạnh gấp 10 lần “mắt cú” Owl Eye, mà lại nhẹ hơn nhiều. Những loại kính này được giữ bí mật, không bày bán

8. Trên Cao Nguyên Huyền Bí

Trong chớp mắt Văn Bình đã ra đến mấp mề mặt nước. Nước biển Á-rập thường chẳng lấy gì làm sạch, nhưng ở đây lại sạch ngoài sức tưởng tượng, sạch như thể được lọc bằng máy móc tối tân, hơn nữa nó lại trong xanh, trong xanh hơn cả nước hồ tắm pha lẫn thuốc nhuộm nhân tạo.

Tiếng thét thất thanh được phát ra bụi kè ở bên trái, cách Văn Bình vài chục thước. Nạn nhân là một trong hai gã cận vệ của Sophia, chắc hẳn đang canh phòng cho Sophia tắm chung với Hồng Lang thì gặp nạn. Văn Bình quỳ xuống bên hắn, dưới ánh trăng loang loáng chàng nhận thấy gương mặt nhợt nhạt vì mất máu, và mũi tên cắm ngập non nửa trên ngực, máu tuôn xối xả làm áo sơ-mi trắng của hắn ướt sũng và đỏ lôm.

Nếu mũi tên được bắn thấp hơn một đốt ngón tay, nạn nhân đã bị tiện đứt cuống tim và tắt thở ngay sau khi té ngã. Tuy vậy Văn Bình đã bỏ ngay ý định vận dụng kuatsu để hồi sinh nạn nhân. Vì thuật kuatsu hoàn toàn bất lực trong những trường hợp mất máu. Nạn nhân chỉ có hy vọng mỏng manh được cứu sống nếu có phương tiện hỏa tốc chở đến bệnh viện để tiếp máu. Nhưng sau một phút quan sát vết thương và da mặt gã cận vệ đang chuyển từ xanh mét sang xám ngoét, Văn Bình biết rõ là có phương tiện hỏa tốc thì nạn nhân cũng chết.

Nạn nhân phải chết gì mũi tên được tẩm thuốc độc.

Khi Văn Bình rờ tay vào mũi tên thì gã cận vệ còn tỉnh. Dường như hắn khỏe dội ra. Song Văn Bình không tỏ vẻ lạc quan, theo kinh nghiệm, nạn nhân khỏe dội ra vì những vi phân cuối cùng của sự sống trong thân thể hắn đang rồn rập kéo về tim trước giây phút vĩnh biệt cõi thế.

Mắt hắn mở thao láo nhìn chàng. Miệng hắn cũng mở rộng hoác nhưng hắn không thể nói thành lời.

Rồi hắn ngoẹo đầu, thở hắt ra.

Chết...

Văn Bình buột miệng tiếng “chết” ngẩn ngủ rồi đứng dậy. Chàng bắt gặp nhiều luồng nhớn tuyền quen thuộc đồng hướng về phía chàng. Hồng Lang và Sophia đã mặc áo choàng dây cộm, tóc họ, mặt họ còn ướt nhèm, chứng tỏ họ vừa từ dưới biển tất cả chạy lên, vờ áo khoác vội vào người. Hồng Nương cũng có mặt trong đám đông, dung mạo đẹp tuyệt vời của nàng bỗng ử đột khác thường. Nàng cúi gầm, có lẽ nàng còn xấu hổ với Văn Bình.

Mọi người đều nín thính, lát sau Hồng Lang mới cất tiếng:

- Ô kìa, tại sao chỉ có...

Câu nói của Hồng Lang bị cắt quãng vì một tiếng thét khác, từ bên phải vẳng tới. Hồng Lang muốn nhắc đến hai tên cận vệ luôn luôn kè kè bên nhau như vợ chồng. Tiếng thét trong đêm vắng đã trả lời cho sự băn khoăn của Hồng Lang.

Không phải một vụ hạ sát. Mà là hai, ít nhất là hai. Và cũng như bạn hắn, tên cận vệ đáng thương này đã bị hạ sát bằng tên tẩm thuốc độc.

Văn Bình không cần xem xét vết thương của nạn nhân. Vì chàng đoán trước hắn phải chết. Chàng cũng không chạy thật nhanh lại tận nơi nạn nhân nằm sóng soài. Sau khi nghe tiếng kêu, chàng định thần một giây, phóng tầm mắt soi mói qua các bụi kè tranh tối sáng trên bãi cát trắng hều rộng bát ngát.

Sự cẩn trọng của Văn Bình đã trở nên vô ích. Chàng không khám phá được gì hết. Chắc chắn hung thủ núp trong bụi kè thấp lùn để bắn tên độc, nhưng chàng lại chẳng nhìn thấy ai. Trừ phi hung thủ là nhà thiện xạ đại tài, từ trong nhà bắn qua sân xuống bãi. Nghĩa là bắn qua khoảng rộng gần hai trăm mét.

Văn Bình khét tiếng về tài cung thủ, song ít khi chàng dám chọn những mục tiêu xa hai trăm mét. Dầu là mũi tên sắt, đeo thêm chì ở đuôi cho nặng thêm, nó vẫn bị chiều gió chi phối, phương chi gió biển đang thổi vù vù.

Chàng thâm phục hung thủ. Về phương diện tác xạ, hung thủ không thu kém chàng bao nhiêu. Riêng về nghệ thuật bắn nường theo gió hung thủ có thể đua tranh ngang ngửa nơi chàng.

Vành tai chàng nóng ran. Chàng không quan tâm đến xác chết đang nằm nhe răng một cách kinh tởm, chàng cũng không quan tâm đến đám đông đang bàn tán xôn xao. Khi ấy chàng chỉ quan tâm đến biệt tài bách bộ xuyên tâm của kẻ lạ. Tự ái của chàng bị va chạm mạnh, chàng có cảm giác như cuống họng bị chặn nghẹt làm chàng hít thở hết sức khó khăn.

Hồng Lang rút mũi tên ra khỏi ngực trái của nạn nhân. Cũng bắn vào ngực trái, bên trên cuống tim một đốt ngón tay. Như vậy, tức là hung thủ không bắn trật. Hung thủ cố tình bắn trúng túi áo trên của nạn nhân. Đặc biệt là trúng giữa Anfa thêu bằng chỉ vàng trên nền sơ-mi trắng toát...

Văn Bình vội kêu:

- Cẩn thận, tên tẩm thuốc độc...

Hoảng hốt Hồng Lang ném mũi tên xuống bãi cát.

Văn Bình cúi xuống, rón rén lượm lên, đặt ngang trên lòng bàn tay ngấm ngấm. Mũi tên này được chế bằng nhôm riêng ở Hoa kỳ, tên là A-40H. Loại tên nhôm bắn thú vật không lấy gì làm đắt, công ty sản xuất Shakespeare chuyên về cung ná chỉ bán 40 đô-la một tá. Loại tên A-40H hơi nhẹ, thường được dùng cho những cây cung bằng chất nhựa mềm cân nặng từ 20 đến 30 kilô nên nó khó thể băng trúng đích từ xa, và ở những nơi lộ thiên có nhiều gió như bãi biển.

Nhân viên an ninh của đại tá Bani đã mang băng-ca đến. Xác chết được đặt tòng teng trên cang vải và khiêng lên sân biệt thự. Mặt hơi tái, Sophia lặng lẽ theo Hồng Lang về phòng. Những giầy đèn nê-ông lớn dọc bờ biển và mặt hậu của biệt thự được bật sáng choang, thiết tưởng đánh rơi cây kim gút cũng tìm thấy dễ dàng. Hung thủ phải biết phép tàng hình độn thổ của thời đại Phong Thần mới thoát khỏi màn lưới canh phòng và hàng rào ánh sáng.

Vậy mà hung thủ vẫn trốn thoát...

Trốn thoát như thể biết phép tàng hình độn thổ của thời đại Phong Thần...

Khi về đến cửa phòng Văn Bình gặp lại Hồng Nương. Nàng bước rào qua mặt chàng, dáng điệu bối rối và hấp tấp. Chàng không muốn chặn nàng lại mặc dầu lòng chàng chưa hết rạo rức. Chàng ngồi yên trong ghế, hút Salem liên miên.

Mãi đến hai giờ sau đại tá Bani mới lò dò tới. Thuộc viên của hắn đã gọi điện thoại về trụ sở đoàn Quạ Đen báo cáo đầy đủ chi tiết, ngay sau khi án mạng xảy ra, song đại tá Bani đã biến dạng khỏi văn phòng. Chắc Bani bị mắc kẹt trong một ổ nhện nào đó; bằng chứng là khi hắn xuống xe tất tưởi xô cửa phòng khách của biệt thự, miệng hắn, quần áo hắn còn nồng nặc hơi men. Không phải hơi men dụi dàng mà là hơi men rượu bờ-han, nửa ly đủ đánh gục con bò mộng.

- Đại tá Bani chẳng giải quyết được gì vì hai tên cận vệ xấu số của Sophia, ngoan ngoãn theo nàng từ Mỹ tới, đã được chở vào nhà xác: toán an ninh trong biệt thự đã lục soát từng tấc đất trên bãi biển, và từng góc nhỏ trong nhà mà không khám phá ra dấu vết con con nào; mặc khác, nữ tử phú Sophia đã lên giường ngủ một cách phớt tỉnh. Chỉ còn lại Hồng Lang, nhưng hắn không thốt nửa lời, hắn ngồi thu gọn trong góc xa-lông, bầu bạn với chai rượu mới khai. Rượu là món quốc cấm ở Bombay, Bani lại là bọm nhậu có môn bài quốc tế nên rốt cuộc Bani xà lại, rồi cả hai thi đua uống huyết-ky.

Dĩ nhiên Văn Bình không thể đứng ngoài vòng chiến, đóng vai bàng quan vô trách nhiệm. Phương chi Hồng Lang đã ân cần mời mọc. Và để chứng tỏ hắn không phải là tay mơ trong nghề... Lưu linh, hắn đã mở tủ lấy thêm mấy chai rượu mạnh nhập cảng.

Ba người chén tạc chén thù với nhau cho đến gần sáng. Những vụ án mạng tàn bạo, những kẻ thù rình rập từng giờ từng phút, những công việc hệ trọng đang chờ tại cao nguyên Đề-căn mà kết quả có thể ảnh hưởng lớn đến thị trường quý kim trên thế giới... tất cả đã được bỏ quên...

Văn Bình không còn nhớ đã uống bao nhiêu ly huyết-ky nữa. Đại tá Bani ngã vật xuống nền nhà khi Hồng Lang bắt đầu khai chai thứ hai. Hắn nằm dài trên tấm thảm Ba tư bằng len đất tiền sắc sỡ và ngáy o o.

Trong khi ấy Hồng Lang vẫn tỉnh.

Sức chịu đựng bền bỉ của Hồng Lang làm Văn Bình vô cùng sửng sốt.

Chàng định ninh bộ vó đẹp trai pha vẻ đàn điểm của hắn sẽ bắt hắn đầu hàng vô điều kiện. Chàng không ngờ càng uống hắn càng khỏe ra. Mặt hắn mỗi lúc một tái thêm, và đêm càng khuya hắn càng uống dữ. Văn Bình không bao giờ say, những khi chệnh choáng say là do sức lực chàng bị suy yếu bất ngờ, vậy mà gân cốt chàng cũng bắt đầu run. Cũng may Hồng Lang đã hết rượu, nếu trong tủ đang còn một chai, chỉ một chai nhỏ thôi, là Văn Bình đã theo đại tá Bani đo ván hoặc ít ra cũng đứng ngồi không vững.

Hồng Lang cười rú như bị ai thọc lét rồi lấy tay gạt đồng hồ chai và ly pha lê đổ vỡ loảng xoảng. Đường như hắn có thói quen đập bể mỗi lần uống rượu, chứ không phải vì hơi men đã làm hắn mất trí khôn. Hắn thần nhiên ngắm hàng chục, hàng trăm mảnh thủy tinh lớn nhỏ đủ cỡ, và xanh đỏ đủ màu vung vãi khắp phòng, rồi thần nhiên nằm quay lơ trên đi-văng. Phút chốc giấc ngủ đã xâm chiếm cơ thể Hồng Lang.

Văn Bình phải vục đầu vào thau đầy nước lạnh một hồi lâu mới hết mỗi mệt. Tòa nhà rộng mênh mông tĩnh không một tiếng động, ngoại trừ tiếng gió và tiếng sóng ngoài biển tạt vào. Chàng kéo ghế xa-lông lại gần Hồng Lang và bắt chước hắn kéo luôn một giấc.

Chàng tiếp tục ngủ mê mệt, tiếp tục say đừ đừ cho đến khi đoàn hộ tống Quạ Đen đưa chàng cùng phái đoàn Anfa ra phi trường, bay đến một địa điểm kín đáo được mệnh danh bằng mật ngữ trên bản đồ là A-5, A tức là Anfa, trong vùng cao nguyên Đề-căn, nơi đã xảy ra những vụ ám sát và biệt tích kỳ lạ.

* *

*

24 giờ đồng hồ sau.

Khác với 24 giờ đồng hồ đầu tiên của điệp viên Văn Bình trên đất Bombay chứa đầy tai nạn hiểm nghèo, tính mạng luôn luôn bị đe dọa, với những xác chết còn nóng hổi mà thủ phạm lại biến mất như có siêu pháp thuật, 24 giờ đồng hồ sau đã trôi qua trong bầu không khí tương đối phẳng lặng.

Ngoại trừ một vài biến chuyển bất thần khiến Văn Bình phải tỉnh táo, kỳ dự chuyển bay từ trung tâm Bombay đến vùng cao nguyên hoang liêu chẳng có gì đáng nói.

Theo chương trình định trước, đoàn xe Rolls Royce dài ngoằng và cao lênh khênh đến rước phái đoàn Anfa đúng 7 giờ sáng. Nhưng đến 7 giờ rưỡi, đại tá Bani, chỉ huy cơ quan Quả Đen, còn ngủ li bì, một thuộc viên liều mạng bước vào phòng đánh thức, hấn mới chịu mở mắt. Và Bani xúc miệng bằng một ly bờ-han đầy ắp trước khi vươn vai, đeo lại dây lưng da lưng lửng khẩu súng lục Luger bì đạn còn 4 viên đã tuột ra ngoài. May phước đêm trước đại tá Bani không dùng súng, vì trong nòng không còn viên đạn nào cả.

Đoàn xe Rolls bóng loáng có thể soi gương để nhổ râu đậu thành hàng dài ngoài sân, xe nào cũng có tài xế mặc đồng phục mới giặt ủi thẳng nếp, và có nhân viên an ninh vũ trang súng tự động, xe riêng giành cho nữ tỉ phú Sophia có rèm che kín mít, hai bên lại có mô-tô hộ tống.

Sự thức giấc trong biệt thự phù hợp với đẳng cấp xã hội, Sophia là bà chủ lớn nhất nên dậy muộn nhất, nữ tỷ đánh thức nhiều lần nàng mới ra khỏi phòng ngủ. Hồng Nương dậy cùng một lúc với các khoa học gia của phái đoàn Anfa. Tuy uống thật nhiều rượu mạnh, Hồng Lang lại dậy thật sớm.

Văn Bình còn hơi nhức đầu, Hồng Lang lại tỉnh như sáo sậu. Hấn tỉnh đến nỗi Văn Bình có cảm tưởng hấn không hề uống giọt rượu nào đêm qua, và đêm qua hấn đã lên giường ngủ rất sớm. Chàng lắc đầu le lưỡi khi nhớ lại Hồng Lang đã vật ngã một đồng chai huyết-hy, và chỉ được chợp mắt vào lúc gà gáy sáng te te. Điều này chứng tỏ Hồng Lang có một nội lực thâm hậu, hấn không yếu mềm như chàng lắm tưởng.

Gần 9 giờ sáng, mọi người trong biệt thự mới dậy đủ. Phải hơn giờ rưỡi đồng hồ nữa, vị chi đến non 11 giờ trưa, phái đoàn mới khệnh khà khệnh khạng ra xe, và tài xế khệnh khà khệnh khạng lái lên phi trường. Lộ trình đã được nghiên cứu đàng hoàng, đại tá Bani ra lệnh cho đoàn xe né tránh những trục giao thông đông đúc hầu tài xế có thể phóng hết tốc lực, nhưng... mưu sự tại nhân, thành sự tại... phong tục, công voa xe Rolls tượng trưng cho tiến bộ sang trọng của thế kỷ 20 đã đầu hàng vô điều kiện trước công voa... bò, tiêu biểu cho phong tục tập quán địa phương.

Những nàng bò cái nghênh ngang du hành trên đường nhựa, bất chấp luật giao thông. Tài xế không dám bóp kèn, phải chạy rì rì như người rước rượu, đến khi các nữ thần bò rẽ vào một con đường tắt mới dám tiếp tục ầm ga xăng. Và trên đường ra sân bay có phải bò thần chỉ xuất hiện mỗi một lần thôi đâu?

Ba, bốn lần là ít.

Và lần nào cũng làm đoàn xe kẹt lại 10, 15 phút đồng hồ.

Bò thần mới là một trong những nguyên nhân cản trở đoàn công-voa. Dọc đường Văn Bình còn thấy nhiều đám đông dân chúng gồm đủ hạng người, già trẻ lớn bé, đàn bà, đàn ông, tụ tập đen ngòm. Lệ thường, đám đông ở trên lề, nhưng ở nhiều nơi thường không có lề, hoặc nếu có lề hấn hỏi thì dân chúng lại tràn ra giữa lộ một cách phớt đời, khiến tài xế lại phải đạp thắng, và ầm kèn đình tai điếc óc.

Xe hơi phải chạy qua xóm yên hoa trước khi ra thầu phi trường. Xóm yên hoa có khác, quang cảnh nhà cửa nhột nhạt như khuôn mặt đàn bà bị phấn thức trắng đêm, làm Văn Bình lờm lờm ở cuống họng. Sau cùng, tài xế phải trở tài đến toát mồ hôi, suýt gây ra tai nạn, vì đám đông gần phi trường tùm đen tùm đỏ chung quanh một sam-oan-la, bóp kèn mấy cũng không chịu tản mác.

Sam-oan-la, cũng như gái điếm thần linh, là một trong những đặc trưng độc nhất vô nhị của Ấn độ. Tiếng Ấn sam-oan-la là nhà phù thủy có biệt tài điều khiển rắn độc bằng ống tiêu. Giới thổi sáo thổi miên mãng xà này hành nghề đông nhưng nhúc ở Bombay, ngoài cửa lữ quán nào cũng có, phần nhiều là mua vui cho ngoại nhân đến Ấn để thưởng thức của lạ.

Trong chuyến đầu tiên ghé thăm Ấn độ, Văn Bình phục lẫn các sam-oan-la. Theo tiếng sáo trầm bổng, con rắn độc nhe răng, lè lưỡi đỏ hồng, thở phì phì, chồm dậy, uốn khúc làm rộn xương sống. Văn Bình định nhìn tiếng sáo có bí quyết mê hoặc loài rắn. Thời gian trôi qua, trong những chuyến viếng thăm sau này, chàng mới biết đó là bịp bợm. Vì loài rắn diết tai, không nghe được tiếng sáo. Chẳng qua con rắn cử động theo những cử động của ống tiêu. Hầu hết rắn độc đều được nhốt trong lồng nhện và lấy bỏ nọc độc. Tuy vậy, giới sam-oan-la vẫn tiếp tục làm trò phù thủy ảo thuật để đánh lừa du khách và dân chúng địa phương chất phác.

Gã sam-oan-la ở gần trường bay đứng giữa bầy rắn đủ màu, đủ cỡ, khi thấy đoàn xe sang trọng vượt qua và Văn Bình hạ cửa kiếng để nghe rõ tiếng tiêu, gã đột ngột gỡ kéo những con rắn đang bám trên vai ném xuống đất, đồng thời quay trở đầu ống sáo về phía chàng.

Xe hơi vào đến phi trường Văn Bình mới khám phá ra là chàng vừa hút chết.

Và hung thủ là gã sam-oan-la râu ria sòm soàm đầu quấn khăn trắng bẩn thỉu, mặc sa-rông lôi thôi lếch thếch, da đen sù sì, mồm meo và đen đui như đồng hun.

Thừa cơ Văn Bình lò đầu ra, gã sam-oan-la đã thổi tên độc với mục đích ám hại chàng. Mũi tên bằng nhôm nhỏ xíu cắm ngập đến chuôi vào cái loa âm thanh nổi bằng chất lát-tích cứng ở sau lưng Văn Bình. Đối với lát-tích cứng như sắt, nó còn xuyên thấu, không hiểu nó sẽ đâm sâu đến đâu nếu nó bắn trúng thân thể của chàng.

Chàng lồm lỏi xuống xe, không thốt nửa lời. Đối phương quả có nhiều sáng kiến và tài nghệ. Họ đã bố trí đám đông vây đặc để chặn đoàn xe ngừng lại, và dùng tên độc giết chàng. Hai cận vệ của Sophia bị hạ sát bằng tên độc. Loại tên Shakespeare bằng nhôm đặc biệt. Mũi tên suýt bắn trúng ngực chàng cũng là tên Shakespeare...

Chàng không rút mũi tên ra khỏi đệm xe và cũng không báo tin cho mọi người. Đại tá Bani ngồi bên không hay biết gì hết. Chàng thần nhiên trèo lên phi cơ.

Chuyến bay hoàn toàn tốt đẹp, viên phi công có khuôn mặt hăm tãi và xấu kinh khủng, quỹ dạ xoa cũng khó thể tỏ cảm tình, thoát đầu Văn Bình lo ngay ngay, nhưng phi cơ đã dứt khỏi sân bê-tông thật nhẹ nhàng, nhẹ nhàng như thể chiếc vận tải cơ to lớn nặng nề này chỉ là trực thăng bé nhỏ. Dọc đường phi công tiếp tục lái êm ru, hấn đáp xuống địa điểm A-5 cũng êm ru một cách khác thường.

Địa điểm A-5 là một phi trường hạng trung bình, dường như trước kia là phi trường quân sự, sau bị bỏ phế, một phần bãi đáp đã lún và được trải vỉ thép mắt cáo, và nếu không thấy ngôi nhà trợ trợ làm đài kiểm soát và đám người chạy lăng xăng bên dưới Văn Bình có thể lầm tưởng là phi công đã hạ cánh xuống một xó xỉnh tiền sử hoang liêu.

Trời nắng rất mặt, mọi người hối hả lên xe, rời địa điểm A-5, chạy qua những sườn đồi thoải thoải lượn ngoằn ngoèo như rắn bò đến nơi cắm trại.

Lục địa Ấn là một trong những khu vực có hệ thống công lộ nghèo nàn nhất thế giới, cao nguyên Đề-căn lại đứng cuối sổ của Ấn nên tài xế và xe hơi phải thuộc loại thượng hạng mới khỏi gây tai nạn. Vì tai nạn có thể xảy ra bất cứ ở đâu, và bất cứ lúc nào. Khi đoàn công-voa bắt đầu leo lên đồi là thần Chết đã thủ sẵn lưỡi hái chờ đón. Con đường đang rộng tênh hênh bỗng thót nhỏ lại, xe díp phải lượn thật khéo mới không lọt xuống vực sâu, hoặc một tượng đá khổng lồ chắn ngang như bức thành, một giãy ổ gà sâu như hồ tắm. Hoặc con đường đột ngột bị cắt đôi, bởi những giồng suối chảy xiết. Trời nắng chang chang, vậy mà người ngồi trong xe lại không nhìn thấy cảnh vật, bụi đường phủ kín khiêng chắn gió, người ta đổ nước và mở quạt nước sành sạch lớp bụi hồng xướt này vẫn không chịu rút lui, khiến tài xế chỉ dám gài số 1, 1 à 1 à 1 ạch.

Chỉ thấy toàn đồi là đồi, tưởng như vùng cao nguyên không còn gì nữa ngoài những giãy đồi trùng trùng điệp điệp. Mãi đến chạng vạng tối Văn Bình mới thấy cây cối xanh um, đó là một khu rừng già trải rộng đến tận chân trời, và tiếp giáp khu rừng già là rặng núi hùng vĩ cao ngất, nơi phái đoàn Anfa đóng trại lần trước, và cũng là nơi xảy ra một loạt vụ án mạng và mất tích kỳ lạ.

Công-voa đậu lại, ai nấy đều mệt mỏi. Dĩ nhiên Văn Bình vẫn khỏe như không mặc dầu phải ngồi bó gối suốt 6 tiếng đồng hồ dài giằng dặc trên xe díp nhảy tưng tưng trên những ổ gà sâu hoắm. Sophia cũng thờ thớt như chàng sau cuộc hành trình kéo dài. Lý do sự thờ thớt này rất giản dị, xe díp của nàng được

gắn ống nhún đầu kiểu DS-21, thân xe lại được đóng kín và không khí bên trong được điều hòa, khiến nàng không phải thở hơi nóng và hít bụi cát đỏ, và nhất là không khát cháy cổ họng dưới ánh mặt trời xiên khoai. Nàng ngồi xe díp mà êm như ngồi xa-lông, xe díp còn có cả tủ lạnh đựng đủ thứ nước uống. Cùng đi xe với nàng trên xe díp đặc biệt có Hồng Lang, và dĩ nhiên là Hồng Nương. Trong khi đó, nhân viên phái đoàn Anfa đều phải ngồi xe díp mui vải, chất đông như cá mòi đóng hộp.

Xe hơi chờ đại tá Bani và Văn Bình có phần thoải mái hơn, nhưng nó cũng chỉ thoải mái ở chỗ Bani mang theo mấy chai rượu bờ-han và huyết-ky, và một giỏ đồ nhậu. Dọc đường, Bani uống tí tí, và ăn tí tí, thoát đầu hần đon đả mời chàng, song chàng lắc đầu, hần bèn đánh chén một mình. Đoàn xe dừng lại thì bụng hần đã phưỡn ra, hần khệnh khạng vịn sườn xe trèo xuống đất. Hần không dám co chân nhảy như Văn Bình, và như mọi người đàn ông khác trong công-voa, có lẽ vì sợ nứt vỡ bao tử.

Trước mặt mọi người mở rộng một cái hang ong ánh thạch nhũ. Đồ đoàn, dụng cụ được dỡ xuống và khiêng vào trong động. Trong chốc lát, máy phát điện chạy rì rầm, thạch động tối om vụt sáng chùng, đèn điện được lắp treo khắp nơi. Sau đó, bữa cơm tối thịnh soạn được dọn ra, thức ăn đều bằng đồ hộp và đồ đông lạnh. Nhân viên Quạ Đen thuộc quyền đại tá Bani chia nhau thành nhiều toán canh gác bên ngoài thạch động. Cách hang đá trăm mét là một bốt gác khác. Đại tá Bani chạy lằng xằng từ toán gác này đến toán gác khác, xong xuôi hần trở vào thạch động, và công việc đầu tiên của hần là lục ba-lô lấy thêm chai rượu bờ-han và... cái dùi cừu béo ngậy vàng rộm.

Sự phân biệt nếp sống đã hiện ra rõ rệt giữa nữ tử phú Sophia và phái đoàn. Hang đá khá lớn được chia thành nhiều khu, có những vách thạch nhũ thiên nhiên ngăn cách nên nam nữ khỏi phải sống chung chạ, tiện nghi tương đối đầy đủ, mọi người chỉ thiếu máy lạnh hoặc điện thoại, chứ không thiếu giường nệm êm lưng và món ăn thức uống thịnh soạn. Khu giành riêng cho Sophia được treo một tấm bạt dày, bên trong có phòng tắm, phòng ngủ đẳng hoàng, thậm chí có cả quạt máy chạy vù vù suốt ngày đêm, và có cả đèn đêm nê-ông mát dịu đặt trên đầu giường nữa.

Văn Bình tiếp tục lắc đầu quây quây trước chai rượu bờ-han và dùi cừu nướng thơm phức của đại tá Bani. Bụng chàng đã chứa quá nhiều thực phẩm chàng có linh cảm là nhiều biến cố toát mồ hôi lạnh sắp xảy ra trong đêm, nên chàng cần bao tử được nhẹ nhõm để có thể đối phó hữu hiệu.

Chàng đứng dậy, bước ra cửa hang. Không khí trong thạch động rất thoải mái, song chàng vẫn thích thở hút không khí rừng núi, nhất là không khí rừng núi ban đêm.

Và chàng gặp Bill.

Hồi ở Bombay. Hồng Nương đã giới thiệu Bill với chàng. Nhưng chỉ giới thiệu xuôi, chứ chàng chưa hề gặp hần. Chàng định giáp mặt hần song trên chuyến bay từ Bombay đi cao nguyên hần ngồi ở hàng ghế phía trước gần phòng phi hành, chàng ngồi nơi đuôi với đại tá Bani, trong công-voa xe hơi hần lại ngồi chung với nhân viên địa chất, thành thử ra chàng chỉ thoáng thấy hần một vài lần.

Chàng bỗng có ý nghĩ là Bill cố tình tránh mặt. Vạn bất đắc dĩ, chạm trán chàng ngay ngoài cửa hang đá hần mới chịu lên tiếng.

Hần nhanh nhẩu chào:

- Hân hạnh được quen đại tá.

Văn Bình bắt tay hần:

- Tôi là Văn Bình, chúng mình nên xưng hô với nhau một cách thân mật, tốt hơn. Cô Hồng Nương đã nói nhiều về anh, mãi đến lúc này tôi mới được cơ hội trò chuyện với anh.

Quang cảnh rừng đêm đen thui, nếu không có ánh đèn từ trong hang chiếu ra thì đứng sát Bill chàng cũng không hy vọng nhìn được rõ mặt hần. Chàng đã biết tâm địa hần mặc dầu mới quen và mới trao đổi một câu chào hỏi xã giao vô thưởng vô phạt.

Chi tiết tướng mạo đập vào mắt chàng ngay sau khi chàng bắt tay hần là đôi tai nhỏ teo, không những nhỏ teo lại còn méo sệch, rái tai nhọn hoắt như ngòi bút nguyên tử. Đó là tai chuột. Loại người có tai thử-nhĩ này khó thể là chính nhân quân tử.

Ngược lại, mặt mũi hắn lại rất đều đặn, mắt hơi nhỏ nhưng sáng choang, mũi thẳng và đầy đặn nhân trung cao, nghĩa là hắn có diện mạo của người chính nhân quân tử. Sự tương phản kỳ quặc này chẳng lợi gì cho hắn, vì theo khoa tướng mạo á-đông hắn sẽ khó thoát khỏi chết yểu.

Tội nghiệp, Bill cao, to, hơn chàng nửa cái đầu, về sức nặng chàng phải thua kém hắn từ 15 đến 20 kí, bộ vó khô ngo, bắp thịt nở nang, đàn bà đẹp không thể không rung động, con trai trần trụi nhựa sống như hắn mà chết non thì không thương sót sao được! Tuy vậy, sau khi bắt tay Bill, chàng đâm ra băn khoăn. Bàn tay hắn dày mà cứng, như thể được đúc trong khối bê-tông, chứng tỏ hắn là con nhà võ, không phải con nhà võ thông thường, mà là bậc huynh trưởng trong ngành ngành công, một trong những môn luyện công khó nhất của nền võ thuật Trung quốc.

Với bàn tay tường đồng vách sắt này, Bill khó thể là cái mồi ngon trong những cuộc tỉ thí quyền cước. Và hắn khó thể đoán mệnh. Chàng toan nói thì hắn đã chặn trước:

- Chà, anh có bàn tay cứng ghê!

Chàng vội đáp:

- Bàn tay anh cũng vậy, tôi đã quen nhiều người song ít thấy ai có bàn tay như anh.

Hắn cười nửa miệng:

- Tôi đã sống hơn 10 năm ở miệt Hoa-Bắc và 4 năm ở Đông-kinh, phần lớn thời giờ đều giành cho việc trau dồi võ thuật. Tôi đã thụ giáo nhiều bậc võ sư, tôi lại đã thượng đài với nhiều võ sĩ có tài. Nghĩa là không giấu diếm anh, tôi là võ sĩ từng lập thành tích hăn hoi. Nhưng đêm nay, bắt tay anh, tôi nhận thấy tôi chỉ đáng là em út của anh.

- Anh quá khiêm tốn.

- Không, tôi không phải là con người khiêm tốn. Từ nhỏ đến lớn tôi chỉ có hai thái độ minh bạch: hống hách, kiêu căng quá độ với kẻ kém vai vế, và khiêm nhường, luôn lụy với những người tôi coi là đàn anh. Nếu anh là võ sĩ tầm thường tôi đã không nói năng nhỏ nhẹ như thế này, thoát gặp anh tôi đã giả vờ bắt tay anh và vụn trẹo xương, đôi khi còn bồi thêm một phát atêmi lợi sườn. Thú thật với anh, hồi nãy tôi đơn đã bắt tay anh là để trở tài nội công, song chỉ một giây đồng hồ sau là nhục khí ngùn ngụt của tôi đã hoàn toàn tiêu tan. Xin anh tha lỗi cho tôi, lẽ ra tôi đã phải hàng phục anh ngay từ ở Bombay sau khi Hồng Lang bị anh khuất phục dễ dàng.

- Chúng tôi chưa hề giao đấu với nhau.

- Thưa anh, cần gì phải giao đấu mới phân biệt được giữa đàn anh và đàn em, giữa bậc thầy và học trò. Hồng Lang là tay giỏi võ, ai cũng gờm, ông ta chỉ thua tôi về môn thiết-thủ, chứ còn về atêmi ông ta hơn tôi cả chục cây số. Ông biết không, tôi có thể bẻ cong thanh sắt, bóp gạch vụn nát ra bột, tôi định ninh trên lục địa Ấn chưa có ai đương đầu lại...

Bill im bật, mắt có vẻ xa xôi như luyến tiếc một cái gì thần tiên đã mất. Văn Bình an ủi:

- Thôi, chúng mình bàn sang chuyện khác thì hơn, nói mãi về võ thuật và giết chóc, chán quá!

Bill thở dài:

- Rồi anh sẽ thấy... Sự giết chóc xảy ra hàng ngày, hàng giờ ở đây. Giá là những cuộc so tài đẳng hoàng thì chẳng nói làm gì, giỏi thì thắng kém thì bại, đằng này anh chẳng thấy kẻ thù ở đâu, và tấn công khi nào nữa. Tôi sút 6 kí thịt trong chuyến trước, vì đêm nào cũng phải thức đến sáng, buổi trưa cũng không được phép chợp mắt. Anh nghĩ coi, mới bị khủng hoảng gần một tuần lễ mà đã gầy 6 kí, không hiểu chuyến này tôi sẽ mất thêm bao nhiêu...

- Kẻ thù là ai, anh biết không?

- Không. Nếu biết, tôi đã không phải thấp thỏm súng dài súng ngắn kẻ kẻ luôn luôn bên mình. Tôi tức ứa máu, dầu kẻ thù có ba đầu sáu tay, mình đồng da sắt, tôi cũng quyết ăn thua đủ với nó.

- Hỏi anh điều này có vẻ khiêm nhã, song tôi tin là anh sẵn sàng cho phép. Những chuyện xảy ra có làm anh sợ không?

- Sợ lắm chứ. Sợ nhiều đến nỗi trái tim muốn ngừng đập.
- Vậy sao anh vẫn có mặt trong chuyến đi này?
- Vì 2 lý do. Thứ nhất, chuyến đi này tương đối an toàn hơn chuyến trước. Số nhân viên cận vệ đông gấp đôi, có thể tạm đủ để canh phòng suốt ngày đêm ở các vị trí then chốt, ngoài ra còn có dụng cụ canh phòng điện tử. Lý do thứ nhất thật quan trọng, nhưng chưa có tính cách quyết định bằng lý do thứ hai, ví thử tính mạng tiếp tục bị đe dọa ghê gớm như lần trước, tôi cũng tiếp tục tình nguyện. Đó là lý do quyền lợi. Anh tính, thời buổi người khôn của khó này kiếm đâu ra số tiền hơn trăm ngàn đô-la.
- Tiền lương mà phái đoàn Anfa trả cho anh?
- Vâng, tiền lương khoán là một trăm hai chục ngàn, nếu cộng thêm tiền thưởng thì đến trăm rưỡi. Làm nghề huấn luyện viên treo núi như tôi mỗi năm được nhiều lắm là năm ngàn đô-la. Chuyến đi này mang lại cho tôi số tiền mà tôi phải thu vén vất vả trong ba chục năm đăng đẳng mới có. Hoạt động trong vài ba tháng để có tiền tiêu pha trong ba chục năm, tôi không thể không chấp nhận mọi sự hiếm nghèo. Cô Sophia giồng giồi cành vàng lá ngọc còn ham tiền hưởng hồ nghèo rách mồng tơi như thằng tôi.
- Ai bảo anh là Sophia đến đây vì hám tiền?
- Vất biết Sophia lặn lội từ Mỹ quốc sang cao nguyên khổ ho cò gáy Đê-căn là để chạy theo tình yêu, nhưng nếu chỉ để chuẩn bị hôn nhân và tuần trăng mật thì trên trái đất thiếu gì địa điểm nên thơ, Sophia không phải là cô gái đôi mươi, thơ ngây và lý tưởng để đến nỗi khờ khạo lao đầu vào sào huyệt của thần Chết? Dĩ nhiên, vấn đề chính là ái tình, nhưng vấn đề sản nghiệp không hẳn là phụ. Gia đình nàng thuộc hàng tỉ phú, song nàng chỉ được chia một phần, cái mỏ vàng mà phái đoàn Anfa đang tìm kiếm là của riêng của nàng, trong trường hợp nàng thành công, nàng sẽ giàu hơn cả những người giàu nhất thế giới như Howard Hughes và Paul Getty nữa.
- Coi chừng... nếu Sophia khám phá ra mỏ vàng, kẻ thủ vô danh sẽ không để cho nàng trở về yên ổn.
- Cám ơn anh đã nghĩ đến điều ấy. Quốc tế Khai khoáng Công ty cũng như ông Si-mít đã nghĩ vậy nên chẳng quản tốn kém và khó khăn mời anh đến tận nơi, đặc trách an ninh cho Sophia. Vả lại, như tôi đã nói hồi nãy, kẻ địch đụng chạm da thịt nàng cũng chẳng dễ nào. Hang đá chỉ có một lối ra vào duy nhất, cận vệ vũ trang súng tự động ngồi gác thường trực, ngoài ra còn có những rô-bô điện tử canh phòng trong đường kính hai trăm mét, loại rô-bô vỏ thép này đạn bắn không trúng, nếu dùng đạn bắn chiến xa, nó chỉ bị lủng một vài lỗ, máy móc của nó không bị hề hấn, thêm vào đó, bên người nàng còn có ông Hồng Lang võ nghệ siêu quần, tài xạ kích lại độc nhất vô nhị, đồng thời con beo vẫn được huấn luyện đặc biệt có thể giết người như mèo giết chuột nữa...
- Con beo vẫn? Sophia có con beo vẫn giữ mình ư? Tôi chưa hề trông thấy nó.
- Vì nó được nhốt trong cái cũi riêng, bề ngoài trông tựa tựa cái va-li. Con beo này chỉ nhỏ bằng con chó bet-giê 4, 5 tháng, thân nó dài hơn, chân nó thấp hơn, song nó lại dữ vô kể và lợi hại vô kể. Nó thuộc một giống beo xuất xứ từ vùng rừng rậm trung bộ châu Phi nhiệt đới, giống này nhỏ xíu mà sức mạnh lại vượt xa cạp lớn. Nó chỉ cân nặng 5, 6 chục kí là cùng, thế mà nó đánh quỵ như chơi những con thú 2, 3 trăm kí. Nó được một người dạy thú hữu danh huấn luyện từ ngày 4 tháng, mới từ rừng rậm bắt mang về, chương trình huấn luyện gồm cách đánh hơi, cách nhảy vồ yết hầu, và cách giết người bằng ngoạm đứt mạch máu và dây thần kinh ở cổ. Thường lệ, con beo vẫn này hiền như cục đất, ai vuốt lưng, xoa đầu nó cũng mặc kệ, nhưng hề cô chủ ra lệnh là nó hành động tức khắc.
- Nó nghe được tiếng người?
- Dĩ nhiên. Song nó chỉ tuân lệnh Sophia. Nàng bảo gì, nó nghe nấy.
- Nó đã giết ai chưa?
- Chưa. Nó chỉ mới làm mấy chú cận vệ sợ xanh máu mặt. Số là con beo vẫn nhỏ xíu lại có dáng điệu hiền lành nên bọn cận vệ tỏ ra khinh miệt, một thằng đánh bạo nắm đuôi nó kéo chơi, nó gầm gừ thì cả bọn ủa lại dùng gậy sắt vây đánh. Nó bèn quật ngã thằng đầu đảng, lần lượt cả bọn đều bị do vắn, một tên rút rúng ra, toan bắn tự vệ thì nó xô lại, cắn nát tay, nó sửa soạn vồ yết hầu thì Sophia về đến nơi, nàng phải quát mắng nó mới chịu tha giết, giá hôm ấy nàng chỉ về chậm nửa phút đồng hồ nữa là nạn nhân đã bị con

beo vằn cằn nát cuống họng mà chết. Từ đó trở đi, cả bọn cận vệ và nhân viên Quạ Đen của đại tá Bani đều sợ con beo vằn hơn cả con nít sợ ông kẹ nữa.

- Còn anh?

- Tôi chưa có dịp thử lửa với nó, vả lại, tôi tự nghĩ thử lửa không lại, và bị nó nhá xương rào rào là cái chắc.

Văn Bình đoán lầm Bill sẽ lên tiếng thách thức chàng đấu sức với con beo vằn gieo tai họa. Chàng đã đoán lầm vì Bill chỉ nói có vậy rồi im lặng trước khi lắng sang chuyện khác với những câu hỏi vô thường vô phạt như “anh buồn ngủ chưa, thường thường mấy giờ anh đi ngủ, ban đêm ở xó rừng này buồn nhỉ, chẳng bù với trung tâm Bombay...”

Văn Bình suy nghĩ miên man sau khi Bill viện cố bận việc để cáo từ, trở vào thạch động. Chàng có linh cảm là phần đông nhân viên trong phái đoàn Anfa đang còn thức, mặc dầu những ngọn đèn ống đã lần lượt tắt, và trong cảnh đêm tĩnh mịch tiếng ngáy o o vang lên. Chàng dựa lưng vào vách đá, băng khuâng ngấm khu rừng đen sì, đom đóm lập lờ. Trước cửa hang, hai cận vệ mặt đen thui, răng trắng nhớn, môi và lưỡi đỏ hồng, đang ôm súng gác bên cây đèn bão, ánh sáng lắt lư. Bên trong, ngay sau cửa hang, còn một trạm gác khác. Một con chim sẻ cũng khó có hy vọng len vào thạch động. Phái đoàn Anfa cắm trại giữa rừng nhưng lại an toàn không kém ở trong căn cứ quân sự có hầm bê tông cốt sắt, và hàng rào kẽm gai truyền điện.

Văn Bình bị một thân đồ sộ che khuất, lại ở trong tối nên được tha hồ quan sát cửa động trong khi bọn cận vệ không nhìn thấy chàng. Cảm thấy miệng đắng, chàng móc túi lấy Salem toan hút, song vội quẳng xuống đất khi nghe tiếng chân người bước thật nhẹ trên con đường độc đạo đầy lá rụng và đất đỏ, cách nơi chàng đứng chừng 50 mét về phía trái.

Chàng lặng lẽ rượt theo.

Sau khi ra khỏi bụi rậm nhằng nhịt cây leo, chàng thoáng thấy một bóng đen mà chàng biết chắc là đàn ông. Song, chỉ trong vòng một phần trăm tích-tắc đồng hồ, bóng đen bí mật đã nhòa biến vào đêm khuya.

Rượt theo người lạ trong rừng lạ không phải là việc ai cũng làm nổi. Bóng đen đã quen thuộc đường đi nước bước nên không hề vấp ngã, chàng có cảm tưởng là bóng đen đang trượt băng, nhanh như tên bắn. Trong khi ấy, Văn Bình mới đến vùng cao nguyên Đề-căn lần đầu, chàng phải vận hết nhớn tuyến dạ hành để phân biệt, tuy vậy, nhiều lần chàng bị hụt chân, nếu không đạt tới trình độ thượng thừa về khinh công, tái lập thăng bằng dễ dàng dẫu bị trượt té, chàng đã nằm còng queo dưới vực.

Bóng đen tiến ra khỏi rừng và đang men theo con đường dèo ngoằn ngoèo lên núi. Giờ đây, trời đã bớt tối, nhưng chàng vẫn chưa nhìn rõ được phía trước. Chàng đi sau bóng đen khoảng 15 thước, chàng phải thở thật nhẹ, vì trong khoảng cách này các võ sĩ am tường phép luyện công có thể nghe rõ được hơi thở của đối phương.

Càng lên cao, con đường đá càng thu hẹp lại. Nhưng Văn Bình bắt đầu nhìn thấy lối đi nhờ sự phản xạ của những tảng đá lớn. Sợ bóng đen lủi mất, chàng nhích lại gần thêm nữa. Nương theo tiếng động do gót giày của bóng đen gây ra, Văn Bình biết chàng chỉ còn cách bóng đen 5, 6 thước. Tuy chỉ cách 5, 6 mét, chàng không sợ bị hấn phăng ra. Vì con đường quẹo trái, vòng phải, lên cao, xuống thấp như chiến hào. Kể ra, nó không khác chiến hào là bao, vì hai bên đường là những phiến đá đen, trắng nhẵn như được gọt bào bằng máy, nối đuôi nhau sừng sững.

Đột nhiên, tiếng chân của bóng đen nghe rõ hơn trước.

Thì ra con đường độc đạo không ngoằn ngoèo nữa. Mà trở nên thẳng băng.

Trước mặt Văn Bình, trong ánh sáng hư ảo của đá hoa cương và cẩm thạch, một cảnh tượng hùng vĩ trải rộng khiến chàng phải bồi hồi đứng lại, chờ cho bóng đen đi khuất mới vươn ngực thở một hơi dài.

Trước mặt Văn Bình là một ngôi đền cao vợi vợi, nóc đền tròn trịa đầu khum khum, bên dưới xòe rộng ra trên cái đế hình tam-giác. Lối kiến trúc mái tháp này được phổ biến tại Ấn độ, đó là biểu tượng của lingam và yoni, cái mái tròn sừng sững trong tầm mắt Văn Bình được xây đắp rất khéo nên khỏi cần là nhà tiểu thuyết giàu tưởng tượng chàng cũng đã hình dung ra những bộ phận thiết yếu ngàn đời của tình yêu nam nữ. Nhưng Văn Bình băng rừng đến đây giữa đêm khuya thanh vắng không phải để chêm ngưỡng lối kiến trúc kích dục. Chàng cốt theo sau bóng đen xem hấn đi đâu.

Chàng nín hơi, quan sát tứ phía. Ngôi đền trắng tọa lạc trên sườn núi thoải thoải 30 độ, mái trắng nhô thật cao song vẫn chưa cao bằng những ngon cây bao phủ. Vì vậy, ngôi đền rất đồ sộ mà người đứng xa không thể nhìn thấy.

Chỉ có một lối lót đá dẫn vào đền, còn những phía khác bị cành cây che khuất. Chàng ngần ngừ một lát trước khi đi vòng ra hông ngôi đền. Chung quanh đền một bức tường cao bao bọc. Văn Bình rún chân là vọt được lên trên, chàng gieo người xuống bên trong, nhẹ nhàng như chiếc lá rụng.

Chàng có cảm tưởng đây là ngôi đền bỏ hoang, từ nhiều năm nay không ai đến cúng tế. Bỏ hoang, vì lau lách mọc đầy, nhiều chỗ lút đầu người. Lại gần, chàng mới thấy nhiều mảng tường bị sạt và bậc cấp lún sâu xuống đất núi.

Chàng thoáng nghe tiếng người, không phải một người mà là nhiều người từ trong đền vọng ra. Chàng men theo bụi rậm tiến lên. Đến trước một khung cửa trống toang hoác, chàng ngồi thụp xuống. Phía sau khung cửa trống là chính điện của ngôi đền. Chàng thấy một giầy tượng đá to lớn, đàn ông và đàn bà xen kẽ nhau, cùng nắm tay nhau và cùng ngoảnh mặt ra ngoài. Đặc điểm của những pho tượng lớn bằng người thật này là sự trần truồng.

Toàn thể đều được tạc trần truồng trong đá. Văn Bình có thể nhìn thấy nụ cười hân hoan trên miệng các pho tượng đàn ông, và những nét đăm chiêu kỳ lạ của các pho tượng đàn bà. Sở dĩ mắt chàng không còn bị bóng đêm ngăn cản là vì trong chính điện có một ngọn nến.

Một cây nến hồng to bằng cánh tay người đang cháy bập bùng giữa ngôi nhà hoang vu.

Và phía sau cây nến hồng là một cô gái. Cô gái này chỉ trạc 12, 13 tuổi là cùng. Nàng mặc quần áo vàng mỏng dính, phơi lộ tấm thân đồng hun cân đối. Căn cứ vào khuôn mặt thì nàng rất trẻ, nhưng nếu căn cứ vào những đường cong uyển chuyển nàng đã đến tuần cập kê.

Trái tim của Văn Bình như đứng hẳn lại, không chịu đập nữa. Cô gái đang uốn éo trên cái bục đá, mùi trầm hương, mùi hoa dại, quện gió ngào ngát. Văn Bình ngậy ngất ngắm cô gái mở rộng hai vạt áo choàng, vẩy lên như cánh bướm rồi bắt đầu múa nhảy.

Đối với những người quen sống ở Tây-phương thì cảnh thoát y huyền ảo chỉ có thể tìm thấy trong các hộp đêm, ở đó cũng có những ngôi đền, những bộ áo bằng kim tuyến voan, những cô gái mắng tở, những cây đèn cây leo lét thay cho đèn điện ngàn nến, nhưng chỉ là giả tạo. Cảnh tượng đang diễn ra trước mắt Văn Bình là cảnh tượng huyền ảo thật sự, thiết tưởng Lưu Nguyễn nhập Thiên Thai ngày nọ cũng khó thể xúc động hơn chàng. Cô gái thoát y trên bục đá, giữa chính điện hoang vu của ngôi đền hoang vu, không múa những điệu thông thường như Văn Bình thường mục kích trong các trung tâm dạ lạc giết gân. Những tiết vũ của nàng đều nhuộm vẻ thoát tục khiến chàng lâng lâng, hồn chàng như bay ra khỏi thân thể mà hòa nhập vào không gian thanh khiết vô tận.

Thật kỳ lạ... trong hộp đêm, môn vũ thoát y lôi cuốn được khách là do tiếng nhạc trập trùng, đằng này tất cả đều chìm vào im lặng, cô gái không thốt ra một tiếng, Văn Bình chỉ nghe hơi thở rộn rập của mình và tiếng vải sột soạt, tiếng leng kenh thánh thót của những cái khánh nhỏ xíu bằng vàng đeo ở hai cổ chân nàng.

Giờ phút này, Văn Bình mới biết lời căn dặn của ông Hoàng rất đúng. Từ lâu, ông tổng giám đốc đã kể chàng nghe về nghệ thuật múa vũ hớp hồn của những cô gái Ấn độ bán mình cho thần linh, gọi là devadasi hoặc ganika. Bombay là nơi có nhiều điểm-thần nhất, họ có đặc tài mê hoặc đàn ông, tuy nhiên trên cao nguyên Đê-căn có một loại điểm-thần độc nhất vô nhị, ngắm họ múa là đàn ông có trái tim bằng thép cũng bị chinh phục dễ dàng, không những họ có ma thuật trong điệu múa, ngay cả trong phòng the kín đáo, ma thuật thỏa mãn dục tình của họ còn được liệt vào hạng thượng thừa nữa.

Theo lời ông Hoàng, khi nào bắt bớ với đẳng cấp điểm-thần thượng thừa này Văn Bình phải coi chừng. Vì họ am tường một phương pháp vô tiền khoáng hậu, đàn ông dày công traten mạc đến với họ thường bị thảm bại trong vòng 5, 10 phút, và sau đó phải nghỉ ngơi, tắm bổ hàng tuần, đôi khi hàng tháng mới phục hồi được phong độ.

Phương pháp bách chiến bách thắng yêu đương này là một siêu hình thức yoga. Người ta gọi là tan-tò-rít yoga. Các cơ quan điệp báo phía sau bức màn sắt, thoát đầu là GRU xô viết, sau đến Quốc tế Tình báo Sở

Hoa lục, đã lần lượt du nhập bí thuật yoga làm tình để giảng dạy cho nữ nhân viên. Trong quá khứ, Văn Bình đã hơn một lần so tài với nữ nhân viên điệp báo địch thông thạo bí quyết làm tình. Và hơn một lần Văn Bình đã bị thất điên bát đảo, nhưng rốt cuộc chàng vẫn thắng.

Tuy nhiên, so sánh với điểm-thần ở vùng cao nguyên Đề-căn thì các nữ điệp viên này chỉ mới là đàn em hạng bét. Giờ phút gay cấn này, Văn Bình đang ngồi đối diện một điểm-thần. Chàng rần rần tỉnh để khỏi bị mê hoặc, song sự mê hoặc cứ từ từ thấm vào tạng phủ chàng. Chàng muốn rút lui vậy mà hai chân cứ chôn sâu xuống đất, chàng đành há hốc miệng theo dõi màn vũ tế thần của người đẹp ganika cách chàng gần 5 thước, dưới ánh đèn cây bập bùng.

Ganika là điểm-thần, vì theo phong tục địa phương, họ là vợ của thần Tình yêu Shiva. Cha mẹ thường bán-khoán con gái cho thần, và những bông hoa biết nói thơ ngây này được nuôi nấng trong đền, dạy cách múa, cách làm tình, và dĩ nhiên họ phải biểu diễn những điệu đã hấp thụ với tu sĩ giữ đền, và dần dà với khách thập phương. Mỗi chuyến ghé thăm Ấn độ, Văn Bình đều không quên ghé thăm những ngôi đền có điểm-thần, song chàng chỉ gặp những cô gái có tài nghệ và nhan sắc trung bình, cho nên chàng hằng khao khát tìm được của lạ.

Cô gái quần áo vàng mỏng dính, phơi lộ tấm thân đồng hun cân đối, đang kiễng chân trên bục, cánh tay giơ khỏi đầu và đập vào nhau. Nàng xoay tròn, những bộ phận nở nang trên thân thể nàng rung chuyển như bên trong được truyền điện. Và trong khi xoay tròn nàng cởi bỏ tấm áo choàng bằng voan kim tuyến. Trong khoảnh khắc, nàng khỏa thể hoàn toàn, điệu múa của nàng trở nên gấp gáp hơn, cuồng loạn hơn.

Văn Bình đang say mê bỗng giật mình, bàng hoàng. Một tiếng kêu vừa xé toang màn đêm u tịch.

Trời ơi!

Tiếng kêu “trời ơi” phát xuất từ một góc tối của chính điện. Ngọn hồng lạp chỉ chiếu sáng được một phần của bục đá, còn tất cả ngôi đền đều chìm ngập trong bóng đêm mờ mịt. Văn Bình giật mình vì tiếng kêu này là của một người đàn bà.

Và là một người đàn bà quen thuộc.

Chàng nhô đầu ra khỏi đám lau lách để nhìn cho kỹ. Ngay khi ấy một bóng đàn bà mặc áo hồng phủ kín từ đầu xuống chân như áo cưới lệ làng từ góc đền chạy ra trước bục đá, cô gái lỏa thể đang oằn oại trông thấy vội lùi dần, lùi dần một cách kính cẩn rồi biến mất.

Người đàn bà mặc áo hồng nhảy lên bục, và bắt đầu múa nhảy. Nàng trình diễn không dẻo bằng cô gái điểm-thần mặc áo vàng, nhưng sau làn voan hồng, những đường cong của nàng tỏ ra chín mùi hơn, và cử chỉ khêu gợi của nàng tỏ ra lỏa luyện hơn. Một lần nữa, trái tim Văn Bình lại ngưng đập.

Ngưng đập vì trên bục đá nhẵn thín, người đàn bà choàng áo hồng vừa nhảy vừa thốt ra nhiều tiếng thở dài. Tiếng thở dài của nàng không phải là tiếng thở dài biểu lộ chán chường, hoặc thất vọng. Mà đây là tiếng thở dài độc đáo của phụ nữ muôn thuở trong cơn hoan lạc. Phụ nữ Ấn nổi danh từ đông sang tây về thuật thở dài quyến rũ. Theo truyền thuyết, có 8 loại âm thanh thở dài khác nhau mỗi khi tối lửa tắt đèn. Nhưng theo một cuốn tình thư bất hủ thì có 5 âm thanh thở dài tất cả, mỗi âm thanh giống với tiếng thở dài ái ân của một loài chim ở Ấn độ, đó là những tiếng hân hân, hín hín, ha ha, sần sít và tát tát... Tùy theo mực độ của sự hoan lạc, người đàn bà sẽ thở dài hân hân hay tát tát...

Người đàn bà mặc áo hồng thở ra một loạt âm thanh sần sần, sít sít và tát tát san những tiếng “trời ơi” nửa nũng nịu, nửa van xin... Văn Bình phải nắm chặt bàn tay để khỏi thốt theo tiếng “trời ơi”, vì tấm áo choàng hồng vừa được hất lên trong nháy mắt để lộ làn da và nhất là khuôn mặt mà chàng đã có dịp chiêm ngưỡng.

Khuôn mặt của nàng chỉ hé ra một mảng nhỏ xíu song con mắt quan sát thành thạo của Văn Bình đã có thể suy dẫn ra nàng là ai. Lòng chàng hồi hộp lạ thường, chàng muốn kêu lên “trời ơi”, vì sự kinh ngạc vừa đến với chàng đã lớn hơn nhiều sự kinh ngạc trong dĩ vãng.

Vì điều chàng không hề ngờ tới, không dám ngờ tới, lại đã xảy ra: người đàn bà múa nhảy trên bục đá trong ngôi đền vắng, và sửa soạn lỏa thể để làm tình theo cổ tục tôn giáo lại là nữ tiến sĩ địa chất học, trưởng phái đoàn Anfa, giai nhân lai Trung hoa, Hồng Nương...

Điệp vụ chàng có bốn phận thực hiện ở Bombay đã mở đầu bằng đàn bà đẹp, và tình yêu sôi nổi. Đến khi gặp Sophia và Hồng Nương, chàng đành nhìn màn bí mật đã được vén kéo. Té ra, phía sau tấm màn này đang còn nhiều tấm màn bí mật khác. Chàng có thể nghi Hồng Nương là đầu mối cho những chuyện kinh thiên động địa, song chưa bao giờ chàng dám nghi nàng đến cao nguyên Đề-căn để múa khoát y ban đêm trong một ngôi đền hoang phế...

Trên bục đá, ánh hồng lập mỗi lúc một sáng. Hồng Nương đã mở rộng cái áo choàng hồng. Nàng rút lên một tiếng dài rồi giật đứt hết những dây móc mỏng mảnh còn dính cái áo choàng hồng vào vai nàng, xé toạc ra, ném vút tứ tung trên đất. Nữ tiến sĩ địa chất Hồng Nương đã khóa thân hoàn toàn.

Và nàng nghỉ múa, mắt hướng về góc trái của chính điện. Luồng nhơn tuyến của nàng bắn ra những tia thêm muốn hừng hực, điều này chứng tỏ nàng đang chờ đợi.

Dĩ nhiên nàng chỉ có thể chờ đợi đàn ông. Khi ấy lòng Văn Bình cũng hừng hực sôi như lửa đốt. Chàng muốn nhảy khỏi bụi rậm để kéo vòng tay mời mọc của Hồng Nương vào ngực chàng. Song chàng cố dần lòng, hai mắt nhắm lại để khỏi mục kích quang cảnh khích động, miệng thở ra nhẹ nhẹ để xua đuổi những phân tử thần khí còn đọng trong buồng phổi làm thần trí chàng bị u ám.

Cũng may Văn Bình phải chịu cực hình không lâu. Người đàn ông mà Hồng Nương chờ đợi đã tới. Thật ra, hắn đã có mặt trong chính điện từ lâu, có thể hắn đến một lượt với nàng, nhưng đã núp lủi trong bóng tối, và chỉ xuất hiện sau khi điệu vũ tế thần đã kích thích nàng cực độ.

Trước đó 5 phút Văn Bình đã vô cùng sửng sốt vì cô gái mặc áo choàng hồng múa lửa thể là Hồng Nương. Nhưng giờ đây chàng còn sửng sốt hơn nữa.

Sửng sốt đến nỗi cuống họng chàng khô cứng, tay chân chàng trở thành bất động như bị tê liệt. Ông tổng giám đốc Hoàng là nhà lãnh tụ không hề biết sửng sốt song nếu ông ở vào hoàn cảnh như chàng thì cũng phải sửng sốt. Sửng sốt vì gã đàn ông được Hồng Nương chờ đợi trong cơn khao khát xác thịt cuồng loạn lại là Hồng Lang.

Phải, hoàng tử của “lòng em” đối với Hồng Nương lại là anh em ruột của nàng...

Tình thư Ấn độ gồm 64 phương pháp lôi cuốn phụ nữ, chỉ nhìn lối bước, cách giang tay và nghệ thuật bộc lộ ái tình bằng nét mặt của Hồng Lang. Văn Bình đã biết hắn am tường trọn bộ tình thư. Trong giới giang hồ, Văn Bình được tôn làm đàn anh, và sự suy tôn này không lấy gì làm quá đáng, tuy vậy, đứng trước Hồng Lang chàng phải thành thật nhìn nhận chỉ đáng làm em hắn. Làm em út của Hồng Lang về phương diện ái tình.

Ngay trong phút “ra quân” hắn đã áp dụng những phương pháp ôm hôn bay bướm nhất của kinh điển Kama Sutra. Kinh điển này có 4 phương pháp ôm hôn như dây leo quấn thân cây, ôm hôn như treo cây cao, ôm hôn như hột mè dính vào hột cơm, và ôm hôn như nước trộn với sữa, thì Hồng Lang đã mang ra biểu diễn cả 4. Hồng Nương hoàn toàn tuân theo ý muốn của gã đàn ông lão luyện, nàng biến thành viên bột dẻo ngoan ngoãn trong bàn tay nhào nặn điêu luyện. Và biểu diễn xong phương pháp ôm hôn, Hồng Lang còn làm Văn Bình ngỡ ngàng và 4 phương pháp cọ sát khác của kinh điển Kama Sutra nữa, đó là hôn đùi non, hôn đan điền, hôn ngực và hôn trán. Giai nhân Hồng Nương nằm gọn trên hai cánh tay lực lưỡng của gã đàn ông, và như người rước lễ hắn từ từ bước xuống bục đá, từ từ biến vào bóng tối phía sau chính điện.

Hắn bế nàng vào phía sau ngôi đền để làm gì, Văn Bình đã biết mặc dầu bóng tối không cho phép chàng nhìn thấy. Vả lại, thanh niên khờ khạo chưa nếm mùi đời cũng đã biết hướng hồ lạc lối như chàng. Lẽ ra hành động của Hồng Lang phải làm Văn Bình gia tăng thêm muốn xác thịt, nếu chàng không thể xuất đầu lộ diện để tranh giành người đẹp thì ít ra chàng cũng phải ghen tuông ngấm ngấm trong lòng.

Nhưng không hiểu tại sao khi ấy ngọn lửa ghen tuông vừa nhóm lên lại đã tắt phụt. Từ thái độ sửng sốt, Văn Bình đổi sang phần nộ. Họ là anh em ruột mà yêu đương nhau như vợ chồng - có lẽ còn mặn nồng hơn cả vợ chồng trẻ hưởng tuần trăng mật nữa - nghĩa là họ đã ngang nhiên phạm tội loạn luân. Văn Bình đã quen với nếp sống đạo lý lỏng lẻo, song le trong thâm tâm chàng vẫn còn sót lại bản sắc á-đông thuần túy. Chàng sẵn sàng chấp nhận mọi sự lỏng lẻo, như sự lỏng lẻo gia đình ở các quốc gia Bắc Âu, con gái được tự do thí nghiệm xác thịt với con trai, hoặc sự lỏng lẻo trong sinh hoạt của giới hí-py thể giới chung chạ đồ

đặc, chung chạ ái tình, dùng sự hưởng lạc phóng túng và ma túy để phản đối xã hội. Nhưng chàng không thể chấp nhận được sự loạn luân.

Mặt Văn Bình đỏ gay. Trời khuya lành lạnh, sương mù bao phủ ngôi đền và đám lau lách len lỏi vào da thịt chàng, vậy mà Văn Bình lại cảm thấy châu thân nóng ran. Hồng Lang đã bế Hồng Nương đi đâu không biết. Ngôi đền khá rộng, ngọn đèn cầy lại đã cháy đến khúc cuối cùng nên tìm ra nơi hắt lập tổ ấm không phải là dễ...

Văn Bình kiễng chân rồi lại thụp xuống. Giác quan thứ sáu của chàng vừa ghi nhận được một sự hiện diện nguy hiểm. Sự hiện diện này có lẽ đang ở sau lưng chàng.

Chàng vội quay lại.

Đối diện chàng là một miệng cười nham nhở. Và một giọng nói đầy khinh bạc:

- Anh cũng bỏ ngủ để ra đây nhìn trộm người ta làm tình ư?

9. Chôn Sống Trong Hang Núi

Giọng nói không quen lắm song Văn Bình có cảm tưởng là đã được nghe một vài lần. Chàng vốn có trí nhớ phi thường, chỉ nghe âm thanh lạ, nhất là giọng nói lạ một lần là nhớ hàng chục năm không quên. Bởi vậy, chàng mới nghe giọng nói, chưa nhìn rõ mặt người nói, mà vẫn đoán biết được hắn là ai. Chàng khó thể nhận lầm. Kể vừa há miệng cười nham nhở sau lưng chàng, và vừa thốt ra một câu khinh bạc là một trong các nhân viên cận vệ của đại tá Bani.

Văn Bình đã gặp hắn trong tòa biệt thự gần bãi biển ở ngoại ô Bombay. Hắn là hidrôa thì phải vì hắn có tấm thân mảnh mai, và đều đặn ở những bộ phận mà đàn bà cần đều đặn. Loại ái nam ái nữ này chưa đáng là đối thủ so tài ngang ngựa với chàng, bởi vì - tạo hóa kẻ ra cũng oái oăm - bọn hidrôa học nội ngoại công giới đến mấy cũng chẳng ăn thua vì tình trạng nửa trai nửa gái của họ đã làm họ mất đi một phần thiên chất võ thuật.

Giá tên cận vệ hidrôa thủ khẩu súng ngênh ngang trong tay Văn Bình cũng không thềm đếm xỉa, phương chi hắn lại đối phó với chàng bằng miệng cười và vẻ mặt hiền như cục đất. Chàng thần nhiên nhìn hắn: hắn trạc 25 là cùng, dưới ánh sáng lân tinh của bụi rậm mặt hắn còn nguyên vết phấn son đàn bà, lông mày hắn trước kia chắc là lông mày chổi sể rậm rì giờ đây chỉ còn lại một vệt đen dài mỏng dính vẽ bằng bút chì mờ, mắt cũng tô màu, thậm chí trên trán cũng có nút ruồi tròn trịa đen sì... Hắn đang đứng chống nạnh, cách chàng một xải tay. Khi thấy chàng quay lại, hắn bèn sụt một tiếng nhỏ:

- Anh đừng nói lớn, người ta nghe tiếng.

Văn Bình hỏi:

- Chú là cận vệ của đại tá Bani?

Gã hidrôa đáp:

- Vâng. Nhưng tôi đến gặp anh ở đây giờ này không phải do đại tá Bani ra lệnh.

- Vậy ai ra lệnh?

- Lát nữa, anh sẽ rõ.

- Tôi cần biết ngay tức thời. Nếu anh không nói, tôi sẽ vạ họng, bắt anh nói.

- Bị anh vạ họng, tôi còn họng ở đâu mà nói được nữa. Anh nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn. Vì trước khi gặp anh, chúng tôi đã nghiên cứu và bố trí chu đáo.

- Chú là bóng đen hồi nãy trước cửa động?

- Đúng. Biết tính anh tò mò nên tôi phải lập mưu dẫn qua rừng đến đây.

- Để làm gì?

- Anh đã thấy tận mắt những điều anh không ngờ được. Anh đã thấy tận mắt Hồng Lang làm tình với nữ trưởng đoàn Hồng Nhung.

- Loạn luân là chuyện tồi bại, nhưng không phải là hiếm có trong xã hội ưa chuộng vật chất này. Tôi nhìn nhận là hành động loạn luân của họ làm tôi sửng sốt và phẫn nộ. Nhưng tôi không tin thượng cấp của chú sai chú đưa tôi đến đây chỉ để chứng kiến hai anh em ruột làm tình.

- Đúng. Giờ đây mời anh theo tôi.

- Đi đâu?

- Chỉ quanh quẩn trong khu rừng.

- Tôi không thể vắng mặt quá lâu. Mọi người trong thạch động sẽ nghi ngờ.

- Hai anh em họ Hồng là nhân vật quan trọng hơn anh nhiều vậy mà giờ phút này họ còn say sưa trong đèn... Vả lại, có ai biết anh vắng mặt nữa cũng chẳng sao. Nào, anh đi hay không? Thượng cấp đang chờ, tôi không thể đến chậm...

Văn Bình muốn hỏi “thượng cấp của chú là ai, thượng cấp của chú gặp tôi về việc gì?...” song gã cận vệ hidrô đã xắn lên trước, rẽ đám lau lách dẫn đường. Cử chỉ thành thạo của hắn chứng tỏ hắn quá quen thuộc các lối đi quanh co, hiểm hóc trong rừng. Nghĩa là vùng khảo sát A-5 không phải là địa điểm đèo heo hút gió, con người văn minh chưa hề đặt chân tới như người ta đã nói với chàng...

Gã hidrô không đợi chàng đồng ý và bước theo, vì trong thoáng mắt hắn đã biến vào bóng đêm pha trộn sương mù. Hắn quả là kẻ lão luyện, sau bề ngoài ái nam ái nữ yếu đuối, hắn đã nắm được “tỷ” chàng, và biết trước chàng sẽ đồng ý. Hắn lại biết trước chàng không dám thượng cẳng tay hạ cẳng chân với hắn.

Văn Bình đành lướt qua đám cỏ sắc và bám gót gã hidrô. Hắn bước nhanh như chạy. Lực sĩ Á vận cũng vị tất bước nhanh và dai “phong” bằng hắn. Chàng chỉ thấy bàn chân hắn dật dờ trên mặt đất cứng. Nếu chàng chưa đạt tới bậc thầy về nghệ thuật khinh công, chàng đã bỏ hơi tai mới bắt kịp hắn. Thế mới biết trong mặt mà bất hình dong thường sai tuốt lượt... chàng đành nhìn gã hidrô chỉ là tay mơ, chưa đụng đã lẩn cù, kỳ thật hắn là võ sĩ hữu hạng. Vì phải là võ sĩ hữu hạng mới học được nghệ thuật khinh công.

Trong chốc lát, hai người đã đến một thạch động nửa tối, nửa sáng. Thạch động không xa ngôi đền bao nhiêu, nhưng vì phải vòng quanh và trèo núi nên cuộc hành trình kéo dài gần 15 phút. Đến nơi, gã hidrô đứng lại, vẻ mặt vẫn thanh thản không hề thở mạnh. Giá là người khác thì đã thở hồng hộc, bỏ hơi vã ra như tắm... tuy vậy hắn cũng không kinh ngạc khi thấy Văn Bình có vẻ mặt ung dung như hắn. Chắc hắn không lạ gì chàng. Hắn chỉ mỉm cười và nói, giọng khao khao, giống giọng đàn bà:

- Thảo nào người ta vội đến anh...

Văn Bình nhún vai:

- Về khinh công, chú giỏi hơn tôi nhiều.

Gã hidrô cười the thé:

- Đâu dám... Người ta nói với tôi rằng tài khinh công của anh ăn đứt các võ sư chuyên về khinh công ở châu-Á. Thượng cấp của tôi còn phải bái phục thì tôi chỉ là hạt bụi. Nào, mời anh bước vào...

Hang đá sâu hun hút, gió khuya thổi chạm hai bên vách đá kêu thành tiếng lanh tanh. Cửa động chỉ nhỏ bằng một người lực lưỡng chui lọt, chứ không lớn như cửa động A-5, nơi phái đoàn đóng trại. Nhưng, bên trong thạch động lại rộng rãi không kém, trần động cao vút như đỉnh núi vươn đến tận trời, mắt nhìn không thấu. Luồng nhơn tuyến bên sắc của Văn Bình cũng không chạm vách động mặc dầu gã cận vệ ái nam ái nữ đã chiếu đèn bấm, cây đèn bấm cực mạnh chạy bằng điện nhà, sáng hơn cả đèn bấm 3 pin.

Nền hang đá lồi lõm và trơn trượt, gã hidrô chìa đèn bấm xuống đất và bảo chàng:

- Yêu cầu anh cẩn thận, chỉ có một lối đi an toàn ở giữa còn hai bên là vực thẳm, bên trên rêu đen bao phủ nên dễ tưởng lầm là mặt đường... Anh đã thấy rõ chưa?

- Rồi.

Văn Bình đặt gót giày lên những phiến đá hoa cương sù sì màu đen được lót thành nền đường rộng hơn 50 phân tây. Gã hidrô đi trước, chốc chốc lại dừng lại, quay đèn bấm lia lịa thành hình vòng tròn, rồi gõ để giày kêu cồm cộp. Căn cứ vào âm thanh cồm cộp, hẳn có thể biết chắc là không bước hụt ra ngoài.

Ngoại trừ ánh sáng huyền ảo của những cây thạch nhũ óng a óng ánh trên đầu hai người, và ánh sáng đèn bấm xanh lè, trong hang đá rộng bát ngát không còn ánh sáng nào nữa. Văn Bình chỉ thấy hình thù cao nhằng của gã cận vệ và những con dơi lớn bằng con quạ ô xoe rộng cánh đen như quạt nan bay lượn vù vù. Chàng chỉ rướn lên, gạt từ trái sang phải hoặc từ phải sang trái, là gã hidrô lần tòm xuống hố rêu. Hẳn sẽ chết ngộp dưới hố. Ngược lại, hẳn cũng có thể lừa chàng, chờ chàng mất thế quân bình để quạt chàng ngã...

Gã hidrô bỗng phá lên cười, tiếng cười vang ròn trong thạch động thanh vắng:

- Đến nơi rồi, anh đại tá Z.28! Anh quẹo sang bên trái là đến đất cứng, anh đừng ngại, tôi không dám phỉnh gạt anh đâu!

Văn Bình đưa ngón tay lên môi:

- Im. Anh cười vang như lệnh võ không sợ người ta nghe tiếng ư?

Gã hidrô vẫn cười oang oang:

- Hừ... khi thì anh gọi tôi là chú, lúc lại tôn lên làm anh. Tại sao không dùng tiếng “em” cho thân mật, hoặc tiếng “cô” cho đúng? Xin nói rõ rằng bọn hidrô chúng tôi được luật pháp cho quyền lựa chọn làm nam hay nữ. Trên căn cước tôi là... đàn bà...

Văn Bình ngắt lời hẳn:

- Anh là đàn ông hay đàn bà không can dự đến tôi. Tôi chỉ muốn anh cười nhỏ hơn nữa.

Gã hidrô đáp:

- Cám ơn anh, và xin anh yên trí. Hang đá này có một đặc điểm kỳ quặc, sau khi lọt vào trong anh có thể la hét khàn họng mà bên ngoài không nghe một tiếng nhỏ.

- Vậy tôi thành thật xin lỗi anh.

- Hừ... anh đừng giả vờ xin lỗi mà đánh tôi đấy.

Văn Bình không đáp vì trước mặt chàng một ánh đèn vàng vừa hiện ra. Trong chớp mắt hang đá được thu hẹp lại, vừa bằng căn phòng khách sạn, và ánh đèn lớn vụt lên, từ màu vàng chuyển sang màu xanh rực rỡ của cây đèn măng-sông thấp đầu hồi. Căn phòng trong hang trống trơn, chỉ có những tảng đá xếp thành hàng dài sát vách được dùng làm ghế ngồi.

Và một người đàn ông phục sức gọn gàng từ một hẻm tối trong vách đá khoan thai bước ra.

Thấy Văn Bình, hắn tiến lại bắt tay, niềm nở như thể đã quen chàng từ lâu.

Văn Bình hơi ngạc nhiên, song chỉ một thoáng qua chàng đã bình tĩnh hỏi người đàn ông lạ:

- Tôi là Văn Bình. Còn ông Kônin, ông biến đi đâu mãi bây giờ tôi mới gặp?

Kônin - phải, người đàn ông lạ chính là Kônin, nhân viên phái đoàn Anfa được coi là bị đối phương bắt cóc bí mật trong chuyến đi trước - hơi khựng người vì câu nói đột ngột của Văn Bình. Nhưng hắn đã tỉnh lại ngay:

- Ông thật tài... Tôi sửa soạn hù ông thì ông đã hù tôi trước. Tại sao ông biết tôi là Kônin?

Câu hỏi của Kônin bắt Văn Bình hồi tưởng lại cuộc đối thoại trên xe hơi với đặc phái viên tình báo Mỹ tại Vọng các, trước giờ chàng lên máy bay đi Bombay, dần thân vào kế hoạch tìm mỏ vàng. Đặc phái viên Giắc kể cho Văn Bình nghe những khó khăn và trở ngại mà phái đoàn Anfa vấp phải. Giắc cũng nhắc đến tên Kônin nhưng chỉ nhắc đến phớt qua, như thể Kônin là nhân viên phái đoàn không mấy quan trọng. Khi chàng gặp Hồng Nương tại Bombay, nàng cũng không đá động nhiều đến Kônin. Nhưng không hiểu sao hình ảnh của Kônin lại vẫn vương trong trí Văn Bình. Có lẽ vì lương tâm nghề nghiệp chàng đã đòi được

xem ảnh các nhân viên trong phái đoàn Anfa, và hồ sơ cá nhân của từng người, nhất là những người thiệt mạng hoặc biệt tích.

Hình ảnh của Kônin vẫn vương trong trí Văn Bình phần nào vì hắn là người đàn ông duy nhất trong phái đoàn có hàm râu quai nón rất đẹp, hắn là người Mỹ chính cống, da dễ đỏ gay, mắt xanh biếc, hàm răng đều đặn, trắng muốt như bằng chất ni-lông. Tuy ở xa thành phố, bộ râu quai nón của hắn vẫn được cạo tỉa khá công phu, hắn lại phê phờn hút xì-gà, và là xì-gà Mani ngon hạng nhất nên Văn Bình có ngay ý nghĩ Kônin sống sung túc trong rừng rậm, được tiếp tế thường xuyên.

Văn Bình có thể nói dối Kônin là một nguồn tin bí mật cho chàng biết hắn đang lảng vảng trên núi Đề-căn. Song chàng lại bỏ ngay phản ứng này. Chàng lắc bàn tay hắn, vẻ mặt thành thật:

- Giả dối lắm. Vì anh có bộ râu quai nón đặc biệt.

Kônin ngồi xuống ghế đá:

- Vậy hả? Tôi cứ đinh ninh là thằng Giắc xỏ tôi.

- Giắc nào.

- Giắc, đại diện cho đại tá Pít, đại diện cho tình báo C.I.A. trú sứ Thái lan. Trú sứ này thông báo với tôi là Giắc đã gặp anh tại Vọng các và yêu cầu anh đến Bombay gia nhập phái đoàn địa chất Anfa.

- Có vẻ anh biết hơi nhiều.

- Anh ngờ vực tôi phải không? Tôi xin phép anh để được tự giới thiệu. Tôi là nhân viên C.I.A. được ông Sĩ-mít và đại tá Pít đặc phái tháp tùng phái đoàn Anfa.

- Hân hạnh.

- Vụ này hoàn toàn do C.I.A. đảm nhiệm. Nhưng tôi bất thần bị biệt tích. Đại tá Pít phải nhờ đến anh.

- Có bằng cứ gì chứng tỏ anh là đặc phái viên của ông Sĩ-mít?

- Gã cận vệ dẫn anh đến thạch động này là cộng sự viên thân tín. Cộng sự viên kín đáo của C.I.A. tuy trên phương diện chính thức hắn là nhân viên đoàn Quạ Đen do đại tá Bani điều khiển. Hắn đã mang bức mật thư của tôi về Bombay trao cho trú sứ C.I.A. và khi trở lại cao nguyên Đề-căn hắn lại mang phúc đáp của trú sứ C.I.A. trao tận tay tôi. Phúc đáp này gồm 2 phần, phần thứ nhất bằng mật mã C.I.A. chỉ riêng tôi hiểu được, phần thứ hai bằng mật mã của Sở Mật vụ nước anh, chỉ riêng anh hiểu được. Trong phần thứ nhất, đại tá Pít ra lệnh cho tôi hợp tác chặt chẽ với anh, vì vậy, tôi sai tên cận vệ tìm cách mời anh đến đây.

Nói đoạn, Kônin rút trong túi ra mảnh giấy trắng đánh máy chữ chi chít. Thoáng nhìn, Văn Bình biết là chỉ thị của ông Hoàng. Chàng ngồi xuống phiến đá, lấy bút chì viết xóa, viết xóa một hồi, rồi viên tròn mảnh giấy, cho vào miệng nuốt.

Sau khi được dịch ra thường ngữ, bức điện này gồm có những giòng như sau:

”HH gửi Z.28

Xác nhận Kônin là nhân viên C.I.A. Sở dĩ tôi gửi điện xác nhận là do sự yêu cầu hỏa tốc của C.I.A. trung ương. Đại tá Pít yêu cầu anh hợp tác với Kônin. Việc này tùy anh quyết định tại chỗ. Như mọi lần C.I.A. trả tiền công cho ta. Anh được toàn quyền hành động, miễn sao làm lợi cho ta là được. Thân mến.”

Loại mật mã này, ông Hoàng và Nguyên Hương chỉ dùng trong trường hợp bất khả kháng, phải liên lạc riêng với chàng, qua nhiều trung gian. Và ngoài chàng ra, không nhân viên nào của Sở am hiểu cách “dịch”. Chỉ riêng bức điện, chưa nói đến nội dung của nó, đã chứng tỏ Kônin là đặc phái viên C.I.A. chính cống. Nghĩa là, cũng như mọi lần, C.I.A. chỉ triệu dụng đến chàng sau khi bị hóc xương suýt chết. Nếu Kônin không gặp nạn thì còn “khuya” ông Sĩ-mít mới chịu (nghe rằng, vuốt bụng) ký chỉ phiếu cho ông Hoàng để thuê mướn Z.28 “lao công” điệp báo đắt tiền nhất nhì thế giới.

Kônin cười duyên với chàng:

- Anh đã tin cậy tôi chưa?

Chàng đáp:

- Rồi. Trước hết, yêu cầu anh kể lại đầu đuôi nội vụ.

Kônin đằng hắng rồi nói:

- Đại tá Pít cho phép tôi hợp tác trăm phần trăm với anh, nên tôi sẽ không giấu diếm điều gì, mặc dầu, như anh đã hiểu, giữa đồng nghiệp keo sơn với nhau, người ta vẫn thường giấu diếm. Mục đích của cuộc hành trình là vàng, vâng, tìm vàng lẫn lộn trong cát ở cao nguyên Đề-căn. Thử vàng này gần như nguyên chất, khỏi tốn công lọc phiền phức, khai thác lại dễ dàng chỉ việc tát cạn nước hoặc đào sâu xuống chân núi là xúc lên, cho vào xe. Trong trường hợp những ước tính của các chuyên viên địa chất được xác nhận, nền kinh tế của tiểu bang Bombay và của cộng hòa Ấn độ sẽ thay đổi hoàn toàn. Sở dĩ Quốc tế Khai khoáng Cty vớ được món bở này là do sự ăn chịu từ trước với một số yếu nhân trong chính quyền địa phương, dường như có sự chia chác gì đó. Ông Sĩ-mít đặc biệt quan tâm vì lẽ Quốc tế Khai khoáng Cty có một số liên hệ với C.I.A., mặt khác vì C.I.A. có bằng chứng về việc các cơ quan gián điệp thù và bạn xía vào công cuộc tìm vàng.

Sự tham dự của tôi được bố trí rất khôn ngoan, tôi chỉ là chuyên viên của Cty, không dính líu đến chính trị, nhưng không hiểu sao vai trò của tôi lại bị bại lộ. Ngay sau khi tôi đặt chân xuống vùng Đề-căn tôi đã bị ám sát hụt.

- Ám sát hụt tại đây?

- Vâng. Đúng 2 giờ đồng hồ sau khi đến nơi.

- Ám sát bằng gì?

- Bằng tên tẩm thuốc độc.

- Tên bằng nhôm đặc biệt do hãng Shakespeare chế tạo?

- Vâng. Tại sao anh biết?

- Sau này tôi sẽ giải thích.

- Lời nói của anh làm tôi hết sức thắc mắc. Tôi chấp chờn nửa thức nửa ngủ thì bị bắn lén. May thay tôi trở đầu kịp nên mũi tên bị bắn trật ra ngoài. Tôi rút mũi tên ra xem xét, đoạn cắt giấu trong hành trang, không cho ai nhìn thấy, và cũng không nói lại cho ai hay, vậy mà anh biết cả tên hiệu của hãng sản xuất...

- Đó là do sự tình cờ. Vì một số nhân viên phái đoàn Anfa ở Bombay cũng bị ám sát bằng mũi tên nhôm tương tự.

- Tôi hiểu rồi. Bên trong phái đoàn, đã có một tay thiện xạ ăn lương của địch.

- Theo anh, hung thủ là ai?

- Nếu biết, tôi đã không cầu cứu với trú sứ C.I.A. ở Bombay. Tuy nhiên, tôi có cảm tưởng kẻ địch không phải là cá nhân đơn độc mà là cả một tổ chức hùng hậu có tai mắt khắp nơi và phương tiện đầy đủ.

Văn Bình tủm tỉm cười. Hồi ở Bombay, nữ tiến sĩ Hồng Nương cũng nói bằng giọng đầy lo ngại rằng kẻ địch là một tổ chức hùng hậu với đầy đủ phương tiện hùng hậu. Khi đến Đề-căn, Hồng Nương sống an toàn trong thạch động, chung quanh có nhân viên võ trang canh gác, như thể nàng sợ đối phương đến ăn thịt. Thế mà nàng lại xuất hiện trong ngôi đền hoang phế, múa nhảy lỏa thể, bên mình nàng chẳng có ai, ngoại trừ người đàn ông khô ngô tự nhận là anh ruột nàng...

Kônin không để ý đến lối cười ngạo mạn của Văn Bình. Hắn rít hơi thuốc xì-gà Mani, cặp mắt băng khuâng:

- Vâng, kẻ địch phải có một tổ chức vô cùng hùng hậu. Vì nếu họ thiếu phương tiện, họ không thể lén mang 4 nhân viên phái đoàn Anfa ra khỏi hang đá, trước mũi của bọn cận vệ túc trực ngày đêm với nhiều vũ khí tối tân.

- 4 nhân viên này bị hạ sát trong giấc ngủ?

- Đó là sự suy luận của trưởng đoàn Hồng Nương. Tôi không có mặt trong thạch động đêm ấy nên sau khi tai nạn xảy ra tôi đành phải tin lời nàng.
- Nghĩa là anh không tin 4 nhân viên phái đoàn này đã thiệt mạng thật sự?
- Tôi hoàn toàn không tin, vì đêm ấy không ai nghe tiếng súng nổ, giường ngủ của các nạn nhân cũng không có vết máu. Họ biến mất lẹ làng như thể có pháp thuật.
- Rồi anh bỏ trốn luôn.
- Vâng. Hồng Nương ra lệnh quay về Bombay nội ngày hôm ấy. Tôi lợi dụng lúc mọi người sửa soạn gom góp hành trang và dụng cụ, lẻn ra bên ngoài và núp trong rừng.
- Hồng Nương nói rằng anh cùng lên xe hơi với một người đàn bà.
- Gã hidrô mà anh vừa gặp đã báo cáo với nàng như vậy. Tôi dặn hắn lựa lời đánh lạc hướng tìm kiếm của nàng.
- Tại sao anh bỏ trốn?
- Danh từ “bỏ trốn” không chính lắm. Tôi không tháo tung phái đoàn về Bombay vì nhiều lý do. Thứ nhất, công tác của tôi tại vùng cao nguyên chưa hoàn tất, tôi có nhiệm vụ ở lại để khám phá ngọn ngành, nhiệm vụ của tôi đã trở nên cấp bách và cần thiết sau khi 4 nhân viên Anfa bị mất tích. Thứ hai, tôi phải nghĩ đến an ninh bản thân. Nếu tôi theo Hồng Nương về Bombay, chắc chắn tôi sẽ bỏ mạng ở dọc đường.
- Anh nghi Hồng Nương?
- Hừ... nghi nàng thì thà tôi nghi tôi cho rồi. Muốn được cử làm trưởng đoàn phải có sự thỏa thuận kín đáo song quyết định của C.I.A., vả lại, còn phải có sự đồng ý tin cậy của ban giám đốc Quốc tế Khai khoáng Cty nữa.
- Trước đây một giờ, lời nói của anh có thể lung lạc được tôi. Giờ đây, tôi không thể tiếp tục tin nhiệm trưởng đoàn Hồng Nương.
- Tôi đã hiểu tại sao anh hết tin nhiệm vì nàng khiêu vũ trần truồng và...
- Dĩ nhiên.
- Té ra là người Á đông mà còn câu nệ hơn tôi nhiều. Khiêu vũ trần truồng thì có gì lạ đâu? Tại sao anh thích tới hộp đêm coi đàn bà đẹp múa thoát y vũ mặt khác anh lại cấm đàn bà đẹp múa tế thần Shiva?
- Hồng Nương múa tế thần ư?
- Phải. Nàng là gái lai Tàu song đã lớn lên ở Ấn độ nên tiêm nhiễm phần lớn phong tục cổ truyền của người Ấn. Nhờ hoàn cảnh và tư chất thông minh nàng được theo học ở ngoại quốc và chiếm được nhiều bằng cấp, nhưng hoàn cảnh xã hội chỉ thay đổi được nếp sống vật chất, chứ khó thể xóa bỏ đầu hôm sớm mai những tập quán đã bén rễ hàng ngàn năm trong tâm linh con người. Đối với các phụ nữ khác thì múa thỏa thân có thể là điều chướng mắt, còn đối với Hồng Nương thì lại là chuyện bình thường. Vì có lẽ anh chưa biết nàng là dĩ-thần.
- Dĩ-thần devadasi?
- Phải. Từ hồi lên 8, 9 tuổi, nàng đã được bán-khoán cho một ngôi đền thuộc giáo phái Shiva ở ngoại ô Bombay. Đến năm 15 tuổi, nàng xuất ngoại theo chồng. Tưởng anh nên biết rằng phụ nữ Ấn am hiểu tình yêu rất sớm. Hồng Nương lại hành nghề dĩ-thần nên nàng lấy chồng năm 15 tuổi kể cũng đã hơi muộn. Anh đã nghe nói nhiều về dĩ-thần, họ không phải là thành phần căn bản như ở các xã hội khác đâu, ở đây họ rất được trọng vọng. Hồng Nương là dĩ-thần quý tộc nên đã được trọng vọng một cách đặc biệt. Trong thời gian làm dĩ-thần ở đền, nàng đã đi lại với các tu sĩ và một số khách sang, hoạt động tình ái của nàng hồi đó rất bình thường cho đến khi nàng lấy chồng nàng mới mắc một bệnh sinh lý khó chữa.
- Bệnh lãnh cảm?

- Phải, tại sao anh biết? Anh tài thật, cái gì cũng biết. Nếu tôi đoán không sai, anh đã ti toe với Hồng Nương.

- Trật lất.

- Chẳng trật lất chút nào. Anh đừng quên tôi núp ở đây nhưng vẫn có liên lạc mật thiết với Bombay. Bọn tay chân của tôi luôn luôn có mặt ở Bombay. Đêm qua, anh gặp nàng trên bãi biển, sau biệt thự. Nàng có thiện cảm với anh, song cơn bệnh quái ác đang hành hạ cơ thể nàng đành phải cự tuyệt...

- Anh khen tôi biết nhiều. Thật ra, anh mới là kẻ biết nhiều.

Kônin cười:

- Hồng Nương đã dùng nhiều thứ thuốc, tây phương có, đông phương có, song kết quả vẫn chẳng đi đến đâu. Nàng từng chữa điện, từng chịu giải phẫu, gần đây nàng lại chữa bằng thôi miên. Nhưng bệnh lãnh cảm của nàng không hề thuyên giảm. Nàng đành nín thở chờ, trở lại cuộc sống độc thân, sẽ chữa khỏi bệnh lãnh cảm. Sự thật là bệnh này không những không bớt, mà còn tăng nữa. Nàng chỉ còn một lối thoát duy nhất: trở về với nghề dĩ-thần, vì mỗi lần có dịp múa nhảy trước tượng lingam của thần Shiva nàng cảm thấy phục hồi được phần nào sinh lực.

Nhờ phương pháp này, nàng khỏi bệnh một thời gian. Nhưng nàng đam mê quá độ nên bệnh lãnh cảm tái phát, và lần này phương pháp múa nhảy trước tượng lingam không còn công hiệu nữa. Do đó, nàng trở về Ấn độ, bề ngoài là thăm viếng quê hương thứ hai, nhưng bên trong là để ngụp lặn trong bầu không khí đặc biệt của các ngôi đền Shiva, hầu chữa bệnh sinh lý.

- Nàng không phải là nhân viên thường trực của Quốc tế Khai khoáng Cty?

- Ngược lại. Nàng tốt nghiệp địa chất học hẳn hoi, chứ không phải là chuyên gia ẩu. Ban giám đốc Công ty rất tin cậy nàng, vì trong quá khứ nàng đã chứng tỏ có năng lực nghề nghiệp trong những cuộc thăm dò khoáng sản ở Phi châu nhiệt đới và châu Mỹ la-tinh. Nàng đang nghỉ dưỡng sức ở thủ đô Ấn thì được lệnh của ban giám đốc Công ty tiến hành chương trình tìm mỏ vàng và điều khiển phái đoàn Anfa.

- Còn về anh ruột nàng?

- Hồng Lang ấy à? Chuyện này phức tạp song cũng nên thuật lại đầy đủ để anh khỏi hiểu lầm.

- Tôi có thể hiểu lầm, tuy nhiên tôi không thể nhìn lầm.

- Anh nhìn thấy gì? Nhìn thấy Hồng Nương múa thoát y trong đền Shiva ư? Ngôi đền ở đây được coi là ngôi đền linh thiêng nhất trong vùng, đàn bà mắc bệnh lãnh cảm và đàn ông mắc bệnh bất lực đều cầu xin thần Shiva đều được thần chiếu cố cứu chữa. Ngày xưa, ngày xưa, thần Shiva phiêu du trong 21 địa ngục ở trong lòng trái đất đã nhiều phen biểu diễn tài ân ái của mình, nơi đây là một trong những nơi má thiên bầm của Shiva đạt được nhiều thắng lợi nhất, nên dân chúng địa phương lập đền thờ, và đặc biệt thờ cái lingam bằng đá to lớn. Trải qua nhiều thế kỷ, cái lingam khổng lồ từ dưới đất mọc lên đã bị phủ kín, chỉ còn lại cái chỏm phía trên, và đó là cái bực đá mà anh thấy ở giữa chính điện ngôi đền. Hồng Nương khiêu vũ tế thần trên bực để lấy khước.

- Việc nàng khiêu vũ lõa thể không ăn nhập gì với hành động loạn luân của nàng.

- Loạn luân với ai?

- Hừ... anh mới sống xa đô thị một thời gian ngắn mà đã quên hết. Người cùng một gia đình ân ái với nhau, gọi là loạn luân. Hồng Nương phạm tội loạn luân vì sau khi múa nhảy khỏa thân nàng đã nằm gọn trong vòng tay của anh ruột Hồng Lang, hai người rủ nhau vào bóng tối ngôi đền để ân ái. Như vậy có là loạn luân hay không?

Kônin bỗng ré lên cười. Văn Bình nhìn hẩn cười, vẻ mặt ngạc nhiên. Lát sau hẩn mới giải thích:

- Không đúng đâu, anh đã hiểu lầm. Sự làm tình này chẳng có gì là loạn luân. Vì Hồng Lang không phải là anh ruột của Hồng Nương.

- Trời ơi! Lão Giác đã nói với tôi ở Vọng các. Đại tá Bani cũng nói như vậy. Và chính nàng cũng xác nhận Hồng Lang là anh nàng.

- Vì Hồng Lang có giả làm anh ruột của nàng thì mới được theo nàng lên vùng cao nguyên. Nếu không, Sophia đã giữ riết hắn bên mình ở Bombay.

- Hắn là tình nhân của Hồng Nương?

- Không hẳn là tình nhân, nếu tình nhân có nghĩa là yêu nhau tha thiết. Đúng ra, hai người quen thân nhau từ nhỏ, gia đình Hồng Lang cũng sống ở Bombay, và cũng như nàng. Hồng Lang được bán-khoán cho một ngôi đền thờ thần Shiva. Nàng trở thành điểm-thần, còn hắn trở thành một tu sĩ của đạo Shiva, am tường mọi phương pháp quyến rũ và cung phụng đàn bà. Hồi ở trong đền, nàng từng hiến thân cho hắn: lớn lên; nàng xuất ngoại, hắn cũng bỏ nghề tu sĩ và lưu lạc đi đâu không biết. Rồi hắn gặp lại nàng, mối tình cũ được chấp nối, hắn yêu nàng gì nàng đẹp, và có địa vị xã hội, nàng yêu hắn vì hắn là thanh niên khôi ngô có một không hai, hắn lại là cự tu sĩ tinh đạo, có đủ bản lĩnh giúp nàng hưởng lạc.

- Nếu hắn yêu nàng, tại sao hắn còn yêu Sophia?

- Xin anh phân biệt giữa yêu Sophia và yêu cái sản nghiệp khổng lồ của Sophia. Thành thật mà xét, Sophia là người đàn bà thượng lưu, sang trọng, nhưng so sánh về nhan sắc với Hồng Nương thì chẳng thấm tháp vào đâu. Tôi không tin là hắn thật tâm yêu Sophia.

- Hồng Nương và hắn làm tiền?

- Giả thuyết làm tiền khó đứng vững. Hồng Nương là chuyên gia địa chất có tài, riêng tiền lương, chưa kể đến tiền hoa-hồng đã đủ bảo đảm cho nàng một nếp sống dư dật. Chẳng gì thì Hồng Lang cũng là kỹ sư trường Bách khoa nổi tiếng của Pháp...

- Trường Bách khoa dạy những môn gì?

- Khổ quá, anh còn thích khôi hài nữa ư? Trên thế giới, hễ nhắc đến trường Bách khoa là ai cũng biết danh, lẽ nào anh phải hỏi.

- Sở dĩ tôi thắc mắc là do hai chữ “bách khoa” trường dạy bách khoa tất dạy cả võ thuật và bí pháp điểm huyệt. Vì Hồng Lang rất giỏi võ, đồng thời giỏi điểm huyệt. Anh căn cứ vào đâu để dám quả quyết Hồng Lang và kỹ sư tốt nghiệp đại học Bách khoa của Pháp?

Kônin hơi luống cuống:

- Tôi... tôi...

Văn Bình chặn họng hắn:

- Hiểu rồi. Người ta đã thuật lại với anh.

- Không. Tôi bắt được cuốn nhật ký.

- Của ai?

- Của Hồng Nương. Tôi đọc kỹ từ đầu đến cuối. Nàng có thói quen viết nhật ký. Nàng giấu trong va-li, tôi chờ nàng đi khỏi, lấy ra đọc.

Văn Bình vụt xoay người thành vòng trong 360 độ, mắt nhón nhác quan sát thạch động:

- Chết rồi. Chết rồi. Anh là thằng ngu.

Kônin tròn tròn mắt:

- Tôi ngu hả? Tại sao anh mắng tôi ngu?

Văn Bình không có thời giờ phân vua với Kônin nữa. Vì giác quan thứ sáu tinh tế của chàng vừa báo nguy. Chàng bỗng có ấn tượng là một tai nạn kinh hồn sắp xảy ra.

Và tai nạn kinh hồn này bắt đầu bằng những tiếng thét kinh hồn từ bên ngoài vọng vào, vang dội trên trần động và vách đá:

- Ối ối...

Những tiếng ối ngân dài làm tóc gáy người yếu bóng vía dựng lên tua tủa. Văn Bình không hề sợ ma, chàng cũng không hề mất tinh thần trước những biến chuyển hung dữ bất ngờ, vậy mà tiếng kêu ối cũng làm châu thân chàng lạnh toát.

Cùng với tiếng kêu cứu lọt vào vành tai nhạy cảm, một mùi khen khét độc đáo thấm qua khứu giác chàng. Mùi khen khét này quá quen thuộc với chàng. Đó là mùi khen khét của ngòi mìn được đốt cháy. Kônin và chàng đang ở trong hang đá sâu hun hút, chỉ cần một trái lựu đạn là đủ, bầu không khí bị tức ép sẽ gia tăng sức công phá, trần động sẽ có thể sụp đổ, hai người sẽ bị đè chết trong khoảng khắc dưới hàng chục tấn đá hoa cương cứng nặng. Phương chỉ kẻ địch lại cho nổ mìn...

Nghĩa là kẻ địch đã không ngần ngại giết chàng bằng những phương pháp tàn bạo nhất... Nhưng kẻ địch là ai? Kẻ địch phải có cặp mắt thông thiên mới khám phá ra được nơi ẩn núp của nhân viên C.I.A. Kônin, và chờ cho chàng đại đột dẫn xác đến rồi hạ sát tên hidrô gác cửa và châm ngòi mìn...

Không những Văn Bình không có thời giờ phân bua với Kônin, chàng còn không có cả thời giờ tiếp cứu Kônin nữa. Chàng chỉ kịp nhào người xuống nền động, đá nhọn mọc lởm chởm, miệng gọi:

- Mìn sắp nổ, nằm xuống, Kônin!

Kônin là nhân viên điệp báo được huấn luyện chu đáo có khác, Văn Bình chưa nói dứt câu hắn đã ngồi thụp xuống, chặn ngang mình chàng. Văn Bình dán sát bụng vào đá, không để ý đến hàm râu quai nón của Kônin đang cọ vào gáy nhột nhột, cũng không để ý đến sức nặng của hắn suýt làm chàng ngộp thở. Chàng chỉ quan tâm đến thần Chết đang lơ lửng trên không, sửa soạn úp xuống.

Đuỳnh, đuỳnh... đoàn đoàn...

Đoàn đoàn... ầm ầm... ầm ầm... ầm...

Hàng chục, hàng trăm tiếng đuỳnh đuỳnh, đoàn đoàn và ầm ầm thi đua nổi lên như muốn xé rách màng tai của Văn Bình. Chàng chỉ nghe được có thế. Chàng cũng chỉ biết được đến phút ấy. Vì, như chàng tiên liệu, trái mìn chôn trong kẹt đá đã kéo trần động đổ sụp.

Văn Bình bất tỉnh tức khắc.

Giác ngủ triền miên đến với chàng thật lạ lùng, thật êm ái. Đánh atêmi vào miên huyết cũng vị tất lạ lùng và êm ái bằng.

10. Giòng Suối Ma Quái

Dưới mắt con nhà võ, có hai lối mê khác nhau có người tỉnh dậy và có cảm tưởng bị thiếp đi một thời gian dài hay ngắn, nhưng cũng có người tỉnh dậy và mất hẳn ý niệm thời gian, tương tự bệnh nhân bị chích pân-tô-tan trên bàn giải phẫu. Văn Bình tỉnh dậy trong đêm tối mờ mờ. Chàng nằm úp mặt xuống nền thạch động, tay chân duỗi thẳng thành hình chữ thập. Chàng tỉnh dậy một hồi lâu mới biết là đã tỉnh dậy.

Nghĩa là chàng còn sống.

Trong những giây đồng hồ đầu tiên, Văn Bình có cảm giác kỳ lạ của người đang bay trên mây cao, tứ phía là không gian rộng mênh mông và là đêm đen vô tận, đám mây là là rớt xuống đất, gây ra một tiếng động rung chuyển khắp vùng, rồi chàng thức giấc. Chàng chỉ nhớ mang máng là chàng bị bất tỉnh, nhưng không rõ là khi nào. Chắc là mới bất tỉnh trước đó một phút vì trong óc chàng đang còn những hình ảnh và âm thanh của cơn địa chấn khủng khiếp.

Nhưng đến khi chàng quay mặt sang bên, mắt chàng gần chạm cái đồng hồ kim dạ quang, chàng mới khám phá ra sự thật ghê gớm. Té ra chàng bất tỉnh đã lâu. Trên cái ô vuông nhỏ xíu của mặt đồng hồ, chàng vừa nhìn thấy chữ Sat. 23, nghĩa là ngày thứ bảy 23 tây. Chàng đến cao nguyên Đề-căn trong ngày thứ sáu 22. Hang đá bị mìn giật đổ trong đêm thứ sáu 22, vào khoảng gần 12 giờ. Hiện thời kim đồng hồ trên cườm tay Văn Bình chỉ đúng 3 giờ, 3 giờ đây là 3 giờ chiều. Tính nhẩm, chàng đã bất tỉnh 15 tiếng đồng hồ.

Trong dĩ vãng, Văn Bình đã bất tỉnh nhiều lần. Ngay cả những lần được giải phẫu vết thương nặng, chàng cũng chưa bao giờ ngủ thiếp luôn 15 tiếng đồng hồ. Những đòn atêmi thần sầu quỷ khốc của đối phương, nếu bắt Văn Bình du hồn cõi mộng, thì cũng chỉ có thể kéo dài vài ba tiếng là nhiều nhất.

Thế mà lần này chàng thiếp đúng 15 tiếng đồng hồ, từ nửa đêm hôm trước đến gần chiều hôm sau...

Sau khi tỉnh nhẩm, Văn Bình toát mồ hôi gáy. Chàng vẫn nằm úp mặt như cũ, nhưng chàng đã sáng suốt hoàn toàn. Theo phép điểm huyết, nạn nhân bị đánh mê trong 10 tiếng đồng hồ, và khi tỉnh dậy mất hẳn ý niệm thời gian thì nội thân chắc bị trọng thương. Phần nhiều là bị trọng thương trong thần kinh hệ...

Văn bình toát mồ hôi gáy, vì nếu bị trọng thương trong thần kinh hệ thì chàng sống cũng bằng thừa. Chàng sẽ thành diên tàng trọn đời chỉ được quyền nhìn thấy những cửa sổ có chấn song sắt to tướng và những bức tường trắng hếu của dưỡng trí viện.

Chàng bèn nhắm nghiền mắt, nhớ lại những việc vừa xảy ra. Trí óc của chàng còn hoàn toàn minh mẫn, vì chàng nghe rõ tiếng ối kêu cứu tuyệt vọng từ bên ngoài vọng vào, và ngửi rõ mùi khét khét độc đáo của ngòi mìn được đốt cháy. Chàng duyệt một vòng những thể võ kỳ bí, và chàng nhớ lại không sai một li, thậm chí chàng còn nhớ cả vị trí của 36 tử huyết trên thân thể, và... nhớ cả 234 kiểu làm tình độc nhất vô nhị của kinh điển Kama Sutra nữa...

Đột nhiên, chàng lẩm bẩm:

- Lạ thật, tại sao mình bị bất tỉnh những 10 tiếng đồng hồ?

Có lẽ tiếng mìn nổ và tiếng núi lở vang dội trong hang đá thành chục, thành trăm âm thanh kinh thiên động địa, khiến thính giác của chàng bị tổn thương, tuy nhiên, đó chưa thể là lý do bắt chàng mê man. Vả lại, trong trường hợp thính giác bị tổn thương, chàng sẽ ù tai hoặc điếc đặc sau khi tỉnh dậy. Đằng này tai chàng vẫn nghe được những tiếng động nhỏ như thường lệ.

Suy nghĩ một hồi, Văn Bình đưa bàn tay lên màng tang, và đụng nhằm một tảng máu khô. Chàng vụt hiểu. Trên đỉnh vành tai, chàng tìm thấy nhiều vảy máu cứng nhất. Thì ra chàng bị mê man vì một bụi đá nhỏ li ti bắn trúng huyết yên-miên. Huyết này ăn thông với hệ thống thính giác, và làm nạn nhân bất tỉnh một thời gian dài. Mỗi khi đánh địch, và chỉ muốn địch mê man thật lâu, Văn Bình thường tấn công huyết yên-miên.

Chàng mỉm cười một mình và vùng ngồi dậy.

Khi ấy chàng mới nhớ ra là một xác người nặng nề đang đè nặng lên lưng chàng. Chàng không thể ngồi dậy, và cũng không thể hất xác người sang một bên.

Vì lẽ trên xác người còn có một phiến đá lớn bằng cái giường ngủ nằm ngang. Tảng đá kèch sù này không chặn lên Văn Bình vì hai mép của nó được gồi lên đồng đá. Giá không có đồng đá Văn Bình đã bị đè giẹp lép như cái bánh xăng-uych.

Chàng phải xoay sở một cách vất vả mới gạt bỏ được xác người đàn ông. Trời tối, song chàng biết người này là Kônin, căn cứ vào hàm râu quai nón cứng tua tủa. Hẳn nhào người xuống người chàng thì phiến đá ngàn cân từ trên trần động rớt vào, và hẳn bị tử thương ngay khi ấy. Nhờ hấn Văn Bình đã thoát chết.

Bên trên và chung quanh phiến đá khổng lồ đang còn nhiều phiến đá lớn nhỏ khác chồng chất nhưng Văn Bình vẫn không ngại thử. Chàng nghiêng mình, thu thật nhỏ lại, và lẹ làng bò qua những kẻ trống ra ngoài. Con mê 10 giờ đồng hồ đã làm chàng mất khá nhiều sức lực, nên chàng chỉ bò được một lát là phải dừng nghỉ. Chàng không dám vận công để xô các phiến đá, sợ cả đồng đá xụp xuống. Chàng đành tiếp tục công việc tự cứu kiên nhẫn.

Gần 15 phút sau, Văn Bình thoát được ra ngoài. Ánh sáng ban ngày làm chói mắt. Chàng định thần giây lâu rồi vịn vách đá đứng lên. Chân chàng mỏi nhừ, nhưng may thay xương cốt chàng còn nguyên vẹn. Chàng kéo thi thể Kônin, kê đầu hấn vào tường, rồi cúi xuống xem xét. Chàng hy vọng hấn chỉ bị mê man chứ chưa chết.

Hy vọng của chàng đã tan thành khói. Kônin đã chết đứ đừ. Mắt trái hấn bị lún sâu xuống, hấn bị thương vết nửa sọ. Văn Bình vuốt mắt cho Kônin. Tội nghiệp, hấn sắp đạt được mục đích thì chết. Xong xuôi,

chàng lật xát hần ngứa ra, rồi lục lọi các túi. Hần mặc loại y phục nhiều túi, áo vét có 8 túi, quần cũng có 8 túi, chưa kể những túi phụ ở vai, và đầu gối, giống như bộ đồ bay của không quân. Trong những túi lớn cộm cộm Văn Bình chỉ thấy rất xì-gà, đủ loại xì-gà lớn nhỏ, dài ngắn, chứng tỏ hần là dân nghiện có hạng. Quần áo, da thịt hần còn phảng phất mùi xì-gà thơm phức. Trong khi đó, mùi khen khét của cốt-mìn đốt cháy vẫn đọng trên nền đá.

Văn Bình vuôn ngực thở một hơi dài. Đồ vật lấy trong túi Kônin ra được chất thành một đồng lớn, thôi thì thượng vàng hạ cám, cái gì cũng có, từ hộp quẹt máy chạy bằng hơi, những viên thuốc cường dương đến bộ dao nĩa dùng để ăn.

Tuy vậy, ngoài các đồ vật hỗn độn này ra Văn Bình không khám phá được tài liệu hoặc chứng tích đáng kể nào. Kônin phải là điệp viên chuyên nghiệp, không phạm tội hớ hênh một cách dễ dàng.

Nếu hần tiết lộ về vụ cuốn nhật ký của người đẹp Hồng Nương, có thể hần còn sống, tiếc là hần tiết lộ quá muộn với chàng. Chàng chỉ kịp mắng hần là “thằng ngu”, hần chưa hiểu rõ nếp tẻ thì mình đã nổ. Và hần lần đùng ra chết thảm thương. Hần đã mang theo những bí mật sang thế giới bên kia, những bí mật tối quan trọng mà chàng cần biết để lột mặt nạ thủ phạm trăm mưu ngàn kế núp trong phái đoàn Anfa...

Văn Bình quan sát kỹ càng thạch động hầu tìm lối thoát thân. Lối vào thạch động đã bị một tảng đá chặn bít. Tảng đá này nặng ba bốn trăm kí, nếu nó nằm trên khoảng trống chàng có thể vận dụng khí lực đẩy nó sang bên, khôn nổi nó lại mắc kẹt giữa hai bức tường đá như cái nút mắc nằm trong cổ chai. Chàng ngẫm nghĩa giây lâu rồi thở dài. Hàng chục võ sĩ giỏi vận công như chàng họp lại cũng khó lôi phiến đá ra khỏi cửa hang bé nhỏ; và lại, trần hang sẽ đổ nhào xuống sau khi không còn phiến đá làm cột chống.

Thạch động của Kônin đã trở thành nấm mộ bất khả xâm phạm chôn kín Văn Bình bên trong. Chàng thăm dò bốn phía song không thấy một kẽ hở nào khả dĩ vừa lọt cho chàng chui qua.

Đột nhiên, chàng vỗ trán và hỏi một mình:

- Thế còn ánh sáng... ánh sáng?

Trong cơn bối rối Văn Bình đã quên nghĩ đến ánh sáng ban ngày vừa làm chàng nheo mắt sau khi bò ra khỏi động đá. Té ra chàng không giữ được bình tĩnh như chàng thường tự hào. Hang đá có ánh sáng, và ánh sáng chói mắt, sự kiện này có nghĩa là hang đá có lối ăn thông ra ngoài trời.

Nhưng một lần nữa, hy vọng của Văn bình đã tan thành thất vọng. Quả là hang đá có lối ăn thông ra ngoài, song lối này chỉ là một đường nứt trong núi, vừa vặn cho những tia sáng mặt trời từ trên cao chiếu xuống, nhưng lại quá nhỏ, chàng phải thu mình lại nhỏ bằng con mèo thì may ra mới có thể trèo được lên trên. Văn Bình có biệt tài về thu thân, nhiều khi, chần song sát cách nhau hơn một gang tay chàng vẫn có thể lách qua. Tuy vậy, chàng phải luyện tập cả nửa thế kỷ nữa thì mới có thể thu hình nhỏ bằng con mèo... Và đó chỉ là lý thuyết. Trên thực tế, phép thu thân vốn nằm trong trí tưởng tượng phong phú của các nhà văn kiếm hiệp...

Văn Bình đập hai bàn tay vào nhau, mặt chàng đang ủ dột bỗng đổi ra khoan khoái:

- Ủ nhỉ, trong truyện kiếm hiệp cũng có những thạch động như thế này...

Kiếm hiệp là truyện hoang đường, do trí tưởng tượng phong phú mà ra, vậy mà nhờ sự hoang đường và trí tưởng tượng này Văn Bình đã thoát chết tại cao nguyên Đề-căn. Thật ra, chàng không đọc truyện, mà là tình cờ (bị) xem phim kiếm hiệp. Hôm ấy, trời Hồng Kông nóng như thiêu, như đốt, chàng bách bộ mỗi chân bèn rúc vào một rạp xi-nê gần máy điều hòa khí hậu để... ngủ cho khỏe. Chàng thức giấc giữa lúc một trận đấu chưởng diễn ra trên màn ảnh, trong một hang đá hoang liêu. Hang đá này cũng có một lối ra vào chật chội độc nhất. Hạ sát đối thủ xong, tráng sĩ trong phim xô một tảng đá bí mật sang bên và chuồn êm bằng cửa bí mật...

Văn Bình quỳ một đầu gối xuống đất, bắt đầu xem xét vách động từng li, từng tí. Giờ đây, chàng mới nhận thấy nền động nghiêng nghiêng 30 độ vì vậy những hòn đá do mình nổ làm đổ sụp chỉ dồn xuống thành đồng lớn ở phía trước. Vách đá đối diện dựng thẳng sừng sững như bức tường bê-tông nhẵn thín, một màu sẫm xít ảm đạm.

Ngoại trừ một ô vuông màu đen nằm sâu vào bên trong. Lại gần, vận nhỡn quang để khám phá tác dụng của cái ô vuông, Văn Bình buột reo lên một tiếng “à” pha lẫn sáng sốt và đặc chí.

Thì ra đây là cánh cửa bí mật, cũng như cánh cửa bí mật trong phim kiếm hiệp Văn Bình được coi ở Càng Thơm, mấy ngày trước khi chàng đáp máy bay về Sài gòn, và từ Sài gòn đi Bombay, dần thân vào điệp vụ tìm vàng trên lãnh thổ Ấn độ...

Cánh cửa bí mật được đeo gọt rất thô thán, không cần quan sát tinh tế cũng nhìn thấy. Sở dĩ Văn Bình chưa nhìn thấy hồi nãy vì ánh sáng mặt trời men theo rãnh núi chiếu xuống không đủ đẩy lui những mảng tối trong góc thạch động.

Chàng hút thở thật dài, rồi ghé tai đẩy tảng đá. Cánh cửa bằng đá khá nặng đã nhích sang bên trái, êm ái và nhẹ nhàng như thể có được gắn trên bánh xe và được chui dầu nhớt thường xuyên. Không khí phía sau cánh cửa bí mật có vẻ mát mẻ, dễ thở, chứng tỏ hành lang này dẫn ra ngoài hang núi.

Quang cảnh cũng không tối lắm nên Văn Bình có thể bước thẳng mà không sợ vấp vấp, hoặc lẩn ngã xuống vực thẳm. Thoạt đầu là một hành lang dài, trần hơi thấp. Văn Bình chỉ kiểng chân lên là đụng đầu, hai tay xải ra là ngón tay chạm thạch nhũ. Đi được khoảng 50 bước, hành lang nở rộng ra dần dần, và sau cùng quẹo sang bên phải để tiến vào một thạch động khác, lớn gấp hai thạch động Văn Bình giáp mặt Kônin đêm trước...

Ánh sáng ở đây có vẻ được tỏa xuống nhiều hơn. Trước mặt chàng, một giầy tượng cao bằng đầu người phát ra những tia vàng lóe.

Văn Bình đứng khựng. Chàng thốt ra:

- Vàng, vàng... trời ơi vàng...

Té ra những pho tượng xếp hàng một cách chàng trong tầm tay đều được đúc bằng vàng y. Và đó không phải là tượng danh nhân, tượng súc vật, hoặc tượng đồ đạc như chàng thường thấy trong những hang núi được các vị vua chúa Ai-cập và Trung hoa lén xây làm phần mộ.

Mà là tượng lingam của đàn ông và yoni của đàn bà, từng được coi là linh thiêng trong tình giáo Ấn độ. Văn Bình đếm được 3 cái lingam lớn như cột nhà xen kẽ với 3 cái yoni diện tích bằng cái bàn giấy công sở. Hai bộ tam đa này tượng trưng cho các đẳng cấp nam nữ, Văn Bình nghe nhiều người thuật lại, giờ đây chàng mới có dịp chiêm ngưỡng tận mắt.

Người Ấn phân chia đẳng cấp nam nữ trong tình trường theo 3 chiều dài của lingam và 3 chiều sâu của yoni. Những điều mà thiên hạ - đặc biệt là người Việt tự nhận là con Hồng, cháu Lạc, coi là hết sức tục tĩu, thì người Ấn lại liệt vào hàng thanh tao. Người Ấn cũng thật giàu tưởng tượng... họ thường lấy tên súc vật điển hình để đặt cho 3 loại yoni từ nông đến sâu; bình thường là mỹ nhân-dê, bậc trung là mỹ nhân-ngựa, và hạng đại là mỹ nhân-voi, chỉ nghe những tiếng dê, ngựa và voi là đủ hình dung được kích thước.

Văn Bình muốn ngồi bệt xuống để quan sát kỹ càng thêm nữa song chàng phải áp mình vào sau cái lingam vì vừa nghe tiếng động. Tuy nhiên, chàng nín thở chờ đợi hồi lâu không thấy ai. Mặt chàng đỏ gay vì xấu hổ, miệng chàng muốn thốt ra tiếng than “rõ khỉ!” vì tiếng động khả nghi chàng tưởng do người gây ra lại là của một chú khỉ.

Ông cháu nhiều đời của Tôn hành Giả từ trong bóng tối của thạch động lết bệt bước ra. Chi tiết làm Văn Bình hơi ngạc nhiên là mình mấy con khỉ ướt mềm như thể nó vừa dưới nước ngoi lên.

Con khỉ độc khựng lại khi nhìn thấy chàng. Song nó lại phớt tỉnh đi qua chỗ chàng đứng. Thái độ phớt tỉnh của nó chứng tỏ nó đã quen với người. Nghĩa là trong hang đá này có nhiều người...

Văn Bình bèn chờ con khỉ đi khuất rồi lặng lẽ rượt theo. Càng tiến vào trong sâu, hang đá càng rộng, song lại tối hơn bên ngoài. Con khỉ có dáng đi khệnh khạng và chậm chạp nên trong loáng mắt chàng đã bắt kịp. Chàng bước rất nhẹ, nó vẫn nghe tiếng. Nó đứng lại, oái cổ nhìn chàng, thoạt đầu nó hơi sững sốt, nhưng một phút sau, nó trở nên sợ sệt. Rồi như bị chàng dọa đánh, con khỉ ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Khỉ là giống nhanh nhẹn và thông minh - về mức độ thông minh, nó đứng trên chó, mèo, và chỉ thua người - trong rừng rậm nó leo trèo, chuyễn cảnh thoăn thoắt, dẫu giỏi khinh công Văn Bình vẫn không tài nào

tranh đua thắng lợi. Nhưng đây là trong thạch động, không phải là giang sơn quen thuộc của khỉ. Nền động gập ghềnh, lở lổm thật đấy, song mắt Văn Bình sáng quắc như có tia hồng ngoại tuyến, nhìn xuyên màn tối, con khỉ khó có hy vọng bỏ rơi được chàng phía sau.

Bởi vậy, nó vừa thoát lên phía trước, Văn Bình đã lướt như gió đến sau lưng. Nhưng mục đích của chàng chỉ là bám sát nó chứ không thộp cổ nó. Mục đích của chàng là bám sát con khỉ để tìm lối thoát khỏi thạch động.

Con khỉ kêu lên những tiếng chít chít rồi chạy vòng quanh một hồi trước khi băng qua một kẽ đá lớn. Văn Bình hồi hải chui qua kẽ đá. Trước mặt chàng là một giòng suối đang chảy xiết. Quang cảnh ở đây đủ sáng cho chàng nhận định được vị thế. Nước suối trắng xóa, reo lên một âm thanh đặc biệt như âm thanh của nước đang sủi trong ấm, sắp sôi, bụi nước lẫn tăn bắn ra tứ phía trong như pha lê. Con khỉ không ngần ngại một giây, khi đến giòng suối nó nhảy ùm xuống. Lần này, nó ngoảnh mặt đằng hoàng về phía chàng, chàng nhìn thấy rõ cặp mắt mở thao láo đầy vẻ ngạo nghễ thách thức của con vật tinh quái, rồi cứ thế nó bơi lùì vào trong.

Lẽ ra Văn Bình cũng nhảy ùm theo con khỉ. Đi rừng quen, chàng đã hiểu được phản ứng của thú vật. Khỉ giống người ở nhiều điểm (xin nói lại, “người” ở đây chỉ là một số ít, chứ không phải đa số) khi cậy đông, hoặc chiếm thượng phong thì dương dương tự đắc, coi trời bằng vung, nhưng đến khi thân cô thế cô, bị đánh thua không còn manh giáp thì nhũn như con chi chi, sẵn sàng luồn tròn theo kiểu... Hàn Tín. Con khỉ dám nhe răng cười với chàng là gì nó biết sắp thoát hiểm và chàng không dám rượt theo nó.

Sở dĩ Văn Bình dừng lại trên bờ suối, mặc cho con khỉ khuất vào bóng tối thạch động là vì một đồng xương trắng hếu nằm chênh ềnh trên một tảng đá trắng hếu vừa đập vào nhỡn quang của chàng.

Đây là xương người, còn nguyên từ đầu xuống chân, những đốt xương nhỏ xíu cũng còn nguyên. Văn Bình đếm cả thấy được 4 bộ. Bốn bộ xương được đặt nằm dài trên phiến đá. Văn Bình lục tìm chung quanh, ngoài bốn bộ xương người rã hết thịt, chàng không khám phá được thêm gì nữa. Căn cứ vào các khớp xương dài, Văn Bình biết nạn nhân là người Tây phương. Chắc đây là di tích của bốn nhân viên phái đoàn Anfa.

Họ bị biệt tích cách đây không lâu, da thịt họ không thể rữa nhanh như vậy, trừ phi xác họ được ngâm xuống suối. Văn Bình vừa ngửi được một mùi hăng hắc phảng phất. Chàng hiểu liền, đó là mùi còn lại của hóa chất được dùng để tiêu hủy xác chết. Các sở gián điệp thường dùng hai loại hóa chất khác nhau, loại thứ nhất tiêu hủy cả thịt lẫn xương, loại thứ nhì chỉ tiêu hủy da thịt. Chắc hung thủ đã dùng loại hóa chất thứ nhì...

Hung thủ là ai?

Văn Bình cảm thấy nhức đầu kinh khủng. Cách chàng vài thước, giòng suối vẫn chảy rì rầm, rì rầm, 15 phút trước, chàng ở trong hang đá có những pho tượng vàng lingam và yoni, không xa giòng suối là bao, vậy mà chàng không nghe tiếng gì, kể cả tiếng nước. Trong hang núi, đôi khi chỉ một tiếng gió thổi qua kẹt đá cũng gây ra những vang dội trùng trùng điệp điệp. Chàng không tưởng tượng nổi những vách đá ở đây lại có tính chất hãm thanh đặc biệt. Chàng được nghe nói vua chúa thời xưa cất công tìm kiếm những hang núi hãm thanh để cất giấu vàng bạc châu báu, cũng như du kích thời nay đặt giàn pháo binh trong những hang núi hãm thanh. Nhưng đây là lần đầu tiên chàng được mục kích. Dường như tính chất hãm thanh này do một giống rêu núi mà có, hàng vạn hàng triệu con rêu phủ kín vách đá, tạo ra tác dụng ngăn hãm tiếng động, giống rêu ấy lại sinh sôi nảy nở thật nhanh.

Văn Bình bắt hai bàn tay lên miệng, khum lại làm loa, và kêu một tiếng. Tiếng kêu của chàng được phát ra rất nhỏ, vừa đủ cho chàng nghe, vách đá biến thành tờ giấy thấm khổng lồ, mọi âm thanh đều bị thu hút.

Chàng suy nghĩ một lát rồi thả chân xuống nước. Giòng suối mát rượi làm tinh thần chàng thêm phấn chấn. Lòng suối trơn trượt, nước lại chảy mạnh nên chàng hụp chân, phải vận công để giữ thể quân bình. Mục nước ngập đến đầu gối, nhưng chàng bước được một quãng thì mực nước dâng đến ngang hông. Văn Bình phải khom mình để khỏi đụng trần đá. Trong khoảng khắc, chàng dấn vào bóng tối đen ngòm, mặt nước đã mấp mé lông ngực.

Đối với chàng, việc lang thang trong hang núi đầy nước và đầy sự thử thách không phải là việc đáng ngại. Những chuyên viên thám hiểm lòng đất đã trải qua nhiều cuộc nghiên cứu lặn lội nguy hiểm gấp chục lần.

Riêng chàng cũng đã mò mẫm theo các giòng suối chảy ngầm trong hang núi trong các phái đoàn thăm dò địa chất, nên đã thu thập được khá nhiều kinh nghiệm. Con khi có thể tìm được lối ra tất chàng không thể bị kẹt trong thạch động. Trừ phi... Tuy nhiên, chàng không dám nghĩ đến trường hợp lạc đường trong hang đá menh mông, rồi chết vì đói, tấm thân cường tráng, tràn trề sinh lực của chàng chỉ còn là bộ xương trắng hếu...

Mực nước mỗi lúc một sâu. Mới đó, nó đã bập bênh ngang cầm chàng. Chàng phải ngậm miệng để khỏi uống nước, vậy mà làn nước vừa mồm vừa tanh vẫn trào vào cuống họng chàng. Chàng ho sặc sụa, da thịt lạnh cứng như bị dầm trong thùng nước đá.

Mực nước tiếp tục sâu thêm nữa. Văn Bình quẫy mình như con cá, hai chân đạp mạnh, bằng một quãng dài gần trăm mét qua làn nước xanh rêu trước khi ngoi lên, thở một hơi dài rồi lặn xuống. Chàng núp lặn đến lần thứ ba mới đặt chân lên một phiến đá ở sát mặt nước. Ngồi trên phiến đá, chàng đảo mắt tứ phía. Vẫn thạch động rộng bao la chìm trong bóng tối dày đặc, vẫn giòng nước chảy rì rầm.

Tuy nhiên, chàng có cảm tưởng là sắp ra đến bên ngoài. Vì tiếng rì rầm đã nhỏ hơn trước nhiều. Vì làn nước cũng đã bớt lạnh hơn trước nhiều.

Văn Bình hít một hơi dài, tích trữ thật nhiều đường như trong hai lá phổi lớn, rồi nhào xuống nước. Mắt chàng mở rộng, nước ở đây sạch hơn và trong hơn nên mắt chàng không bị cay, chàng lại có thể quan sát được đáy nước rõ ràng.

Thì ra từ này đến giờ để giày của chàng đạp dẫm lên vàng mà chàng không biết. Đáy suối gồm toàn cát mịn, xen lẫn hột vàng óng ánh. Có lẽ đây chính là mỏ vàng mà phái đoàn Anfa khổ công tìm kiếm. Mỏ vàng này được khai thác từ nhiều năm nay, bằng chứng là đã có người đến đúc tượng lingam và yoni. Và đây phải là mỏ vàng hạng nhất, chỉ xúc cát lên dãi là lấy được vàng, khỏi cần cho vào lò nấu.

Văn Bình cứ lần mò từng bước như thế mãi, mãi đến khi nhịn thở không nổi chàng mới chịu trồi lên. Nhưng chàng chỉ trồi lên để hút thêm ôxy rồi tiếp tục công cuộc khám phá đáy nước. Chàng nhận thấy trần động mỗi lúc một cao hơn nhưng bề ngang của thạch động lại mỗi lúc một hẹp lại. Mực nước càng thấp, trần động càng cao thì mực nước càng thấp. Ánh sáng cũng mỗi lúc một sáng hơn, tuy vậy, Văn Bình vẫn hết nhớn quang cũng chỉ mới nhận thấy vách đá gần nhất. Chàng có cảm tưởng là vách đá đã được bào nhẵn công phu vì thiêu nhiên khó thể tạo ra những tảng hoa cương to lớn dính sát nhau không để lại kẽ hở, mặt đá bóng loáng và nổi vân như cẩm thạch Ý đại lợi. Do đó, chàng suy luận hang đá kín đáo này là một ngôi mộ đế vương; ở bán đảo Ấn độ cổ xưa cũng như ở Hoa lục cổ xưa, giới cầm quyền độc tôn thường xây lăng kiên cố và chôn theo cung nữ, vàng bạc, trong miền rừng núi hiểm trở và bí mật.

Văn Bình lội bì bõm được 15 phút thì mực nước suối rút xuống ngang đầu gối. Rồi cạn hẳn, Văn Bình đặt chân lên bờ. Chàng men theo bờ suối bằng đất sét trắng dẻo đến một hang đá, khác, đường đi ngoằn ngoèo như chữ Z viết hoa, trước khi ra tới bên ngoài.

Ánh nắng mặt trời chiếu xiên vào mặt. Văn Bình vội nhắm mắt lại mà vẫn đau nhức nhối. Nước mắt sống trào ra đầy má. Chàng phải xây lưng về phía mặt trời. Nhiều người thiếu kinh nghiệm và ham hố ánh sáng sau một thời gian dài ở trong tối đã bị mù mắt ngay trong phút đầu tiên được đoàn viên với tạo vật từng bừng.

Văn Bình băng khuâng như vừa tỉnh giấc mộng dài. Chàng mới có mặt tại Bombay chưa đầy hai ngày đêm, vậy mà chàng đã ngất đi hai lần, và lần nào cũng thức dậy bên giòng nước và dưới ánh nắng thái dương gay gắt. Hơn một chục người đã chết, chàng cũng hút chết nhiều lần, và chàng có linh tính là thần Chết vẫn đang rình rập chàng.

Tuy vậy, tìm được vị trí ẩn núp của thần Chết không phải dễ. Bên trên là nắng, những tia nắng vàng pha đỏ có thể đốt cháy mọi vật. Sau lưng là núi đá dựng cao sừng sững, không nhìn thấy đỉnh. Và đối diện chàng là rừng cây, rừng cây xanh rì, kiên cố như bức vạn lý trường thành bê-tông. Thần chết có thể phục kích ở bất cứ chỗ nào. Một tay súng sau kẹt đá hoặc sau bụi rậm... Và vách núi ngất trời có hàng ngàn kẹt đá... và rừng cây lại có hàng ngàn bụi rậm...

Vì vậy, sau khi nhắm mắt lại Văn Bình nằm rạp xuống đất. Mặt đất cứng, gồ ghề, với nhiều mỏm đá sắc nhọn, làm da chàng sây xước. Nhưng vụ nổ mìn hồi đêm khiến mình mẩy chàng thâm tím, chàng không còn

biết đau nữa. Chàng vội nằm rạp xuống đất vì giác quan thứ sáu của chàng vừa đánh hơi thấy người lạ.

Chàng đã tỏ ra thận trọng một cách khôn ngoan. Nhưng một lần nữa, sự thận trọng này trở thành vô ích.

Vì chàng chưa kịp giấu mặt sau một phiến đá rêu mốc thì có tiếng cười khà khà nổi lên phía sau. Chàng có cảm giác là một trái mìn nữa đang nổ ầm ầm... ầm ầm... song le, chàng lì lợm không thèm quay lại.

Tiếng cười khà khà ngạo mạn vẫn tiếp tục, rồi đến tiếng nói, tiếng nói ngạo mạn quen thuộc của gã đàn ông thân hình cân đối, dung mạo khôi ngô, phục sức híp-py màu hồng gợi cảm, có cái tên gợi cảm không kém là Hồng Lang, kỹ sư trường Bách khoa, Pháp quốc:

- Mời ông Văn Bình đứng vậy.

11. Gặp Gỡ Kỳ Lạ

Khi ấy Văn Bình đã nghĩ đến phương kế phản công. Nhưng tư tưởng này vụt tắt. Vì Hồng Lang đã chặn trước:

- Chúng mình đều là kẻ sống lâu lên lão làng cả, anh ơi! Anh không phản công lại được đâu! Nào, mời anh ngồi dậy, chúng mình cùng uống với nhau một ly huyết-ky... tôi chờ anh ngoài cửa hang này đã lâu, một nhồi muốn chết...

Hồng Lang nói bằng giọng bình thản, như thể đùa bỡn. Té ra hắn đợi chàng bên ngoài... Tại sao hắn biết chàng thoát thân bằng lối này? Chàng sực nhớ đến con khỉ nhảy tâng tâng bên giòng suối. Chắc con khỉ được Hồng Lang nuôi.

Chàng bèn chậm rãi đứng dậy, mỉm cười với Hồng Lang:

- Tôi cũng muốn gặp anh nên mới không bắt nó...

Văn Bình đoán ầu, không ngờ lại đúng. Hồng Lang cũng cười, song là cái cười pha vẻ ngượng ngùng:

- Anh đã biết rõ về tôi rồi ư?

Văn Bình xoa tay:

- Biết rất rõ.

Hồng Lang đứng cách chàng 6 mét. Hắn vẫn phục sức híp-py, vẫn bằng màu hồng, nhưng bộ áo may liền quần này đẹp hơn bộ ở Bombay. Y phục của hắn giống như bộ đồ phi hành, tuy nhiên, được may chặt hơn, lưng thật bó, ống rộng lòa xòa quét đất, áo cũng dán lấy da thịt, đặc biệt là cổ cao, lật ngược lên, và quần phu-la dài lòng thòng. Mặc sơ-mi hở cổ, và thắt phu-la là một kiểu híp-py đẹp mắt, dân chơi ở bên kia trời Tây rất ham chuộng. Bộ đồ phi hành này làm tăng thêm vẻ cường tráng khả ái và hấp dẫn của hắn, vòng bụng lép không có mỡ thừa tương phản một cách rõ rệt với bộ ngực tròn lớn. Văn Bình là đực rựa mà còn tấm tắc khen ngợi, hướng hồ đàn bà... và nhất là đàn bà phòng không gối chiếc như nữ tử phú Sophia...

Văn Bình không mấy ngạc nhiên khi thấy trên lưng Hồng Lang tòng teng một cái ống ni-lông đỏ, đựng đầy tên bằng nhôm trắng. Hắn cầm lỏng lẻo nơi tay trái cái ná nhỏ xíu, như ná của trẻ con chơi. Chàng không mấy ngạc nhiên vì khi bắt tay Hồng Lang ở Bombay chàng đã khám phá ra một chi tiết ghê gớm...

Hồng Lang xoay tròn cây cung:

- Anh đã biết rất rõ tại sao không lĩnh đi?

Văn Bình nhún vai:

- Câu hỏi này nên hỏi lại anh.

Thấy Văn Bình tiến lên, Hồng Lang lùi ngay lại, giọng nói hơi gay gắt:

- Yêu cầu anh không nên lợi dụng. Về võ thuật, tôi vẫn luôn luôn kính trọng anh. Vì chẳng gì, anh cũng là đại sư thúc của tôi, theo nội lệ của lò Thanh bang Thượng hải. Chúng tôi không được phép hỗn xược với

các bậc đàn anh. Nhưng vì hoàn cảnh bất khả kháng, xin anh thông cảm... Và cũng vì kính trọng tài nghệ bế-huyết của anh nên tôi không dám đón tiếp anh hôm nay bằng hai tay không như thường lệ.

Hắn giơ cao cây cung tí hon, vẻ mặt tự đắc:

- Anh đừng tưởng nó nhỏ xíu như thế này mà không lợi hại...

Văn Bình ngắt lời:

- Hiểu rồi. Tôi đã có dịp thưởng thức tài bắn ná của anh trên bãi biển...

Chàng định gọi đến cái chết của hai tên cận vệ bị trúng tên tẩm thuốc độc trên bãi biển sau tòa biệt thự của phái đoàn Anfa, song Hồng Lang lại nghĩ khác. Hắn thở dài, lẩm bẩm:

- Chẳng qua tại tôi khinh thường. Nếu tôi đích thân ra phi trường đón anh thì làm gì tôi phải nhọc công hôm nay.

- Cô gái tài xế xe díp lái tôi từ sân bay về thành phố là nhân viên của anh?

- Dĩ nhiên. Con bé bắn quá dở. Anh lại quá đẹp trai nên nó quên cả nhiệm vụ. Cả đến con bé thứ nhì cũng vậy. Toàn là một bọn tồi tệ. Chúng nó lãnh gần trăm ngàn đô-la mà chẳng làm nên cơm cháo gì, nên miễn cưỡng tôi phải ra tay.

- Anh thuê thích khách phóng dao vào người tôi khi tôi lái xe đến trụ sở đoàn Quạ Đen của đại tá Bani?

- Phải. Ở đây cái gì cũng thuê, cái gì cũng trả bằng tiền, và bằng đô-la Mỹ, 25 ngàn đô-la đấy...

- Còn vụ bắn tên trên đường xe hơi ra phi trường đi cao nguyên Đề-căn, anh phải thuê bao nhiêu?

- Gấp đôi... Nhưng kìa, vô tình anh trở thành thẩm vấn viên Phản gián. Tuy nhiên, tôi cũng chẳng giấu anh làm gì. Tôi là quán quân bắn ná...

- Thành thật khen ngợi anh. Gió biển thổi mạnh như vậy mà anh bắn vẫn trúng... tôi tập bắn cung từ nhỏ, nhưng còn hụt hơi mới theo kịp được anh... Tôi không cho anh uống nước đường đâu. Khi bắt tay anh, và nhìn thấy những ngón tay chai dầy của anh, sự chai dầy đặc biệt của người quen kéo dây cung, tôi đã phải thận trọng. Nếu tôi không lầm, dọc đường từ địa điểm A-5 đến đây, anh đã nhiều lần toan hại tôi...

- Anh giỏi lắm. Kẻ khác thiếu kinh nghiệm chắc đã vùi thây trong lòng đất. Hừ... không những anh có kinh nghiệm, anh còn gặp hên, gặp thật nhiều hên nữa.

- Anh đã chôn mình trong hang đá?

- Phải, chính tôi. Kể ra, Kônin không đến nỗi bết bát, trong khi trò chuyện với anh, hắn đã đặt cận vệ canh gác bên ngoài. Hắn không ngờ tôi bám sát hắn từng bước. Tôi chờ hắn an vị trong hang là châm ngòi mìn. Té ra hắn chết, cận vệ của hắn chết, và anh còn sống.

- 4 nhân viên phái đoàn Anfa mất tích trong chuyến đi trước cũng do anh giết?

- Không. Anh chẳng hiểu gì cả. Lẽ nào tôi lại giết người của tôi. Để tôi kể anh nghe. 4 nhân viên này tìm ra lối vào thạch động có vàng. Kônin lừa họ uống thuốc độc, khiến ai nấy đều đầu nặng, mắt hoa, đêm ấy, hắn ngang nhiên bắt cóc cả 4 người và mang vào giam trong rừng. Hôm sau, hắn sợ bại lộ, và có lẽ hắn đã bị bại lộ nên phải trốn luôn. Giá không sợ bại lộ, hắn cũng không ở lại, vì hắn cần tra khảo 4 nhân viên bị bắt cóc để biết hang vàng. Hắn viết thư báo cáo cho trú sứ C.I.A. ở Bombay, và ông Si-mít nhờ đến anh vì nghĩ rằng chỉ có anh mới có đủ tài trí đương đầu với tổ chức vô cùng hùng hậu và quen thuộc mọi ngõ ngách ở Viễn đông của chúng tôi. Thật ra, ông Si-mít đã chọn đúng.

- Tổ chức của anh là...

- Giả dối lắm... tổ chức mà tôi được hân hạnh phục vụ từ nhiều năm nay được giới trong nghề từ đông sang tây gọi tên một cách kính nể là Quốc tế Tình báo Sở.

- À ra thế! 4 nhân viên Anfa bị Kônin bắt cóc đều là đồng nghiệp của anh trong Tình báo Sở?

- Thuộc viên thì đúng hơn. Phải, họ là đàn em của tôi. Công cuộc hành trình thám sát của phái đoàn Anfa và Khai khoáng Cty thật ra là một hình thức tranh chấp tình vi trong bóng tối giữa C.I.A. và Tình báo Sở

Trung quốc. Chúng tôi đã gài được hầu hết nhân viên vào trong phái đoàn Anfa, nhưng giờ chót, do sự can thiệp của C.I.A., chúng tôi phải chấp nhận sự có mặt của Kônin. Thoạt đầu, cậy số đông, chúng tôi khinh thường hắn, không dè hắn hoạt động khá khôn ngoan và đặc lực, đến khi hắn phỗng tay trên chúng tôi mới biết hắn là thành phần nguy hiểm. Không biết hang vàng ở đâu, cũng như không biết 4 đồng nghiệp bị Kônin giam giữ ở đâu, mặt khác, vì Quốc tế Khai khoáng Cty đánh điện yêu cầu, trưởng đoàn Hồng Nương phải rút về Bombay. Vì có anh nên tôi phải xuất đầu lộ diện. Dầu sao tôi cũng cảm ơn anh. Nhờ anh, tôi mới phăng ra hang vàng...

- Nghĩa là anh biết trước Kônin sẽ tiếp xúc với tôi?

- Chẳng có gì bí mật hết. Tôi cũng không giấu anh làm gì vì câu chuyện đã đến hồi kết cuộc. Tôi biết trước Kônin sẽ tiếp xúc với anh vì tóm được tên cận vệ hidrô làm trung gian giữa Kônin với giám đốc trú sứ C.I.A. tại Bombay. Tôi chẳng cần tra tấn, đánh đập gì nhiều, chỉ dúi vào tay hắn một xấp đô-la là xong. Trên thực tế, hắn đã cung cấp cho tôi một số tin tức quang trọng. Đến nơi, tôi bày ra tấn tuồng vũ thần trong đền Shiva và... chờ đợi...

- Anh nói sao? Tấn tuồng vũ thần...

- Chắc Kônin đã kể anh nghe. Phải, Hồng Nương và tôi không hề có liên hệ huyết thống; bảo nàng là người yêu của tôi cũng không đúng, từ hồi nhỏ nàng đã dâng hiến cho thần Shiva nên quan niệm về tình yêu của nàng khác hẳn quan niệm của phụ nữ bình thường; nàng ưa tôi vì lẽ tôi cũng có dĩ vãng giống nàng, tôi lại quen thân nàng và am tường những bí quyết mang lại sự quân bình thân thể cho nàng. Nhưng nàng không phải là cán bộ Tình báo Sở thám niên và tin cậy như tôi, nàng hoạt động theo lệnh Bắc kinh là do tôi lôi kéo... Chúng tôi đưa nhau ra đến Shiva múa nhảy khỏa thân, phần nào vì Hồng Nương cần tới, đền này nổi tiếng linh thiêng nhất trong vùng, căn bệnh sinh lý của nàng gia tăng, nàng phải vũ tế thần để tìm lại sự điều hòa; nhưng phần khác, là để làm mồi. Trong phái đoàn Anfa có hai hạng người, hạng chuyên gia chính cống, và hạng điệp viên đội lốt chuyên gia. Hạng chuyên gia chính cống tất ngủ say mê mệt sau một ngày hành trình vất vả, còn hạng điệp viên đội lốt chuyên gia tất mở mắt thao láo, và không thể nằm yên khi thấy chúng tôi lên ra ngoài. Cuộc vũ tế thần của Hồng Nương sẽ giúp chúng tôi nhận diện được thành phần phái đoàn. Hạng điệp viên đội lốt chuyên gia cũng được chia làm 2, điệp viên C.I.A. và điệp viên MI-6, chưa kể điệp viên Quốc tế Tình báo Sở. Trong khi chúng tôi trình vũ thì ở bên ngoài, nhân viên của chúng tôi dùng súng thuốc mê bắn gục những anh chàng hiếu kỳ đại dốt.

- Trong số đó có Bill, ông thầy leo núi?

- Lầm rồi. Bill không dính líu đến hoạt động điệp báo. Hắn là ông thầy leo núi chuyên nghiệp.

- Còn đại tá Bani?

- Anh nghĩ hắn là thuộc viên của tôi, thật tội nghiệp. Quả hắn có sai tài xế đực rựa đàn hoàng lên phi trường Bombay đón anh; mọi việc trục trặc vì thằng tài xế hidrô của hắn mê con bé nhân viên của tôi. Đại tá Bani không ăn chơi đàn đấm, rượu chè be bét và làm việc bất lực như anh tưởng đâu. Hắn là vua đòn phép. Vẫn biết hắn uống rượu tối ngày, nhưng đàn ông ai lại không uống rượu. Hắn không thể ăn chơi đàn đấm vì lẽ hắn cũng là hidrô, nửa nam nửa nữ như bọn em út của hắn. Hắn là đại diện của MI-6 tại Bombay, anh đã hiểu chưa?

Lời nói của Hồng Lang làm Văn Bình sửng sốt thật sự. Chàng vẫn nghi Bani, song chàng không bao giờ nghi hắn là nhân viên tình báo Anh quốc. Thấy mặt chàng ngẩn tò te, Hồng Lang phá lên cười:

- Bây giờ anh đã thỏa mãn chưa? Nào, mời anh đi theo tôi.

Văn Bình hỏi:

- Bani cũng bị anh bắt?

- Dĩ nhiên.

- Và giết chết?

- Không, hắn vẫn sống nhẵn răng như anh. Tôi phải giết chết Kônin vì không thể thuyết phục được hắn. Vả lại, hắn đã nằm giữ trong tay quá nhiều bí mật. Để hắn sống sợ bất lợi.

- Tôi cũng vậy, tôi cũng nắm giữ trong tay quá nhiều bí mật...
- Ha... ha... anh định mời tôi giết anh, phải không? Từ Bombay đến đây, tôi mong giết anh mà không thành công, vì anh là chứng ngại vật ghê gớm bậc nhất, nhưng bây giờ tôi lại tìm đủ cách bảo vệ tấm thân ngàn vàng của anh.
- Anh đừng hòng tôi đầu hàng. Dầu anh chia tôi phân nửa mỏ vàng trong hang đá, tôi cũng cương quyết từ chối.
- Chúng tôi chẳng lạ gì anh. Cho nên tôi không hề nghĩ đến việc mua chuộc anh bằng tiền bạc hoặc đe dọa bằng sức mạnh. Đối với anh, những xảo thuật này không có kí-lô nào hết. Nói đúng ra, chúng tôi coi anh là kẻ thù bất cộng đái thiên, nếu hôm nay tôi không giết anh, không phải là tôi thương anh mà vì giết anh không lợi. Anh cần sống, vì chúng tôi cần giữ anh làm con tin.
- Ồ, không dè người lão luyện trong nghề như anh lại có thể ngây thơ đến thế! Anh tốn công vô ích, ông Sì-mít bỏ rơi đã đành, cả ông Hoàng cũng sẽ không chấp thuận những điều kiện do phe anh đưa ra. Đòi tiền ư? Xin báo anh biết là ông Hoàng không có tiền, vì không có tiền nên tôi mang thân lao động làm thuê cho C.I.A., tôi làm xong việc, C.I.A. mới trả tiền, anh đừng hy vọng họ xuất ngân để cứu mạng sống của tôi. Anh ở trong làng, hẳn anh đã biết ông Sì-mít chẳng khoái tôi bao nhiêu, ngoài miệng khen tôi trong lòng ông ta luôn luôn rửa tôi cho chóng chết.
- Lý luận anh rất xác đáng tuy nhiên, ông Hoàng có thể hy sinh bất cứ ai, mà không thể hy sinh anh, vì lẽ dễ hiểu, thiếu anh thì Sở Mật vụ sẽ xập tiệm. Ông Hoàng thỏa thuận điều đình thì chấp một chục ông Sì-mít cũng không dám ngo ngoe. Trung ương Tình báo Mỹ, giàu thật đấy, oai thật đấy, song chỉ xưng hùng xưng bá ở Âu châu, còn ở Viễn đông họ mới là khổng lồ đất sét: dầu muốn hay không họ vẫn phải nhờ vả ông Hoàng...
- Hiểu rồi... hiểu rồi... anh muốn điều đình trên căn bản nào?
- Tạm thời, anh sẽ lưu lại đây với chúng tôi, một nhân viên của tôi sẽ đáp máy bay về Bombay gặp giám đốc trú sứ C.I.A. Chúng tôi chỉ đòi một điều kiện duy nhất chính phủ tiểu bang chấp thuận cho một chuyến phi cơ của chúng tôi đáp xuống địa điểm A-5, và chuyến phi cơ này được rời không phận Ấn độ an toàn. Phi cơ sẽ hạ cánh một thời gian ngắn xuống Điện Điện để trả tự do cho các con tin.
- Còn vấn đề mỏ vàng?
- Người ta nhồi nhét vào đầu óc anh toàn là các tin tức sai lầm nên anh chẳng hiểu gì hết. Hoặc anh hiểu rõ nhưng giả vờ chưa hiểu. Sự thật là phái đoàn Anfa đến Đề-căn không phải để thăm dò lòng đất như báo chí đăng tải, cũng không phải để tìm mạch vàng như C.I.A. nói với anh. Mục đích chính của chúng tôi là tìm một kho tàng lịch sử giấu trong vùng rừng núi Đề-căn. Kho tàng này gồm toàn tượng vàng, những pho tượng chỉ riêng Ấn độ có vì đây là tượng lingam đàn ông và yoni đàn bà. Trên đất Ấn, tượng lingam và yoni bằng vàng không hiếm, người ta có thể tìm thấy hàng trăm ngàn cái, những nơi chứa tượng vàng cổ xưa cũng không hiếm; tuy nhiên, kể về vấn đề giá trị, thì những pho tượng vàng ở đây được liệt vào hạng nhất. Ấn độ là nước có một lối nhìn hết sức độc đáo về tình yêu xác thịt; từ ngày xưa ngày xưa, nhân loại còn chìm đắm trong đời sống man rợ hoặc đạo đức giả thì dân tộc Ấn đã biên soạn những kinh điển ái ân, như Kama Sutra. Bộ kinh điển kỳ lạ này ra đời trong khoảng thời gian từ thế kỷ thứ 2 đến thế kỷ thứ 6 sau Tây-lịch, nghĩa là cách xa chúng ta gần 16 thế kỷ. Phàm vật xưa, càng xưa chừng nào càng quý chừng nấy, không giấu gì anh, những pho tượng tôi sắp chở đi đã được đúc thành từ 25 thế kỷ trước...
- Các anh mang phi cơ đến đây chở kho báu cổ vật quốc gia của người Ấn, dầu ông Sì-mít, dầu ông Hoàng muốn, mà người Ấn không muốn, cũng vô ích; vả lại, tôi không tin là người Ấn cho phép. Anh đã gõ lăm cửa, tôi sẵn sàng giúp anh, nhưng...
- Thông thả... người Ấn sẽ cho phép. Miễn hồ ông Sì-mít chịu bồi thường.
- Trời đất ơi!
- Vài ba trăm triệu đô la có gì là nhiều đâu mà anh phải kêu trời như bọng vậy!
- Vài ba trăm triệu, hoặc mười triệu lộn lại thì tôi còn hy vọng, chứ những vài ba trăm, tôi e rằng...

- Anh đừng lo. Ông Hoàng đâu đến nỗi nghèo. Quanh năm, ông già than nghèo, nhưng khi cần, khi anh bị bắt để đòi tiền chuộc, tôi tin chắc ông già dư sức. Vả lại, trong trường hợp ông Sĩ-mít và ông Hoàng dốc hết hầu bao vẫn còn thiếu, sẽ còn Quốc tế Khai khoáng Cty.

- Các anh bắt luôn cô Sophia?

- Dĩ nhiên. Nếu không bắt cô Sophia thì làm cách nào có đủ tiền bồi thường cho chính phủ Ấn được.

- Ví phỏng C.I.A. Sở Mật vụ Nam Việt và Quốc tế Khai khoáng Cty của gia đình cô Sophia chịu trả tiền chuộc đi, cuộc thương lượng cũng đòi hỏi nhiều ngày tháng... anh còn lạ gì... nước nào cũng mắc cái bệnh giấy tờ, không khéo chúng tôi phải ăn dầm ở đề tại xó rừng này cả năm.

- Một lần nữa, anh đừng lo. Sự có mặt của đại tá Bani trong đám con tin rất tiện lợi. Gia đình hắn, bạn bè hắn đều là ông bự trong chính quyền địa phương. Nghe tin hắn bị bắt, người ta sẽ làm đủ cách cho hắn trở về. Nếu chỉ trả tự do cho Bani đổi lấy chuyện phi cơ chở lingam-yoni, thì chính quyền Bombay cũng có thể thỏa thuận, phương chi lại có những vài ba bốn trăm triệu.

- Anh vừa nói “vài ba” giờ đây anh lại tăng lên “vài ba bốn”. Xin anh nhớ rằng tiền đô-la chứ không phải tiền hén.

- Nhớ lắm chứ. Đã chi được hai ba trăm triệu thì chi thêm hai ba trăm triệu nữa có hề gì đâu.

Văn Bình nín lặng. Kẻ đứng trước mặt chàng là con cáo già điệp báo. Hắn đã bố trí chu đáo, không để sót kẽ hở nào. Mấy trăm triệu mỹ-kim là món tiền khổng lồ, khả dĩ thay đổi được vận mạng của một tiểu quốc, song đối với ông Sĩ-mít và ông Hoàng, những người chuyên xài từ trăm triệu trở lên, thì cố gắng tìm kiếm cũng có thể gom đủ. Nhưng chắc chắn là sau vụ này, Sở Mật vụ sẽ hoàn toàn khánh kiệt. Trừ phi Quốc tế Khai khoáng Cty ghé lưng, đỡ bớt gánh nặng.

Hồng Lang thọc tay vào túi quần, miệng phì phèo thuốc lá, dẫn đường vào rừng. Trái với nguyên tắc an ninh, hắn không thủ trong tay một tác sát nào. Lẽ ra hắn phải đi phía sau để dòm chừng, hắn lại khoan thai đi phía trước, thái độ khoan thai một cách thành thật, chứ không giả tạo. Đường từ cửa hang vào rừng là một lối đi nhỏ mới được phát quang, cành lá rậm rịt còn nằm nghiêng ngả và chưa héo vàng; hai bên lối đi là những cành thẳng tắp, nhìn không thấy ngọn. Ngoài hai người ra, không thấy ai nữa; tuy nhiên, Văn Bình ngoan ngoãn nói gót Hồng Lang. Về võ thuật, hắn còn thua chàng một bậc, trừ phi điên rồ hắn mới đối phó tay không và xây lưng về phía chàng. Chắc hẳn Hồng Lang đã bố trí một hệ thống phòng vệ kiên cố, chỉ chờ chàng có cử chỉ khả nghi là xuất hiện... Hệ thống phòng vệ này có thể gồm nhiều tay súng cừ khôi núp sau thân cây. Văn Bình tỏ vẻ bối rối vì luồng nhồn tuyền bén nhọn của chàng không khám phá ra bóng người khả nghi nào. Một dấu hỏi quay tròn trong óc chàng. Tại sao Hồng Lang có vẻ khinh thường?

Văn Bình dừng lại. Chàng vừa nhìn thấy một con khỉ leo đèo sau lưng. Nó là con khỉ bị chàng đuổi hồi nãy trong hang vàng. Nó há miệng đỏ hồng và ve vẩy cái đuôi dài thông chào chàng. Con vật cũng có dáng điệu khoan thai giống như Hồng Lang.

Hồng Lang dừng lại theo. Văn Bình chỉ con khỉ:

- Anh nuôi nó?

Hồng Lang gật đầu:

- Phải. Nó khôn như người, nhiều khi còn khôn hơn người nữa kia. Nhờ nó, tôi mới biết anh còn sống. Nó được huấn luyện trong trường nên khá lợi hại. Anh đừng thấy nó nhỏ bé mà coi thường, do nó rất dầy, nó không am tường nội ngoại công như anh song da nó lại chịu đựng giỏi hơn da anh...

Khi ấy bất giác Văn Bình nhìn cánh tay để trần và giật mình. Da chàng thường trắng đỏ như da đàn ông tây-phương, cho dầu chàng phơi nắng hàng tháng cũng không đen và ngay trong cả cơn đau da chàng cũng không sạm xỉn. Vậy mà dưới mắt chàng làn da trên cánh tay để trần của chàng đã mang màu sạm xỉn...

Hồng Lang nhận thấy sự thay đổi đột ngột trên nét mặt của Văn Bình. Hắn cười, vui vẻ:

- Không sao đâu. Lát nữa, uống một ngụm lá thuốc là hết.

Chàng nhìn giữa mắt Hồng Lang:

- Nước suối nhiễm độc?

Hắn cười vui vẻ:

- Phải. Nhưng thật ra chữ “nhiễm độc” không đúng hẳn. Nước suối trong hòn núi này có một tác động đặc biệt: ai uống hoặc tắm phải thì cơ thể bải hoải da dễ sạm xỉt. Dân địa phương toàn dùng nước suối nhưng không hề gì vì họ đã có lá thuốc khử độc. Loại cây lạ mọc đầy khắp nơi tại anh không biết, nếu biết anh quơ một nắm lá bên bờ suối, cho vào miệng nhai, chiêu với ngụm nước suối là chất độc tiêu tan. Tạng phủ của anh thuộc loại khỏe mạnh, anh chỉ hoa mắt, chùng gân, và sạm da chứ nếu là người khác thì giờ đây đã phải nằm liệt giường, nổi cơn sốt rét và rêu khừ khừ...

Một lần nữa Văn Bình lại giật mình. Chàng cố chế ngự cảm xúc song nghị lực cố hữu của chàng đã trở thành một tham mưu trưởng bất lực. Chàng vừa phăng ra lý do khiến Hồng Lang khoan thai gần như miệt thị. Thì ra Hồng Lang biết rõ sức khỏe của chàng đã bị nước suối độc làm sa sút.

Hồng Lang rút cây tên đeo trên lưng đưa cho Văn Bình, giọng thân mật như thể chàng là bạn con chấy cắn đôi với hắn:

- Không tin anh thử coi. Bình thường, anh bắn tên khỏi cần ná, và bắn là trúng đích. Giờ đây, tôi cả quyết là anh ném trật, dẫu là mục phiêu rất gần.

Đỡ mũi tên, Văn Bình cảm thấy gân tay run run. Run run như thế này, chàng đánh quyền cũng không nổi, chứ đừng nói đến nghệ thuật phóng mũi tên nhom bằng tay nữa. Chàng đành thở dài:

- Cám ơn anh. Tôi chịu thua.

Đang nhớn nhựt tự đắc, Hồng Lang bỗng thay đổi dung mạo sau tiếng thở dài chua chát của Văn Bình. Hắn nghiêm nét mặt, chấp tay xá Văn Bình một cách cung kính:

- Dầu sao tôi cũng mới là tiểu-bá trong lò Thanh bang. Anh và tôi, mỗi người một quốc tịch. Mỗi người một tổ chức, về hoạt động chúng ta kinh chống nhau, và có thể giết nhau không thương sót nhưng trên phương diện tài nghệ tôi chỉ là đàn em, cổ tục Bạch liên giáo không cho phép tiểu-bá hỗn xược với hàng đại sư-thúc.

Văn Bình vội chấp tay xá lại. Hai kẻ thù không đội trời chung thì lễ với nhau thật cung kính như trò với thầy. Người lạ chứng kiến tất không ngăn được ngạc nhiên.

Hai người đã về đến thạch động hồi đêm được dùng làm nơi trú ngụ cho phái đoàn Anfa. Trời vẫn còn sáng. Tuy vậy đèn nê-ông trong thạch động được thắp sáng rực, và đầu đây Văn Bình nghe tiếng máy phát điện chạy. Trước cửa, hai người Ấn đeo súng gác. Thấy Hồng Lang, cả hai chụm chân, giơ tay lên ngang mà chào theo quân cách. Hồng Lang không thêm chào lại, lách sang bên, nhường lối cho Văn Bình. Con khỉ lông đen tung tăng chạy theo, nhưng Hồng Lang đã đưa tay ra chặn. Tuy hắn không nói tiếng nào, con khỉ cũng đứng khựng lại, và thui thủi cụp tai bước lùi khỏi hang đá.

Bên trong thạch động, mọi đồ đoàn đã được sắp xếp gọn ghẽ. Dường như mọi người đang chờ Hồng Lang. Văn Bình gấp đủ mặt quần hùng. Nhân viên phái đoàn Anfa bị tập trung vào một góc, ngồi quay lưng ra cửa, bên cạnh một tên gác đen thui. Đại tá Bani đang say sưa với chai rượu bờ-han. Không rõ hắn say thật hay say vờ, hắn đặt chai rượu xuống mặt ghế đá, ngược mắt nhìn mà như thể không thấy gì hết, rồi lại phớt tỉnh cúi xuống ly bờ-han đầy ắp, mùi thơm ngệt mũi quện đầy không khí thạch động.

Hồng Lang phải cất tiếng:

- Bani uống hết rượu chưa? Tôi đưa đại tá Z.28 về rồi đây.

- Bani ngẩng đầu lên, cười khà khà:

- Đại tá Z.28 hả? Càng vui. Uống rượu một mình từ sáng đến giờ buồn muốn chết...

Văn Bình quan sát đại tá Bani từ đầu đến cuối. Hắn đã biến đổi quá nhiều tuy chàng mới xa hắn chưa được một ngày. Những nét tinh anh trên cặp mắt sáng quắc của hắn đã biến dạng. Hắn trở nên lù khù và ngơ ngẩn. Hắn cao hơn và to ngang hơn chàng, vậy mà chàng có cảm tưởng là xương sống của hắn bị bệnh phong thấp làm cong queo. Tuy nhiên, Văn Bình không tin là hoàn cảnh sanh cầm đã ảnh hưởng sâu xa đến thể xác và tâm thần Bani. Hắn là trưởng đoàn Phản gián Quạ đen, tiếng tăm lừng lẫy trên bán đảo Ấn

độ. Hắn lại là đại diện kín đáo của MI-6, Anh Quốc; và từ trăm năm nay, tình báo Anh Quốc không khi nào tuyển dụng và bổ nhiệm ấu tã, phương chi Bombay là vị trí bản lề của Ấn độ, và Ấn độ lại là vị trí bản lề của một Viễn Đông luôn luôn sôi sục...

Vì vậy, Văn Bình kết luận là hắn giả vờ. Trên phương diện “diễn xuất”, hắn thuộc vào thành phần nghề nghiệp có hạng. Ngay khi chàng chân ướt chân ráo đến Bombay, hắn đã đôn phép chàng. Hắn giới thiệu chàng với Sophia giả hiệu. Nàng bị lộ hình tích, hắn bèn ngấm sai nhân viên bắn nàng chết. Cho đến phút này, nhiều sự kiện đầy ý nghĩa đã xảy ra, và vở kịch tìm vàng đang kéo màn kết cuộc, nhưng Văn Bình vẫn chưa hiểu được tại sao đại tá Bani lại bố trí cho em sinh đôi của hắn đón tiếp chàng tại văn phòng trước khi hắn xuất đầu lộ diện, và tại sao hắn lại dùng một cô gái giả làm nữ tử phú Sophia?

Trước mặt chàng bỗng hiện ra căn phòng tranh tối tranh sáng, với cái bàn gỗ mun bóng loáng trên đặt những ve rượu bờ-han pha máu tươi rút từ màng tử nữ và cái kệ dài chễm chệ 64 pho tượng nhỏ xíu bằng đá hoa cương dẻo gọt tuyệt đẹp, tương trưng cho 64 động tác làm tình cổ hữu nam nữ. Căn phòng này là bàn giấy của Bani. Rồi từ đó Văn Bình liên tưởng đến những pho tượng đồ sộ bằng vàng y giấu trong thạch động bên giòng suối nhiễm độc...

Chàng phải mím miệng để khỏi thốt ra một tiếng. Hiểu rồi... chàng hiểu rồi... Đại tá Bani đã biết là hang núi ở cao nguyên Đề-căn chứa cất tượng vàng. Vì những bức tượng đá trong văn phòng của Bani giống hệt những bức tượng vàng cổ xưa trong thạch động, bên cạnh những lingam và yoni khổng lồ vàng chói...

Ai cũng biết. Trừ chàng, Quốc tế Tình báo Sở biết, Tình báo Anh quốc MI-6 biết, Trung ương Tình báo Mỹ C.I.A. biết. Trừ chàng và Sở Mật vụ của ông Hoàng. Nhưng mọi lần, C.I.A. đã nói dối chàng; đồng minh “thân mến” MI-6 đã xỏ ngọt chàng.

Thấy chàng lăm lè, đại tá Bani tợp rượu rồi khệnh khạng đứng dậy:

- Mình cứ tưởng có đại tá Z.28 thì thiên hạ sợ xanh mặt, ngờ đâu cũng bị thộp cổ một cách ngon lành.

Hồng Lang nghiêm giọng:

- Yêu cầu anh ngồi xuống ngay ngắn, anh muốn uống rượu bờ-han hay rượu pha thuốc độc, tùy ý, nhưng anh không được phép lộn xộn, nếu...

Đại tá Bani giơ chai rượu gần hết, giọng lè nhè:

- Tôi rất muốn lộn xộn, song lộn xộn cách nào được, hử anh bạn tốt Hồng Lang của Mao chủ tịch? Anh đã lừa tôi uống rượu ngâm rễ cây, làm gân cốt tôi rời rã... ha ha... đồ đểu, anh là thằng đểu nhất đời.

Hồng Lang vung tay toan đánh đại tá Bani:

- Lần này là lần cuối, tôi cảnh cáo anh. Vì anh không có tư cách đảng hoàng, tôi miễn cưỡng phải trừng trị anh. Nếu không rời rã gân cốt, anh sẽ giết cận vệ của tôi và bỏ trốn. Chịu khó một chút, tôi sẽ cho anh thuốc giải độc.

Hồng Lang từng hứa cho chàng uống thuốc giải độc. Hắn lại hứa với Bani. Chàng có ý nghĩ là hắn nói một đàng, làm một nẻo, hắn sẽ gia tăng liều lượng để chàng thiệt mạng. Hắn không thể buông tha một người biết quá nhiều bí mật, và trong nhiều năm đã là “kỳ đà cản mũi” tối nguy hiểm như chàng. Chàng bèn đảo mắt khắp thạch động để dò tìm yếu điểm trong hệ thống phòng vệ của địch.

Và khi ấy chàng mới bắt gặp luồng mắt của Sophia.

Sophia ngồi dựa lưng vào vách đá, hai tay chắp trên đùi. Trong cơn hoạn nạn, nàng vẫn không để mất dáng dấp quý phái thường lệ. Nàng từ từ cất tiếng:

- Anh Hồng Lang, anh mới đúng là người không có tư cách đảng hoàng. Anh đã lường gạt Quốc tế Khai khoáng Cty, lường gạt gia đình tôi, và lường gạt tôi.

Hồng Lang lễ phép nghiêm mình:

- Xin cô giàu lòng tha lỗi. Về phần cá nhân, tôi tự nhận thấy xấu xa, và mang lỗi nặng với cô, và gia đình cô. Vâng, tôi không chối cãi là đã phạm tội lường gạt. Nhưng cô cũng nên xét lại, tôi có bốn phận với Tổ chức...

Sophia cau mặt:

- Thôi, anh đừng tuyên truyền rẻ tiền nữa. Tôi ngần ấy tuổi đầu mà còn bị anh dụ dỗ như con gái 15, 16. Bây giờ anh tính sao về tôi, về các nhân viên phái đoàn Anfa bị anh lừa bắt?

Hồng Lang đáp:

- Như tôi đã thưa với cô, tôi sẽ ráng hoàn thành công việc này thật nhanh; tối nay, đặc phái viên của tôi sẽ tiếp xúc với trú sứ C.I.A. tại Bombay, nội đêm nay họ sẽ bàn luận với nhau, và chậm lắm đến mai tôi sẽ có những kết quả đầu tiên. Cô đừng ngại, trong thời gian cô lưu lại đây cùng phái đoàn, tôi xin cố gắng cung cấp đầy đủ tiện nghi cần thiết. Muốn gì, xin cô cứ đòi, trong phạm vi khả năng tôi sẽ làm cô vừa lòng.

- Anh dư biết là tôi chẳng cần gì cả, chẳng đòi gì cả. Tôi chỉ cần, chỉ đòi con Kikô của tôi mà thôi.

- Con beo ấy à?

- Anh còn lạ gì nó nữa mà phải hỏi tên.

- Ủ nhĩ, xin lỗi cô... Nhân viên của tôi mang cả chuồng của con Kikô cất giữ trong lều vải, chờ lệnh tôi là hoàn trả cho cô, nhưng chẳng hiểu sao con beo lại xút chuồng chạy mất.

- Con Kikô xút chuồng?

- Vâng, tôi vừa được tin cách đây một giờ đồng hồ. Tôi đã ra lệnh cho bọn chúng tìm lại kỳ được.

- Hừ, anh lại nói dối... Không khéo anh đã hại nó rồi. Anh là pháp sư thuốc độc mà...

- Tôi xin thề là không hề đụng đến lông nó. Nếu cô chưa tin, xin mời cô ra ngoài, cô sẽ thấy cận vệ của tôi đang xục xạo khắp rừng. Dầu sao cô và tôi... chúng ta...

- Cầm ông nhắc đến tiếng “chúng ta”. Tôi đã khỏi bệnh hoàn toàn rồi, ông ạ. Những ngày chung sống với ông đối với tôi cũng giống như bệnh đậu mùa tôi mắc hồi nhỏ, đã bình phục là không bao bao giờ tái lại nữa.

- Sophia... cô Sophia... có thể nào...

- Lần chót, tôi yêu cầu ông ngậm miệng. Bất cứ lời nói nào của ông đều mang tính chất vô liêm sỉ. Tôi là người ăn học, ông đừng bắt tôi phải thốt ra những ngô ngữ thô bỉ.

Gương mặt Hồng Lang khi ấy lộ vẻ khổ sở khác thường. Sự khổ sở này không đượm chút nào giả tạo. Đường như một chóm hối hận vừa hiện ra trong lòng hẩn. Hẩn quen chém giết, quen lừa lọc, quen đểu cáng, nhưng dầu sao hẩn vẫn còn là con người. Những điệp viên sắt thép nhất, tàn bạo nhất lại thường là những con người mềm yếu nhất.

Trong cử chỉ bối rối, tròng mắt buồn thảm, bàn tay hơi run. Hồng Lang càng khô ngò hơn. Đối diện một người đàn ông đẹp như vậy, ít người đàn bà nào có đủ bản lĩnh kèm giữ được con tim. Phương chi Sophia lại là một loại gái già khao khát yêu đương như nạn nhân nạn đói Ất-Dậu khao khát thực phẩm. Vậy mà Sophia vẫn thản nhiên. Một sự thản nhiên đầy khinh bỉ lạnh lùng. Nàng vẫn dựa lưng vào vách đá, hai tay vẫn chắp trên đùi, thản nhiên nhìn Hồng Lang từ từ bước lại.

Văn Bình theo dõi cuộc đối thoại thách thức giữa cặp tình nhân cũ, không bỏ sót chi tiết nào, và không quên chuẩn bị can thiệp trong trường hợp Hồng Lang có hành động quá trớn. Hồng Lang chỉ còn cách Sophia một xả tay. Sophia lớn tiếng:

- Yêu cầu anh dừng lại, nếu không...

Hồng Lang vươn tay ra, dáng điệu thờ thẩn như người mất hồn:

- Em.. em đừng giận anh nhé!

Sophia hốt hoảng tìm cách xô giạt hẩn sang bên. Võ sĩ lực lưỡng cũng vị tất lay chuyển được nổi hẩn, hướng hồ nàng chỉ là phụ nữ dài các, xương ròn hơn xương gà. Văn Bình đành bước tréo, hạ sống bàn tay xuống. Chủ tâm của chàng là đánh atêmi buộc hẩn phải bỏ Sophia ra. Nhưng kỳ quặc thay - Văn Bình mới gờ bàn tay lên thì mắt chàng đã nổ đom đóm, đầu chàng đau nhức, hai chân chàng lạng quạng, chàng có cảm

giác như một khối chì nặng chình chịch đeo cứng lấy bàn tay, chàng phải thở phò ra một cái thật mạnh để lấy lại thể quân bình. Nếu không luyện tập khí pháp lâu năm chàng đã té nhào trên đất.

Hồng Lang buông Sophia, miệng cười ngất nghêo:

- Ha ha... ha ha... đại tá định ra tay nghĩa hiệp ư? Còn lâu, đại tá ơi... đại tá đã bị trúng thuốc độc. Phải có thuốc giải độc của tôi, bằng không chẳng bao lâu nữa, đại tá sẽ thành người tàn phế. Ha ha... tàn phế còn khá, chứ bất lực mới nguy. Đại tá Z.28 ơi... đại tá đẹp trai, cường tráng như vậy mà mang chứng bất lực thì khổ bao nhiêu!

Văn Bình cúi gầm mặt, và ngồi phịch xuống phiến đá được dùng làm ghế. Bò hôi vã như tắm chàng không lên tiếng trả lời. Hồng Lang dậm chân, ra vẻ khoái trá:

- Ái chà, đại tá khôn ghê! Vận công để tổng độc...

Thật vậy, Văn Bình đang bế khẩu, dùng chân khí tiềm tàng trong nội thân để tổng khứ chất độc ra ngoài. Hệ thống tuần hoàn và thần kinh của chàng đã được làm quen với nhiều độc được, nên trừ phi liều lượng quá cao, hoặc độc được quá xa lạ chàng mới bị tiêu tan sức lực và nguy ngập đến tính mạng. Chàng không lo lắm gì Hồng Lang nói là chàng chỉ có thể trở thành phế nhân, chứ không chết. Nhưng, trở thành phế nhân lại dèo thêm chứng bất lực - căn bệnh tối kỵ của đàn ông, nhất là đàn ông từ ba đến bốn mươi - trời ơi... thà chết còn hơn...

Văn Bình nghe rõ những lời nói riều cọt của Hồng Lang như cái tát dành vào mặt chàng. Song chàng không thể hé miệng. Chàng cũng không thể ngẩng đầu lên vì luồng nhơn tuyến của chàng đã bị yếu hẳn.

Sophia không hiểu được thái độ của chàng. Nàng tưởng chàng bị bạo bệnh bất ngờ, nên vội đứng dậy. Giọng nàng đầy vẻ lo lắng:

- Anh Văn Bình, anh làm sao thế?

Văn Bình vẫn không đáp.

Cũng may, sự lộn xộn bên ngoài thạch động đã xảy ra đúng lúc để thu cuốn mối quan tâm của mọi người, và trong khoảnh khắc không ai để ý đến chàng. Sự lộn xộn này bắt đầu bằng tiếng xe hơi thắng gấp kêu ken két, tiếng giày nhảy cộp xuống nền đất cứng.

Rồi có tiếng hỏi, dịu dàng nhưng hách dịch, sự dịu dàng cố hữu của phái yếu, và sự hách dịch của người quen chỉ huy:

- Đã tìm thấy ông Z.28 chưa?

Có tiếng đáp:

- Bẩm rồi. Ông kỹ sư Hồng Lang đang tra hỏi họ trong hang.

Tiếng người đàn bà:

- Tra hỏi... tra hỏi...

Tiếng giày nện mạnh hơn và nhanh hơn. Rồi Hồng Nương, trưởng phái đoàn Anfa, cự điểm-thần phụng sự cho thần tình yêu xác thịt Shiva, người yêu kỳ lạ của kỹ sư bách khoa giả hiệu Hồng Lang, hiện ra trong khoảng trống tranh tối tranh sáng của thạch động.

Nàng vẫn mặc áo sườn xám Trung hoa may khít và ngắn, xẻ thật cao, để lộ phần trên của cặp giò thon dài. Đặc điểm của nàng là nàng có y phục đầy đặn che thân dàng hoàng mà như thể không mặc gì hết. Và giá nàng thỏa thân hoàn toàn, nàng vẫn chưa quyến rũ bằng.

Hồng Lang hơi bối rối khi thấy Hồng Nương. Mọi người đều ngơ ngẩn trước sắc đẹp của nàng nên quên bằng cách tay trái phủ kín bông băng và đeo tông teng bằng một vuông vải trắng đeo vào cổ. Có lẽ cánh tay nàng bị gãy.

Hồng Lang cất tiếng:

- Em cần nghỉ ngơi mới chóng bình phục được. Em đến đây làm gì?

Hồng Nương không lưu ý đến câu hỏi của Hồng Lang. Dường như nàng không nghe tiếng nói của hắn. Vì mắt nàng đang chụp quanh thạch động và sau cùng dừng lại thật lâu trước Văn Bình. Khi ấy, mình mẩy chàng ướt sũng mồ hôi, chàng đang run bần bật, mặt chàng vẫn cúi xuống, hai tay chàng vòng chặt trước ngực như thể ngăn chặn những viên đạn vô hình bay vào buồng phổi, như để giữ cho thân thể khỏi té ngã. Nàng há miệng ra vẻ kinh ngạc, rồi nàng cất tiếng hỏi chàng, cũng hỏi tương tự như Sophia, và cũng đượm đầy lo lắng, song đậm đà hơn, tha thiết hơn, khiến mọi người có mặt trong thạch động đều thấy rõ nàng đối xử với Văn Bình bằng cảm tình khác lạ:

- Ông Văn Bình, ông làm sao thế?

Văn Bình tiếp tục ngậm miệng. Hồng Nương quay lại, chất vấn Hồng Lang:

- Tại sao anh không giữ lời hứa?

Hồng Lang xua tay:

- Có gì quan trọng mà em phải bận tâm. Họ chỉ đuổi sức một chút rồi khỏe lại như cũ.

Hồng Nương đi vòng ra sau lưng Văn Bình, chăm chú nhìn áo sơ-mi rách bươm của chàng. Nàng ồ lên một tiếng nhỏ và ôm lấy vai chàng, Hồng Lang tìm cách gạt ra:

- Em hãy để anh lo liệu.

Nhưng Hồng Nương đã rút mũi tên nhỏ xíu cắm phập vào bắp thịt vai của Văn Bình. Mũi tên này được chế theo kiểu đặc biệt, ở đuôi nó có miếng cao su hình tròn, to gần bằng đồng xu. Nếu không có miếng cao su, mũi tên sẽ có thể xuyên qua thân thể và gây thương tích. Miếng cao su có tác dụng của cái thắng, mũi tên bắn trúng da thịt thì nó chặn lại. Bề dài mũi tên chừng hai phân tây, nó được đúc bằng nhôm, đuôi đổ chì cho nặng. Văn Bình bị trúng tên ngay sau khi ra khỏi hang núi, và mũi tên tẩm thuốc độc này làm tứ chi chàng bải hoải, võ công sút giảm mà chàng không biết. Và nếu Hồng Nương không rút mũi tên ra chàng vẫn định ninh nguyên nhân khiến cơ thể chàng rời rã hoàn toàn là nước suối nhiễm độc...

Hồng Lang đứng nhìn, bộ điệu tức tối. Hồng Nương giơ mũi tên trước mặt Văn Bình, và hỏi:

- Bắp thịt ở cổ anh bị tê liệt không?

Văn Bình ngoẹo cổ nhiều lần để kiểm điểm các đường gân. Cổ chàng vẫn cử động được bình thường, tuy hơi khó khăn. Trên miệng Hồng Nương bùng nở nụ cười. Phản ứng vui vẻ của nàng chứng tỏ là Văn Bình chưa bị nhiễm nặng. Nàng không hiểu rằng tài nghệ vận công tuyệt vời của chàng đã giữ phần lớn trong việc tống độc ra ngoài, nếu không, giờ đây bắp thịt vai chàng đã thành khối bất động.

Hồng Lang nắm tay Hồng Nương nhưng nàng giằng ra:

- Thuốc đâu?

- Thuốc gì?

- Thuốc giải độc. Anh đầu độc đại tá Bani, tôi đã cực lực phản đối, anh cam kết sẽ cho Bani uống thuốc hòa giải. Nhưng anh đã bỏ mặt Bani và không những thế, anh còn lén lút bắn tên độc vào vai đại tá Văn Bình. Tôi không thể chịu đựng thêm nữa mặc dầu tôi yêu anh, tôi vẫn tha thiết yêu anh...

Cuộc đấu lý giữa cặp tình nhân họ Hồng mỗi lúc một thêm gay gắt. Cô gái to tiếng trước, gã đàn ông cũng không chịu thua, hắn vừa to tiếng, vừa nắm chặt bàn tay, đưa lên đưa xuống, như hăm dọa. Tuy sống ở phương Tây được hấp thụ nền học vấn Ấn-Mỹ, họ vẫn mang trong huyết quản những tính chất của người Tàu, hề có gì bàn luận là to tiếng. Cặp tình nhân cãi cọ thao thao bất tuyệt nhưng mọi người trong hang đá không hiểu. Vì họ dùng toàn tiếng Tàu. Tiếng Bắc kinh lại là một trong các ngoại ngữ ruột của Văn Bình nên chàng hiểu rõ từng chi tiết.

Hồng Lang trề môi:

- Phải, cô vẫn tha thiết yêu tôi... Tôi đã biết mối tình tha thiết ấy ở trên bãi biển...

Thì ra Hồng Lang liên tưởng đến cuộc gặp gỡ giữa Văn Bình và cô gái mặc áo mỏng dính, đeo ống nhôm hồng ngoại tuyến trong cảnh trăng nước ngàn một đêm lẻ ở ngoại ô Bombay... Văn Bình tưởng đêm ấy hắn không biết. Té ra hắn đã biết, và hắn đang lên cơn ghen...

Hồng Nương nhún vai:

- Anh ghen... tại sao anh vẫn tự hào là không biết ghen. Theo lời anh, ghen là thói xấu của bọn đàn ông thiếu bản lãnh kia mà...
- Vâng, tôi là đàn ông thiếu bản lãnh, đàn ông tầm thường. Nhưng tôi không ghen không được. Vì đêm ấy cô đã đồng lõa với hắn.
- Đồng lõa? Anh mất trí rồi.
- Cô đừng tìm cách đánh trống lảng. Đêm ấy tôi không nói ra song cô thừa biết là tôi dự định giết hắn. Cho nên cô giục tôi dẫn Sophia ra ngoài biển tắm, tôi không muốn, thì cô năn nỉ là cô cần theo dõi chúng tôi bằng viễn kính hầu kích động xuân tình. Trước khi tôi ra bãi, tôi tạt qua phòng hắn, mang theo cây cung, tôi chỉ chia qua kẽ cửa sổ bắn vào là hắn hết đời. Cô lại ngồi chềnh ềnh gần cửa, sau đó, cô âu yếm với hắn, và luôn luôn lấy thân làm mộc che chở cho hắn... Hừ... cô giấu tôi sao được, cô yêu hắn, và bằng chứng là cô đã hôn hắn...
- Chưa. Tôi...
- Hừ... cô còn định làm nhiều trò trên bãi cát nữa nếu tôi không đối phó kịp thời.
- Anh là quỷ Sa-tăng. Vì ghen, anh đã bắn chết hai cận vệ. Anh biện minh phải giết chúng vì nếu để chúng sống, chúng sẽ nể sợ chức vị đại sư thúc của đại tá Z.28 mà không tuân lệnh anh nữa. Nhưng đó chỉ là biện minh bịp bợm. Động cơ thúc đẩy anh nhả tâm hạ sát hai thằng em út thân tín là ghen. Anh là đàn ông, anh giành quyền được ghen, còn tôi là đàn bà, anh lại cấm tôi ghen.
- Tôi yêu Sophia là do chỉ thị thượng cấp. Vả lại, chính cô cũng đã nhiều lần yêu cầu tôi làm tình với nàng để cô quan sát.
- Hối thật anh câu này nhé! Anh yêu tôi cũng là do chỉ thị thượng cấp phải không?
- Nói nhảm. Chúng ta quen nhau, và yêu nhau từ ngày xưa. Cô là nhân viên Tình báo Sở cũng như tôi.
- Khác. Và khác rất nhiều. Anh là nhân viên thâm niên, giữ chức vụ chỉ huy, được Bắc kinh tín nhiệm hoàn toàn. Tôi chỉ là nhân viên tân tuyển, đang ở trong thời kỳ dự bị; vả lại, anh thừa hiểu là tôi không khoái chính trị, không khoái tình báo, tôi gia nhập Tình báo Sở là vì anh, do sự giới thiệu và lôi kéo của anh. Tôi đang sống an phận thủ thường ở Âu châu thì anh từ đâu hiện ra, đúng lúc tôi đơn chiếc và mang bệnh lãnh cảm trầm trọng... khi ấy, tôi là người sắp chết đuối trên biển, và anh là con tàu đến cứu, anh đã cứu tôi, anh bảo gì tôi chẳng nghe... Anh lợi dụng ảnh hưởng của tôi đối với Quốc tế Khai khoáng Cty để làm quen với cô Sophia: thật ra, với bộ vó đẹp trai như anh thì làm quen không khó lắm, nhưng nếu anh không đội lốt Hồng Lang, người anh ruột trong trí tưởng tượng của tôi, tốt nghiệp khô nguyên trường đại học Bách khoa Pháp quốc, thì còn lâu kế hoạch tìm vàng thâm độc của anh mới được thực hiện.
- Trời ơi... cô phun hết cả ra, địch nghe hết cả rồi còn gì...
- Anh và tôi nói tiếng Tàu, không ai hiểu được đâu. Vả lại, họ hiểu được tôi cũng chẳng cần, tôi còn mong mỗi nữa là khác. Vì tôi đã hoàn toàn chán ngấy. Tôi đã chán ngấy tất cả. Nếu anh còn nghĩ đến tôi, anh hãy cho họ uống thuốc giải độc.
- Sự đòi hỏi này không được tôi chấp thuận.
- Vậy thì tình nghĩa giữa đôi ta đến đây là chấm dứt.
- Cô đừng vội nghĩ rằng cô bỏ tôi, cô sẽ chạy theo hắn một cách dễ dàng. Ngày nào tôi còn sống ngày ấy hy vọng khổ nạn của cô sẽ không thể thành tựu. Tôi sẽ giết hắn. Và giết trước mặt cô.
- Về phần tôi, tôi sẽ tố cáo những tội ác của anh. Anh đừng quên đây là lãnh thổ Ấn độ. Cộng hòa Ấn độ không phải là đồng minh của Trung hoa. Tôi lại là công dân Mỹ...

- Cô là công dân nước... Trời chẳng nữa, tôi cũng không cần. Giờ đây, tôi ra lệnh cho cô, cô phải tuân lệnh tôi.

- Vô ích. Tôi không còn là nhân viên của Quốc tế Tình báo Sở nữa. Anh muốn làm gì tôi thì làm.

Hồng Nương vùng vằng toan bỏ ra ngoài. Nhưng Hồng Lang đã chặn nàng lại. Nàng nhỏ nước bọt vào mặt hắn. Bị người đẹp khinh miệt trước đám đông, hắn nổi xung tát trái cho nàng một cái. Tội nghiệp cho đóa hoa hồng, từ nhỏ đến lớn chắc nàng chưa bị ai đánh đòn bao giờ nên cái tát trời giáng của võ sĩ Tình báo Sở Hồng Lang đã xô nàng ngã vùi xuống nền động. Hắn cúi xuống, nắm tay nàng lôi sênh sịch ra ngoài động như thể nàng là con thú vừa bị hắn hạ trong rừng.

Mọi người có mặt đều im lặng. Có lẽ vì họ không hiểu được cuộc đối thoại cạn tàu ráo máng giữa hai người. Nhưng cũng có lẽ vì họ quá mệt mỏi, và bị choáng váng trước những cử chỉ tàn bạo quá mức của gã đàn ông có bộ mã khôi ngô tuấn tú.

Văn Bình vẫn giữ thái độ lăm lè như hồi nãy. Chàng có thể ra tay vì chất độc đã được tổng xuất gần hết, nhưng chàng nhận thấy sức lực, và nhất là chân khí chưa được hồi phục đầy đủ để chàng có thể “bao giàn”, đánh ngã Hồng Lang và bọn cận vệ. Bình thường, chàng cũng phải vất vả lắm mới thắng được đám đông võ trang sủng ông tối tân, phương chi Hồng Lang và bọn cận vệ đều là võ sĩ lành nghề. Nên chàng đành tiếp tục cúi đầu vận khí.

Đang kéo Hồng Nương trên đất, không hiểu sao Hồng Lang lại buông nàng xuống, trở lui và bước đến gần Văn Bình, chống nạnh ngó chàng, mặt hắn đỏ ngầu như hắn vừa soạn ăn tươi, nuốt sống chàng. Chàng biết hắn đang ngó song vẫn thản nhiên hít thở. Hồng Lang gầm rít:

- Mù hủ... có dám đấu quyền không?

Dĩ nhiên là Văn Bình không đáp. Hồng Lang nắm cổ áo Văn Bình, day đi day lại mà Văn Bình không nhúc nhích. Hắn cầu nhàu mấy tiếng rồi hắt chàng té ngã. Như khúc gỗ Văn Bình lăn lông lốc trên đất. Chàng không cưỡng lại, không kêu đau, cũng không mở mắt. Hồng Lang đá mạnh vào hông chàng trước khi bỏ đi. Vì người đẹp nhỏ nước bọt vào mặt nên hắn hành xác Văn Bình cho đỡ giận. Và cũng để chữa thẹn luôn thể.

Ra đến cửa, hắn ngoái cổ ra lệnh cho tên cận vệ da trắng sữa, cao tòng ngồng, cầm tiểu liên:

- Mày gác ở đây, đứa nào lộn xộn cho phép mày tự do bắn bỏ.

Hồng Lang ôm xốc Hồng Nương ném lên xe díp đậu sát cửa. Tuy bị vùi dập phũ phàng, Hồng Nương vẫn thềm thiếp. Gã tài xế cảm thấy tội nghiệp vội lấy khăn tay lau máu chảy trên mặt nàng. Hồng Lang gắng cái khăn, miệng quát:

- Lái xe đi, ai bảo mày?

Tên tài xế đang lớ ngớ thì Hồng Lang đâm trúng miệng. Trái thoi sơn của Hồng Lang đánh gãy luôn hàm răng đều trắng của tên tài xế đa sự. Nạn nhân bắn ra khỏi xe nằm giãy đành đạch. Bọn cận vệ xúm quanh đông đảo, song không tên nào dám can thiệp. Trong cơn tức tối, Hồng Lang còn hung dữ hơn cả hung thần. Hắn rồ ga phóng thẳng một mạch.

Ngoài cửa động, có một con đường gốc ngoằn ngoèo chạy qua rừng xuống thung lũng phía dưới.

Trời bắt đầu chạng vạng.

12. Đoạn Kết

Trong hang đá, những ngọn đèn nê-ông dường như kém sáng hơn trước. Sophia đổ xô về phía Văn Bình. Nàng tưởng chàng bị đánh ngất: bởi vậy, nàng hơi sửng sốt khi thấy chàng ung dung ngồi dậy, ung dung dựa lưng vào vách núi, tiếp tục ngậm miệng để vận chuyển chân khí. Giọng Sophia run run:

- Anh đã khỏe chưa?

Văn Bình khẽ gật đầu. Trong khi ấy, đại tá Bani cất tiếng rên khừ khừ. Rên một lát, hắn lè nhè.

- Cô không nên hỏi nữa, đại tá Văn Bình cần tĩnh dưỡng. Nước da đã hết sạm ngoặt, đang chuyển sang hồng hào như cũ, có lẽ độ 30 phút đến một giờ nữa là khỏe lại như trước.

Bani nói đúng Văn Bình sắp phục hồi được sức lực mặc dầu Hồng Lang không cho chàng uống thuốc giải độc. Sự nhận sét của Bani chứng tỏ hắn là võ sĩ cừ khôi vệ luyện công. Có lẽ hắn đã tổng hết độc ra ngoài rồi không chừng.

Nói xong, Bani lại tiếp tục rên khừ khừ, mặt quay vào vách núi. Mọi người trong thạch động đều im lặng, có vẻ mệt mỏi nhiều hơn là sợ sệt, vì họ bị giam giữ từ lâu mà chưa được ăn uống.

Sophia rời chỗ ngồi, tiến về phía Văn Bình. Tên cận vệ của Hồng Lang cao lêu nghêu, cầm tiểu liên Trung cộng, vẫn đứng án ngữ lối ra vào duy nhất, trong tư thế sẵn sàng nhả đạn, tuy nhiên, hắn không tìm cách cầm đoán Sophia trò chuyện với Văn Bình.

Nàng hỏi chàng, giọng vừa đủ chàng nghe:

- Anh có đủ sức giết thằng gác cửa không?

Văn Bình đáp nhỏ:

- Thông thả. Vì bên ngoài đang còn nhiều tên khác.

Đại tá Bani từ từ ngoảnh mặt lại, thản nhiên nhìn Sophia và Văn Bình. Hắn không nói nửa lời song Văn Bình đã đọc được tư tưởng trong đầu hắn. Hắn cũng đang nghĩ cách thoát thân. Đối với hắn, việc triệt hạ tên gác ở cửa không lấy gì làm khó. Hắn nói mấp máy trên môi:

- Ngoài cửa động, có 3 hay 4 tên, hả anh?

Văn Bình hơi giật mình. Từ khi Hồng Lang lôi Hồng Nương ra xe đến giờ, chàng bị nhốt trong hang với Bani, không được phép bước ra ngoài. Tại sao hắn hỏi chàng là “ngoài cửa động, có 3 hay 4 tên?”

Mỗi phút trôi qua chàng mỗi thêm khâm phục hắn. Hắn hỏi chàng như vậy vì hắn biết chàng nghe thấu được tiếng hơi thở của bọn cận vệ. Hắn cũng nghe thấu được tiếng hơi thở như chàng. Nhưng có lẽ tài nghệ của hắn chưa đạt tới trình độ cao siêu như chàng nên hắn chưa dám đoán quyết là có 3 hay 4 tên cận vệ canh chừng bên ngoài thạch động.

Văn Bình đáp:

- 2 tên.

Bani nhú mày:

- Lại thật, tôi cứ đinh ninh là 3 hoặc 4.

Văn Bình lắc đầu:

- Không, chỉ có 2, cộng với tên gác là 3. Hai đứa ở ngoài đang châu đầu vào nhau, có lẽ để hút thuốc hay đánh cờ gì đó nên hơi thở nghe gấp và mạnh.

Bani nhích lại gần:

- Bây giờ tôi làm thịt tên đang gác. Tôi chỉ bung một cái là nó sụm xương. Nhưng còn hai tên kia...

- Anh nhường cho tôi. Nhưng về phần anh, anh đã khá hần chưa?

- Rồi. Tuy vậy, cũng chưa được hoàn toàn. Vì tôi tổng độc ra không nổi. Nên tôi chỉ làm thịt được một vài thằng là cùng. Tôi nghĩ chúng mình nên khởi sự liền, bọn họ độc ác kinh khủng, họ sẽ không tha chúng mình đâu.

- Họ không tha tôi, nhưng chắc họ sẽ tha anh.

- Tôi là phái viên MI-6. Tôi lại chỉ huy đoàn Phản gián Quạ đen, trong quá khứ tôi đã ăn gỏi hàng chục nhân viên của họ lạng cháng đến Bombay. Họ cho tôi về châu tiên tổ là cái chắc.

- Hừ, anh cũng... kinh khủng không kém. Anh là đại diện MI-6, nghĩa là đồng minh của C.I.A., và chẳng nhiều thì ít có liên hệ với ông già tổng giám đốc của tôi, vậy mà anh cố tình êm ru bà rù... hơn thế nữa, anh còn tìm kế loại trừ tôi.

- Chết, anh đừng nghi aon cho tôi. Nếu tôi can dự vào những vụ mưu sát anh ở Bombay, thần Shiva sẽ đầy tôi xuống hỏa ngục cả trăm kiếp.

Đại tá Bani có lối thề thốt thật kỳ lạ. Theo thần tình yêu Shiva thì không xuống hỏa ngục thì đi đâu? Tục truyền thần Shiva có lần chu du các hỏa ngục, tạo ngộ một nữ quái đẹp mê hồn, thần nhà ta khoái quá bèn vận hết sức để hưởng thụ: thần nhà ta khỏe quá, lại có nhiều phép thần thông quá, nên cái lingam đại quý của “ngài” đâm xuyên qua mặt đất, từ dưới hỏa ngục trồi lên dương thế và biến thành đá. Hừ... giá được thần Shiva chỉ mặt, điểm tên và lôi xuống âm ty, chịu đầy cả ngàn kiếp Văn Bình cũng hăng hái ký ngay... 4 tay.

Văn Bình bèn nhún vai:

- Thôi, tôi van anh. Anh thuê người ta bắn tôi nhiều lần làm gì, tội nghiệp?

Đại tá Bani thở phà:

- Không lẽ tôi mỗ bụng ra cho anh coi tấm lòng thành thật của tôi (Văn Bình nghĩ thầm... mỗ ruột nó ra thì lòng nó có khác gì lòng heo, lòng bò, làm cách nào chẳng biết nó thành thật được...) Thú thật với anh... ông M. từ Luân đôn đã gửi chỉ thị đặc biệt cho tôi, là phải coi chừng anh, anh là... đồng minh nguy hiểm số một. Nhưng ông tổng giám đốc M. không cho phép tôi sát hại anh. Tài nghệ tôi thua anh nhiều, song anh đừng quên rằng nếu quả thật tôi muốn giết anh tôi không bỏ lỡ nhiều cơ hội như Hồng Lang. Dầu sao hấn mới chân ướt chân ráo đến đây, phải thuê tiền: còn tôi, tôi thông thuộc từng đường ngang ngõ dọc, tôi đã giết là anh phải chết. Chẳng qua tôi phải tuân lệnh thượng cấp. Và thượng cấp ra lệnh cho tôi đòn phép với anh.

- Cho nên anh sai một cô gái thơm ngon đội lốt Sophia để kéo tôi vào xiếc?

- Vâng. Tôi không dè anh đã quen Sophia từ trước.

- Tại sao anh lại sai em ruột anh đón tiếp tôi?

- Tôi thường nhờ nó như vậy. Hôm ấy, tôi muốn đứng ngoài để quan sát anh kỹ lưỡng hơn. Những việc xảy ra đã cho tôi thấy anh vượt xa tôi, tôi chỉ xứng làm đàn em hạng bét của anh thôi. Tôi nói thật đấy. Nào... bây giờ anh đã hết thắc mắc chưa?

- Rồi. Tôi nói đùa đấy... Anh nên thận trọng, tên cận vệ này có tia mắt rất sáng, và cặp chân thuần dài, nghĩa là nó thuộc loại người phản ứng thần tốc, anh ra tay chậm là nguy đấy. Nếu anh còn mệt thì thôi, tôi sẽ lo liệu hết. Tôi bóp chết thằng này rồi lừa cho hai thằng bạn ngoài kia của nó vào trong động.

- Không được. Tôi chưa đến nỗi yếu lắm đâu. Xin anh lưu ý, ngay sau khi tôi diệt được thằng này, anh phải cướp súng và bắn hạ luôn bọn gác bên ngoài. Chúng mình sẽ đoạt được ít nhất 3 khẩu tiểu liên, cho dầu Hồng Lang huy động một đại đội chúng mình cũng không sợ, vả lại, tôi không tin bọn họ có một đại đội, nhân viên của Hồng Lang chỉ gồm từ 5 đến 10 đứa là cùng... Tôi xong rồi đấy, nào...

Đại tá Bani im bật. Về mặt hấn vụt trở nên tỉnh anh, những nét lừng khừng, chán nản đã tan biến đâu mất. Hấn ngó chàng rồi ngó Sophia, trên môi nở một nụ cười nhẹ. Rồi hấn cúi đầu xuống nền động, Văn Bình nghe rõ tiếng dường khí ủa ông ọc vào buồng phổi to lớn của đại tá Bani. Hấn đang chuẩn bị lần cuối để đánh ngã tên gác.

Bằng đuôi mắt Văn Bình theo dõi mọi việc xảy ra trong hang núi. Các nhân viên phái đoàn Anfa vẫn im lặng. Họ nằm dài bên nhau, dường như cố ngủ để quên. Quên đói khát. Và quên sợ. Tên cận vệ da trắng sửa gác chân phải lên phiến đá sù sì ngay ở cửa động, khẩu tiểu liên đặt ngang trên đùi. Chàng nhận thấy tên cận vệ này có những động tác điềm tĩnh và già dặn của người thu hoạch được nhiều kinh nghiệm và kỹ thuật tác chiến. Vả lại, nếu tên cận vệ là tay mơ - tay mơ về bắn súng, cũng như tay mơ về đấu quyền - Hồng Lang đã không dùng hấn làm nút chặn ở cửa động, để đối phó với những quán quân võ thuật.

Văn Bình bỗng có linh tính là đại tá Bani khó thể thành công. Trong cơ thể hắn đang còn chất độc, nên tay chân hắn chưa hồi phục được sự nhanh nhẹn cổ hữu. Bani sẽ bị tên cận vệ triệt hạ. Vì an ninh chung của mọi người, và phần nào cũng vì mạng sống của một đồng nghiệp, tuy không tốt song cũng không quá xấu, Văn Bình không thể khoanh tay đứng nhìn Bani chết. Nghĩ vậy, chàng bèn hành động. Chàng quyết hạ tên cận vệ giùm cho Bani.

Song đại tá Bani đã hành động trước chàng. Chàng mới xoay người, chưa kịp đo lường mục phiêu để tung đòn thì đại tá Bani đã chồm lên, phi thân ra phía cửa động. Bani có lối nhào nhảy tuyệt đẹp, nếu hắn đến các hồ tắm ở Sài Gòn, nhào nhảy từ trên cao xuống nước, chắc chắn đàn bà con gái sẽ đổ xô đến khen ngợi... và... và... Nhưng đáng tiếc là dây thần kinh của hắn đang còn bị độc được khổng chế nên cuộc tấn công được suy tính khôn ngoan đã bị ngăn chặn một cách phũ phàng.

Tên cận vệ vẫn đứng yên, một chân gác lên tảng đá, và khẩu súng nằm ngang trên đùi, nhưng trong loáng mắt hắn đã quay miêng súng; và... đoàng... đoàng... đoàng... hắn đã lấy cò. Văn Bình đoán không sai, tên cận vệ bắn súng rất giỏi. Cả ba viên đạn đều găm vào người Bani. Nhưng trong ba viên, không có viên nào trúng yếu huyệt nên đại tá Bani chỉ khựng lại nửa chừng, và ngã vùi xuống, chứ chưa chết. Trong khi ngã vùi xuống, Bani kêu lên một tiếng ngắn “ôi ới”. Rồi nằm giãy đành đạch.

Nghe tiếng nổ hai tên gác bên ngoài cồm cộp chạy vào. Cả bọn lú lo với nhau, Văn Bình chỉ hiểu lõm bõm là một tên trong bọn nhận lời đi gặp Hồng Lang để trình báo nội vụ. Tên cận vệ cao tòng ngồng vừa bắn Bani lại tiếp tục gác chân lên phiến đá, khẩu súng còn bốc khói lại đặt ngang đùi, dáng điệu phớt tỉnh, như thể những việc xảy ra chỉ là một màn kịch, và Bani nằm rên xiết giả vờ trong vũng máu.

Văn Bình lợi dụng cơ hội để cứu chữa cho Bani. Nhưng ngay sau phút quan sát đầu tiên, chàng biết là vô ích. Hai viên xươt qua xương quai xanh, nên không gây ra thương tích, song viên thứ ba lại xuyên qua ngực phải của nạn nhân và bị kẹt bên trong, làm máu tuôn ồ ộc. Nếu có thuốc rịt, Bani có hy vọng sống sót, với điều kiện là được di chuyển cấp thời bằng phi cơ ra khỏi vùng cao nguyên để được giải phẫu. Nhưng chàng lo Bani thiệt mạng vì chàng không tin Hồng Lang chịu chở nạn nhân đi bệnh viện.

Bani nằm thẳng trên nền động, gương cặp mắt lơ lơ nhìn Văn Bình, miêng thều thào:

- Rượu, chai rượu bờ-han trong túi áo tôi.

Thì ra Bani là con sâu rượu, bất cứ lúc nào cũng nghĩ đến lưu linh. Ngay cả lúc sửa soạn từ giã cõi thế. Văn Bình luồn tay vào trong túi áo Bani, song tên cận vệ đã lia miêng súng:

- Rút tay ra, muốn ăn đạn hả?

Văn Bình phản đối:

- Tôi lấy chai rượu.

Tên cận vệ gật gù:

- Rượu hả? Cho lấy. Nhưng đừng dại dột móc súng mà thùng tim. Thằng này bắn ít khi trật.

Văn Bình không đáp, lôi ve bờ-han khỏi túi áo Bani, mở nút, rót từng hớp nhỏ vào miêng hắn. Hắn há miêng thật lớn, như muốn nốc ngay hết ve bờ-han nhỏ xíu. Văn Bình xé áo, buộc chặt vết thương cho máu đỡ chảy, đoạn lấy cái mền dày lót lưng cho hắn khỏi đau xương sống. Sophia ngồi bên nhìn Văn Bình săn sóc Bani, má nàng đầm đìa nước mắt. Con người khô khan gần như tàn nhẫn ấy mà khóc được, kể cũng lạ! Văn Bình vốn không có thiện cảm với nữ tử phú Sophia, bỗng dưng thay đổi thái độ. Chàng nhận thấy nàng cũng khá ái như nhiều người đàn bà khác.

Thốt nhiên mắt nàng chớp nhiều lần, nàng nói nhanh với chàng:

- Kikô... con Kikô...

Kikô là con beo vằn thân yêu đặc lực của nàng. Nó bị xút chuông và lạc đi đâu không tìm thấy, Văn Bình hỏi:

- Cô nói gì? Cô nhớ con Kikô phải không?

Sophia lẩm lét ngó ra cửa động:

- Không. Tự dưng tôi có cảm tưởng...

- Gặp lại con Kikô?

- Vâng, tôi có cảm tưởng nó đang lảng vảng bên ngoài. Dường như nó vừa cất tiếng kêu. Nếu đúng là con Kikô thì tôi có thể giúp anh được nhiều.

Nằm bên, đại tá Bani bỗng tựa mình:

- Này anh!

Văn Bình quay lại:

- Anh muốn uống rượu nữa ư?

- Không. Tôi không ngờ lại chết một cách lẳng nhách như hôm nay.

- Chết sao được. Tôi chắc Hồng Lang sắp đến. Tôi sẽ đặt điều kiện với hắn. Hắn phải săn sóc anh, bằng không...

- Suyt. Hắn đã tới.

Bani nín bật. Gần 60 giây đồng hồ sau khi Bani ngưng nói, âm thanh rừ rừ của động cơ xe hơi leo giốc từ xa mới lọt vào thính giác bén nhạy của Văn Bình. Vậy mà chàng thường tự hào có vành tai thính hơn ai hết. Và chàng đã có lý do xác đáng để tự hào với đại tá Bani.

Chàng liếc nhìn Bani. Hắn có vẻ mệt nhiều mặc dầu vết thương chỉ còn máu rỉ rả. Có lẽ chất độc còn đọng lại trong cơ thể đã làm hắn mệt hơn là viên đạn, vì từ này đến giờ hắn chỉ mất hơn nửa lít máu là cùng, một vài lít máu đối với đàn ông vạm vỡ như hắn chẳng đi đến đâu.

Mắt Bani hơi nhắm. Dường như hắn đang cố tập trung nguyên khí để vận công. Nhưng nguyên khí trong người hắn đã bay tứ tán, mỗi nơi một ít, khiến hắn không thể khởi sự vận công. Đột nhiên, Văn Bình thương hại hắn khác thường. Chàng vừa khám phá ra lý do Bani thính tai hơn chàng. Hắn thính tai đặc biệt vì đang hấp hối. Bệnh nhân sắp chết thường khỏe dội gấp hai, gấp ba người sống.

Sophia hỏi chàng, giọng lo lắng:

- Bani làm sao thế? Bani làm sao thế?

Văn Bình nắm tay nàng, an ủi:

- Không bề gì đâu, cô đừng ngại.

Bình sinh Văn Bình chỉ nắm tay đàn bà mỗi khi chàng cần âu yếm hoặc cần được âu yếm. Hễ chàng nắm tay là chàng kéo lại sát người và hôn moi. Nhưng hôm ấy chàng nắm tay nữ tử phú Sophia với tấm lòng trong sạch như tu sĩ nắm tay bốn đạo. Chàng nhận thấy Sophia bồn loạn tâm thần và chàng có bốn phận an ủi nàng.

Nhưng Sophia, nàng lại nghĩ khác. Bình sinh, nàng là cô gái có trái tim bằng vàng khô, không hề biết rung động. Nàng không ưa vẻ đẹp của Văn Bình. Và chàng cũng không khoái vẻ đẹp không lấy gì làm đẹp của nàng. Nhất là cách đối xử lạnh lùng pha lẫn kênh kiệu của người đàn bà quen điều khiển và quen coi thiên hạ bằng phần tư con mắt.

Được Văn Bình nắm tay nàng bỗng run bắn châu thân. Thiết tưởng cô gái trinh nguyên lần đầu được cạo sát da thịt con trai cũng chỉ có thể lấy bấy đến như nàng là cùng. Móng tay sắc nhọn của nàng đâm vào cánh tay Văn Bình. Rồi như thể thạch động là bãi sa mạc mênh mông không có ai chứng kiến, Sophia xà luôn vào lòng Văn Bình. Nàng không đợi chàng ôm nàng và hôn nàng. Nàng bầu cứng lấy vai chàng, rồi hôn vũ bão lên môi chàng. Nàng tấn công chàng thần tốc và kịch liệt nên chàng không thể chống đỡ. Vả lại, chàng không yêu nàng thật đấy, nhưng chàng đại gì từ chối cái hôn của nàng. Phương chi nàng biết hôn đúng điệu, không những hôn bằng môi mà còn hôn bằng cả thân thể. Miệng nàng như có chất keo cứ dính cứng miệng chàng, chàng là đệ tử của phép hôn trường kỳ song cũng thấm mệt: trong khi ấy Sophia vẫn hăm hở, vẫn xông xáo, vẫn khỏe khoắn tiếp tục ghì chặt Văn Bình.

Ngũ quan của chàng bị khoá cảm làm tê liệt nên chàng không nghe được tiếng xe hơi đậu trước cửa động, tiếng đế giày lệt sệt rồi tiếng nói gay gắt của Hồng Lang:

- Tình tứ quá nhỉ?

Văn Bình giật ra nhưng Sophia chưa chịu nhả. Nàng hôn gỡ gạc thêm trước khi từ từ ngoảnh mặt nhìn Hồng Lang, một khuôn mặt lạnh như tiền. Hồng Lang đứng giữa thạch động, đầu tóc rối bù, áo quần lấm đất bùn bê bết. Tuy vậy, hắn vẫn đẹp. Hắn còn đẹp gấp chục lần bọn đàn ông ăn diện y phục đúng mốt Ba Lê, bấp thịch được luyện tại lò thể dục thẩm mỹ và da mặt được ủi phẳng và hút mụn nữa.

Sophia có vẻ hơi bối rối. Song nàng đã lấy lại bình tĩnh ngay. Nàng hơi bối rối trước sự hấp dẫn của Hồng Lang. Nhưng đối diện Văn Bình, Hồng Lang bỗng kém khôi ngô. Cả hai đều khôi ngô, tuy nhiên những nét khôi ngô của Văn Bình có phần già dặn hơn, hùng dũng hơn và cường tráng hơn. Nếu Hồng Lang tỏ thái độ phớt lờ có lẽ Sophia xúc động. Phản ứng ghen tuông thấp hèn của hắn đã giúp nàng quên hẳn dễ dàng.

Hắn chấp hai tay sau đít, môi trề ra, giọng khinh miệt:

- Hai người hôn nhau “mùi” lắm, sao không biểu diễn thêm nữa cho mọi người thưởng thức?

Sophia quát mắt:

- Tôi cấm anh vô lễ.

Hồng Lang là gã đàn ông vũ phu chưa từng thấy. Hắn bước lên, tát bốp vào mặt Sophia. Nàng là người phương Tây, to cao và nặng kí hơn Hồng Nương nhiều, song nàng cũng chỉ là liễu yếu đào tơ như Hồng Nương cho nên cái tát bất thần của gã đàn ông thô bỉ đã xô nàng ngã chúi vào chân tên cận vệ cao tổng ngồng, da trắng sữa vừa bắn Bani bị thương. Từ này đến giờ tên cận vệ ngoan ngoãn cảm sủng đứng bên Hồng Lang, cách sau hắn gần một mét.

Thời cơ thuận lợi đã đến với Văn Bình vì tên cận vệ bị loạn choạng và đánh rớt khẩu súng tiểu liên. Nhanh như hỏa tiễn rời giàn phóng, Văn Bình vù về phía Hồng Lang. Mục đích của chàng là choạng một atêmi ngang hông cho hắn bổ ngựa rồi đoạt súng, xoay đảo tình thế. Nhưng Hồng Lang đã đoán được ý định của Văn Bình nên hắn lùi lại lẹ làng. Bị hụt đòn, Văn Bình soài người trên nền động, song chân chàng đã phóng lên. Hồng Lang đã kịp thời rút súng trong mình ra, dựa lưng vào vách núi và nói:

- Tất cả ngồi yên. Và riêng ông Văn Bình không được múa máy thêm nữa, đây là súng bắn tên, hễ tôi bóp cò là chết.

Tên cận vệ cao tổng ngồng đã lượm khẩu tiểu liên. Biết không còn hy vọng vào nữa Văn Bình đánh lóp ngóp bỏ chạy. Chàng cảm thấy xấu hổ. Chàng tính toán cẩn thận và vẫn thất bại như thường. Phần nào có lẽ chàng khinh địch. Chàng đinh ninh Hồng Lang tay không, hoặc rút súng không kịp. Không dè hắn đã cho chàng ngửi bụi. Hắn đã hạ nhục chàng trước sự chứng kiến của Sophia. Chàng không nhịn được nữa, chàng phải trả đòn cho hắn biết mặt.

Nhưng Hồng Lang đã khôn ngoan bước lùi ra ngoài sau khi ra lệnh cho bọn đàn em áp giải mọi người bị bắt ra khỏi hang đá. Hai người được dẫn ra một lần dưới miệng súng tiểu liên. Và dĩ nhiên Văn Bình được dẫn ra sau cùng. Chàng suýt kêu lên vì bên ngoài trắng sáng rực rỡ. Trang sáng rực rỡ như thể đêm rằm tháng Tám trên vùng đồi núi Chapa trời trong và không gợn mây. Mùa thu ở Chapa Miền Bắc thường có mưa, mưa ở vùng cao thường là mưa xối xả, mưa dai dẳng, mưa làm thối cây, thối đất, nhưng nếu đêm trăng tròn nào không mưa thì đẹp thật là đẹp. Trong cuộc đời phiêu bạt Văn Bình đã được sống một đêm Trung Thu không mưa, đầy trăng ở Chapa.

Và đêm ấy, tại cao nguyên Đề-căn, chàng đã sống lại những vẻ thơ mộng kỳ diệu của Chapa quá khứ. Vầng trăng tròn trạnh ở trên đỉnh đầu, chiếu xuống núi rừng một lần sáng xanh biếc dịu dàng. Gió mát thổi hây hây, những mùi hôi đặc biệt của rừng rậm biến đâu hết, cả những tiếng kêu rừng rợn của thú dữ tìm mồi cũng biến đâu hết. Bầu không khí trở nên thơm ngào ngạt. Vạn vật đều im lặng. Im lặng như thể đôi nhân tình im lặng để tận hưởng sự hòa hợp của hai thân thể đang dâng lên cao độ của tình ái.

Chiếc Land Rover mui sắt của Hồng Lang đậu xệ cửa hang một quãng ngắn. Trên xe chấp đầy hành lý; ở băng trước, bên cạnh tài xế Văn Bình thoáng thấy Hồng Nương. Dưới ánh trăng, Văn Bình thấy rõ khuôn mặt trắng trẻo, xinh đẹp của nàng. Chàng còn thấy cả những giọt nước mắt long lanh trên má nàng nữa.

Nàng ngồi bất động vì toàn thân bọ trói cứng bằng dây keo vào ghế xe. Chỉ còn cổ và mặt nàng là tựa quây. Nàng xây mặt về phía chàng. Nàng không thể nói nên lời vì miệng nàng cũng bị dán bằng keo.

Đàn em của Hồng Lang gồm đúng một tá. Đặc biệt chúng đều là người Ấn da dẻ đen thui. Chúng không đeo súng mà đều cầm những cây gậy dài hai đầu vót nhọn. Văn Bình không lạ gì loại cây này, người Ấn gọi là selambam. Người Ấn còn có cả một pho đánh selambam, tương tự như thương pháp của Trung quốc, hoặc đánh côn như ở xứ ta. Về phép đánh, có lẽ selambam thua xa thương pháp của Trung hoa, song về phương diện kỳ bí thì selambam kỳ bí hơn nhiều. Miền Nam Ấn độ là nơi phát sinh ra nghệ thuật đánh gậy. Cao nguyên Đê-căn lại là nơi có nhiều thứ gỗ tốt để làm côn. Tốt nhất là gỗ vừa cứng vừa mềm, mềm để bẻ cong dễ dàng không gãy, và cứng để dao chặt không đứt.

Hồng Lang đã dặn chúng từ trước nên Văn Bình vừa tiến ra khoảnh trống mọc đầy cỏ dại trước thạch động là hai tên cận vệ mang cuộn dây keo to tướng lại. Văn Bình đã hiểu tại sao chúng dẫn chàng ra sau hết. Là để trói xong mọi người trước khi cả bọn xúm lại trói chàng. Chàng nhận thấy nếu không tìm cách giải vây lúc này thì không còn lúc nào nữa. Cả bọn chỉ có hai khẩu súng, khẩu súng lục của Hồng Lang và khẩu tiểu liên Trung Cộng của tên cận vệ cao tổng ngồng, nhưng giả thử chúng còn những khẩu súng khác, chúng cũng không dám xử dụng vì chúng đứng lẫn lộn với tù nhân dễ bị lạc đạn.

Văn Bình không ngăn bọn cận vệ. Chúng cầm côn selambak, giá chúng có súng trong tay chàng cũng coi như trò đùa. Chàng chỉ ngăn Hồng Lang. Những việc vừa xảy ra chứng tỏ hắn là điệp viên có hạng. Hắn cũng ngăn cháng không kém, bằng có hắn luôn luôn đứng cách chàng trong tầm súng, và luôn luôn canh chừng chàng bằng khẩu súng nạp đạn sẵn.

Văn Bình muốn thoát thân nhưng nghĩ mãi vẫn chưa tìm ra phương kế. Vì chàng chỉ cử động nhẹ là Hồng Lang lấy cò. Miệng súng của hắn đang chúc xuống như ngằm bảo chàng đừng lộn xộn. Nếu chàng lộn xộn, hắn sẽ bắn què giò. Thà chết, Văn Bình không thể bị gãy chân. Hắn đã hạ nhục chàng, lát nữa, sau khi chàng què giò, hắn sẽ hạ nhục chàng thêm nữa. Rồi chàng đến phải tự vận để khỏi mất mặt...

Hồng Lang cố ý trêu chọc chàng nên hắn ra lệnh trói Sophia vào cùng dây với chàng. Bốn con mắt ràn rụa đều chăm chú nhìn chàng. Mắt của Hồng Nương. Và mắt của Sophia. Chàng không dám nhìn trả. Cả hai cô gái đều yêu chàng. Bất cứ sự âu yếm nào của chàng cũng có tính cách bất lợi. Chàng đành cúi mặt xuống đất.

Cổ đại thắm đầy ánh trăng trở nên láng mượt như nhung. Trời trăng huyền ảo như thế này, Văn Bình được nằm dài trên nệm cỏ dại êm ái và thơm tho với người đẹp thì trên cõi đời bụi bặm không còn thú nào hơn nữa.

Bỗng chàng nghe tiếng Sophia nói rót bên tai:

- Anh ơi, nó kia kia...

Văn Bình giật mình.

- Con Kikô hả?

- Phải. Em vừa nhìn thấy nó. Nó đang núp trên cành cây. Em kêu là nó nhảy xuống ngay.

- Nó nghe được tiếng người ư?

- Được. Nó khôn lắm.

Tên cận vệ đứng gần bờ bờ:

- Im ngay.

Vừa nói hắn vừa nắm cánh tay Sophia kéo lại sát Văn Bình. Một tên khác đã chuẩn bị sẵn sàng dây trói. Trong khi ấy Hồng Lang túm tím cười một cách khoái trá.

Miệng hắn bỗng cứng lại vì Sophia vừa cất tiếng kêu:

- Sos, Kikô, SoS...

Thì ra con beo vằn Kikô được huấn luyện để nghe hiểu một số danh từ đặc biệt. Danh từ SoS có nghĩa là chủ nó bị kẻ địch nguy hiểm đe dọa, nó phải ra tay tiếp cứu.

Con beo ào xuống như gió cuốn. Văn Bình chưa kịp ngẩng đầu lên, quan sát xem nó ẩn núp ở đâu thì hai tên cận vệ sửa soạn trối chàng đã lăn chiêng. Con vật sơn lâm có lối tấn công đối phương đồng thời bảo vệ chủ nhân thật tài tình. Sức nặng của nó từ trên cao rớt xuống đã loại ra ngoài vòng chiến hai tên cận vệ đầu tiên, nhưng đó mới là thành tích mở đầu khiêm tốn. Cái đuôi dài ngoằng của nó cuộn tròn rồi bung ra, biến thành sợi xích sắt quay loang loáng, đụng tên cận vệ nào là tên ấy bị trọng thương.

Hàng ngũ bọn cận vệ bị rối loạn trong khoảng khắc. Nếu kẻ chỉ huy chúng không phải là Hồng Lang thì có lẽ con beo Kikô đã đơn thương độc mã xoay ngược được tình thế. Gã quán quân trèo núi Bill nói không ngoa: con Kikô đáng sợ không kém hung thần. Nhưng vai trò hung thần của nó đã phải chấm dứt một cách thê thảm.

Vì Hồng Lang đã nổ súng.

Mặc dầu người đứng lố nhố, con beo tiến thoái nhanh như gió, Hồng Lang vẫn bắn trúng ngay trong phát khai mào. Đoàn... con beo ăn đạn vào bả vai. Nó ngã vùi xuống đất, song đã chồm dậy, cái đuôi bách chiến bách thắng của nó lại tiếp tục làm chủ trận địa. Hồng Lang bóp cò lần thứ hai. Và lần này hắn đã cẩn thận nhắm giữa ức. Con Kikô rống lên một tiếng lớn rồi chúi đầu vào vách núi.

Lẽ ra Văn Bình đã phản công trước khi Hồng Lang nã viên đạn mở màn. Chàng phải kiên tâm chờ đợi vì khoảng cách giữa chàng và khẩu súng của Hồng Lang còn quá xa. Hắn quyết hạ con beo Kikô song nếu chàng xông xáo hắn sẽ giành viên đạn này cho chàng. Hồng Lang bước sang bên trái một bộ để dễ kiểm soát con Kikô nên khoảng cách đột nhiên được thu hẹp lại, và Văn Bình không bỏ lỡ cơ hội, viên đạn vừa bay ra, con Kikô vừa kêu thét vĩnh biệt chàng đã phi thân đến ngang hông Hồng Lang.

Hắn vội vàng chuyển thế để đối phó song không thể nào kịp nữa. Mũi giấy của Văn Bình đã đá văng khẩu súng khỏi tay hắn. Khẩu súng đen ngòm bay vọt lên cao như đạn bắn cầu vòng rồi rơi tuột xuống con đường gồ ghề phía dưới.

Hồng Lang đã trở lại tay không như Văn Bình. Hắn tỏ vẻ hoảng hốt, lùi lại để thủ thế. Văn Bình có đủ thời giờ rượt theo, tặng hắn một atêmi trời giáng. Trong cơn luống cuống, hắn khó đỡ đòn kiến hiệu. Hoặc giả đỡ được thì tay chân hắn cũng tê bại.

Nhưng Văn Bình lại không tiếp tục áp đảo Hồng Lang. Vì Hồng Lang chưa nguy hiểm bằng khẩu tiểu liên của tên cận vệ cao tổng ngồng. Chàng quay lại, vừa đúng lúc hắn giơ súng lên. Chàng giải quyết tình thế bằng ngọn cước phạt góc. Chàng không đá rớt súng vì chàng sợ đồng bọn của hắn nhặt lên. Chàng cố ý đá móc xương sườn khiến nạn nhân té xuống và sau đó lăn lông lốc như khúc gỗ tròn xuống vực thẳm không đáy.

Bọn cận vệ bị con beo vằn trừng trị đã lần lượt đứng dậy. Chúng chỉ bị thương, đứa nặng, đứa nhẹ, không đứa nào thiệt mạng. Nghĩa là hàng ngũ của chúng cũng còn hùng hậu. Hồng Lang giằng cây côn selambam trong tay tên cận vệ đau chân khập khiễng, múa tít trong không khí gây ra một âm thanh ghê rợn rồi cất tiếng quát:

- Hừ... anh đừng hòng tẩu thoát!

Bọn cận vệ võ trang bằng côn selambam cùng ủa tới một loạt. Tuy chúng gồm cả chục tên, chúng vẫn không vướng chân nhau. Ngay trong phút ra quân của đối phương, Văn Bình đã biết bọn cận vệ từng được huấn luyện thuần thực về côn quyền. Là người đam mê, đam mê đàn bà đẹp cũng như đam mê võ thuật, Văn Bình đã tìm học selambam ngay từ khi chưa quen với Ấn độ. Hồi ấy, chàng thụ giáo ở Penang, thuộc Mã Lai, một trong những trung tâm truyền bá võ thuật kỳ bí ở Đông nam Á. Côn quyền selambam rất giản dị, nó chỉ gồm vền vện có mấy lối đánh đỡ thô sơ, cũng thô sơ không khác kiếm đạo Nhật bản, nhưng càng học càng thấy khó, càng thấy phức tạp, không khác kiếm đạo Nhật bản. Học selambam còn khó hơn học kiếm đạo rất nhiều, vì các bậc thầy Phù Tang không giấu nghề, hoặc chỉ giấu những thế cực hiếm, bất cứ người lạ nào cũng có thể được thu nạp làm môn sinh. Nhưng các bậc thầy selambam lại giấu nghề kinh khủng; những bí thế chỉ được truyền dạy từ cha cho con trai, và toàn bộ côn quyền chỉ được truyền dạy cho võ sinh người Ấn mà thôi.

Hồng Lang cầm ngang ngọn côn, bàn chân hơi xoạc, mắt ngó Văn Bình không chớp. Tuy vậy, hắn không tấn công. Dụng tâm của hắn là chờ cho đàn em quần thảo Văn Bình thấm mệt rồi mới đánh đòn quyết định.

Nếu có khí giới trong tay Văn Bình có thể trấn áp hơn chục cây côn dễ dàng. Nhưng trong tay chàng lại chẳng có gì hết. Bọn cận vệ của Hồng Lang lại tấn công đúng phép tắc, chúng vây chàng trong một vòng tròn bằng gậy, không chỗ nào yếu hoặc hở, mỗi bước tiến thoái của chúng đều nhịp nhàng, uyển chuyển như đầu đuôi con rắn.

Văn Bình phải liều mạng phá vòng vây để dựa lưng vào vách núi. Những cây côn nhọn đầu thi nhau đâm tới tấp vào thân thể chàng. Tuy đã vận công, chàng vẫn đau tê dại. Còn pháp selambam chỉ nhằm mặt, cuống họng và hoàng cách mô, ít khi nhắm hạ bộ, và không khi nào đánh vào chân. Nhưng bọn cận vệ của Hồng Lang lại tấn kích mọi bộ phận trên cơ thể Văn Bình cùng một lúc khiến chàng không thể rón chân nhảy cao hoặc ngồi thụp xuống, lạng sang tả hoặc né sang hữu, chàng chỉ còn lối thoát duy nhất là chọc thủng vòng vây.

Chàng vừa dựa lưng vào vách núi, chưa có thời giờ lấy lại sinh lực thì cả bọn đã nhào tới. Và gần một tá ngọn côn hiểm độc đều được phóng ra tua tủa.

Văn Bình thét lên tiếng khai rung chuyển núi rừng. Những ngọn selambam như bị một mãnh lực huyền bí ngăn chặn bỗng vướng quẩn lấy nhau. Trong khi ấy Văn Bình đã quỳ đầu gối trên đất, nắm nhanh lấy hai cẳng sau của con beo vằn, nhấc bổng lên. Thi thể nóng hổi của con thú được chàng biến thành tấm mộc bất khả xâm phạm. Chàng khoa theo hình cánh cung, bọn cận vệ nằm rạp xuống.

Và như chớp xẹt chàng đã cướp được một ngọn côn.

Hồng Lang cười gằn ra vẻ tức tối và khinh miệt rồi lao vào vòng chiến.

Về nghệ thuật cái-bang Bạch liên giáo, chàng là đại sư thúc của hắn, nhưng còn về nghệ thuật selambam hắn đủ tài giao đấu nghiêng ngửa với chàng. Giờ đây chàng đã hiểu tại sao đàn em của hắn chỉ được võ trang bằng côn. Vì hắn tin tưởng selambam hữu hiệu hơn súng. Hắn tin tưởng Văn Bình không biết đánh selambam.

Những đòn giải vây thần sầu của Văn Bình làm hắn hơi sững sốt. Chỉ “hơi sững sốt”, chứ chưa sững sốt thật sự. Hắn định ninh kiến thức về côn quyền của hắn cao rộng hơn Văn Bình một bậc. Tội nghiệp thay cho hắn, nếu là giao đấu tay đôi trong hoàn cảnh bình thường, nội tâm không bị xáo trộn, và không bị người ngoài can thiệp, hắn có nhiều hy vọng thủ thắng. Văn Bình chưa hề ném mùi bại trận, thì chuyển công tác Ấn độ này sẽ là cơ hội bại trận. Quả như Hồng Lang định ninh, tài nghệ về selambam của hắn đã vượt xa Văn Bình. Nhưng ngược lại, hắn lại thua Văn Bình về kinh nghiệm lừa lọc quốc tế.

Sau mấy ngón đòn thăm dò, chàng biết đối phương là tay cừ khôi, chàng bèn đổi thế, co chân nhảy lên. Đánh selambam, tối kỵ là nhảy. Vì nhảy là dễ bị gạt ngã. Trừ phi đại võ sư mới dám nhảy. Văn Bình chưa trèo tới trình độ đại võ sư selambam, chẳng qua chàng lòn hắn. Chàng lại lòn hắn thêm nữa bằng cách đánh côn bằng một tay. Selambam phải đánh bằng cả hai tay. Bình sinh, chưa võ sư nào - kể cả các bậc trưởng thượng ở Nam Ấn - cầm côn bằng một tay, cho nên lối đánh kỳ quái của Văn Bình làm Hồng Lang sững sốt thật sự.

Và trong cơn sững sốt thật sự, hắn để lộ hông trái cho Văn Bình đột kích. Chàng ào lại, quạt cây côn dài vào sườn Hồng Lang. Hắn vội người, cố giữ quân bình song vẫn té rụp. Nhưng hắn vẫn chưa chịu thua hắn. Hắn chống tay toan ngồi dậy, thì ngay khi ấy một ngọn côn từ phía sau bỗng vèo tới đập choang một tiếng giữa đỉnh đầu.

Hồng Lang vấp mặt xuống đất.

Người vừa giết chết Hồng Lang là Bill, gã quán quân leo núi. Hạ thủ Hồng Lang xong, hắn đánh nhào những cận vệ còn lại. Phép đánh của hắn chứng tỏ hắn chưa quen selambam, nhưng hắn cũng là bạn thân của các võ đường. Những tên cận vệ bị thương chưa kịp hiểu ắt giáp ra sao đã bị Bill lần lượt thọc gậy vào mặt, cả bọn đều chết giắc. Bọn còn lại hè nhau chạy trốn.

Trên bãi trống đầy trăng chỉ còn lại chiếc Land Rover chở đầy đồ đoàn với Hồng Nương bị trói như khúc giò ngồi trên, và bên dưới các nhân viên phái đoàn Anfa cũng bị trói nghiêng bằng băng keo lớn. Và cũng như Hồng Nương, họ đều bị dán băng keo trên miệng.

Chẳng hiểu bọn cận vệ của Hồng Lang làm ăn cách nào mà Bill tháo được dây trói, gỡ được băng keo và đoạt được cây côn. Hắn là người duy nhất từ thế bại chuyển ra thế thắng dễ dàng. Hắn lớn tiếng nói với Sophia:

- Mời cô lên xe.

Nàng đang chìa tay cho Văn Bình mở dây nhựa. Nhưng khi được mở trói, nàng lại không trèo lên xe mà lại chạy đến xác chết của con beo vằn, gục mặt khóc nức nở. Con Kikô đã nát ngườu sau khi bị Văn Bình dùng làm lá chắn. Văn Bình phải đến kéo nàng đứng lên. Nàng xô chàng ra. Bill phải can thiệp:

- Cô khóc đến mai nó cũng không sao sống lại được nữa. Bọn tay sai của Hồng Lang còn lảng vảng nơi đây. Minh phải lái xe đi ngay.

Văn Bình dìu Sophia lại xe hơi. Tuy ở trong cảnh khốn cùng, Sophia vẫn không mất thói kênh kiệu. Không những nàng kênh kiệu, nàng còn ghen tuông nữa. Vì vậy, nàng không thềm lên tiếng chào Hồng Nương. Hồng Nương cũng chỉ lí nhí mấy tiếng, rồi tuột xuống đất, lại vuốt mắt cho Hồng Lang. Văn Bình không bỏ qua cử chỉ nào của nàng. Chàng nhận thấy nàng không yêu Hồng Lang tha thiết tuy mặt nàng buồn rười rượi và mắt nàng ngấn lệ.

Khi Hồng Nương trở lại xe Land Rover thì chỗ ngồi cạnh tài xế đã bị Sophia chiếm. Bill quăng bớt đồ đạc trên xe lấy chỗ cho đại tá Bani dựa lưng. Vết thương của Bani đã ngừng rỉ máu, song hơi thở vẫn quá yếu ớt. Văn Bình không lấy làm ngạc nhiên. Lẽ ra Bani đã tắt hơi từ nãy. Hắn còn ngắc ngoải, điều này chứng tỏ nội lực hắn khá thâm hậu. Tuy vậy, chàng vẫn nuôi hy vọng. Nếu hắn được chở kịp ra khỏi vùng rừng núi, hắn sẽ có thể được cứu sống.

Văn Bình hỏi Bill về số phận các nhân viên phái đoàn khác thì hắn lắc đầu:

- Việc thứ nhất là cứu đại tá Bani và bảo vệ cô Sophia. Sau đó mới đến nhân viên phái đoàn. Ra đến sân bay tôi có thể yêu cầu họ mang trực thăng vào tận đây. Vả lại...

Bill không nói hết câu. Giá hắn nói hết, Văn Bình cũng không nghe rõ. Vì hắn rồ máy thật mạnh tưởng như muốn phá vỡ ống sắp-măng. Văn Bình cảm thấy một cái gì là lạ chặn nghẹn cuống họng. Cảm giác này thường đến với chàng mỗi khi chàng gặp nạn. Vì vậy, chàng ngồi yên. Chàng không buồn hỏi tại sao hắn chưa cởi trói cho những người bị bỏ lại.

Hồng Nương gục đầu vào bàn tay khóc rầm rức. Da thịt nàng nóng hổi chứ không lạnh ngắt như hồi ở Bombay. Trời trăng mỗi lúc một sáng. Chiếc Land Rover lao đầu xuống giốc, con đường giốc ngoằn ngoèo giữa vách núi dựng thẳng và vực sâu không đáy, và kế cận vực sâu là rừng, những cánh rừng xanh rì, rậm rạp chạy dài đến tận chân trời vô tận.

Xe đang đổ giốc, tai nạn có thể xảy ra ở bất cứ khúc quanh nào, lẽ ra tài xế Bill phải giảm tốc độ, và rà thắng, đằng này hắn lại phóng nhanh thêm, và nguy hơn nữa, hắn lại gạt cần tốc độ vào tử-diểm để chạy “ru-líp”. Lối chạy này thường được áp dụng mỗi khi tiết kiệm xăng. Nhưng nó lại rất nguy hiểm.

Bill là quán quân trèo núi, quen với nguy hiểm trên đỉnh cao băng tuyết cô đơn nên lái xe như vậy chưa phải là điều đáng ngại. Sau vài ba phút tuột giốc, Văn Bình đã biết tài hắn. Tội ra hắn cũng là tay đua xe hơi. Tuy vậy, ruột gan Văn Bình vẫn nóng ran. Xe hơi không đến nỗi thiếu xăng để hắn phải chạy bằng “ru-líp”. Đường về địa điểm A-5 không xa lắm, trên xe lại còn hai thùng xăng đầy mỗi thùng 20 lít. Cho nên chàng có ý nghĩ là Bill đang bồn loạn tâm thần cực độ. Trong tình trạng này, tính mạng người trên xe như sợi chỉ mảnh treo chuông, chỉ xềnh tay một phần trăm giây đồng hồ là chết.

Không cần nhiều, chỉ cần một hòn đá nhỏ làm trượt bánh xe là tay lái mất kiểm soát, chiếc Land Rover sẽ nhào xuống vực thẳm. Dầu thắng đĩa rất ăn, Bill cũng không có hy vọng giữ xe chậm lại. Bill đang lồi mồi người vào vòng tự sát tập thể - tự sát một cách phi lý và đại dột - Văn Bình phải tìm cách ngăn cản.

Chàng liếc Bani và Hồng Nương. Mắt viên đại tá trưởng đoàn Quạ Đen kiểm đặc phái viên MI-6 đã nhắm nghiền. Phút này, hắn vẫn còn sống. Nhưng chỉ là sống thoi thóp. Thần Chết chẳng còn ở xa hắn bao lâu

nữa. Hồng Nương vẫn khóc ti tỉ. Tiếng khóc rầm rứt của nàng đã chìm lỉm trong tiếng gió từ bốn phía thổi tới kêu vù vù như gió biển trước cơn bão lớn. Trong khi ấy, Sophia dựa đầu vào băng xe, tóc nàng bay lòa xòa.

Đột nhiên, châu thân Văn Bình lạnh toát. Linh tính báo hiệu là Thần Chết sắp tác oai tác quái...

Chiếc Land Rover vừa trở tới một cái khuỷu hình chữ Z. Đường gồ ghề đang thẳng băng bất thần quẹo gấp sang bên trái. Phía trước là khoảng trống mênh mông...

Là giang sơn mênh mông của thần Chết...

Những việc sau đó đã xảy ra với tốc độ nhanh bằng tốc độ ánh sáng - 300 ngàn cây số trong một giây đồng hồ - song khả năng suy luận và phản ứng điện tử phi thường của Văn Bình đã giúp chàng đối phó kịp thời. Bill vẫn tiếp tục đạp ga xăng và cần số vẫn ở tử điểm, chiếc Land Rover tiếp tục chạy bằng “ru-líp”. Hắn đang rạp mình như dán vào vô-lăng bỗng nhồm lên. Rồi nhẹ nhàng như chiếc lá hắn văng người qua cửa xe, rớt xuống nệm cỏ bên trái, sát vách đá nhẵn thín.

Xe hơi không còn tài xế vẫn phóng thẳng...

Văn Bình đã đoán được hành động của Bill nên hắn vừa nghiêng sang bên, sửa soạn lao mình thoát thân thì chàng đã cấp thời quơ Hồng Nương và băng theo. Chiếc Land Rover vô chủ trườn như tên bắn vào khoảng không mở rộng.

Khoảng không này là vực thẳm. Vực thẳm cả ngàn thước. Chiếc xe chở khá nặng nhưng khi rớt xuống không gây ra tiếng động nào. Thiết tưởng tiếng động của viên cuội rớt xuống hồ cũng lớn hơn tiếng động của chiếc Land Rover khi ấy...

Nếu giác quan thứ sáu cấp báo sớm hơn nữa, Văn Bình đã có thể xoay chuyển tình thế. Chàng có hy vọng cứu được Sophia. Trong vi phân thời gian giữa lúc chàng phăng ra ý định kinh khủng của Bill và lúc hắn thực hành ý định này, chàng đã nghĩ đến cánh cưỡi tay lái và thắng lại bằng hộp số, đồng thời bẻ mạnh vô-lăng cho xe hơi húc vào vách núi. Nhưng khoảng trống mênh mông báo hiệu vực thẳm không đáy đã hiện ra đột ngột. Khi ấy bản năng tự vệ của chàng không cho phép chàng nghĩ đến ai nữa. Chàng chỉ có thể cứu nạn nhân ở gần chàng nhất.

Nhảy từ xe hơi đang phóng nhanh đã khó - trong số hàng ngàn điệp viên còn sống từ đông sang tây chỉ rất ít người thành công - xe hơi tuột giốc trên một trăm cây số-giờ còn khó gấp bội. Văn Bình chỉ có thể đảm bảo tay chân khỏi bị thương là nhiều lắm vì mặt giốc phủ toàn đá nhọn. May sao chàng rớt nhằm một bụi cỏ lớn. Hồng Nương tuột khỏi tay chàng, lăn ra xa.

Bill đang lồm cồm bò dậy. Hắn chưa đứng vững thì Văn Bình đã quạt atêmi vào mặt. Trái đấm hiểm ác làm răng cửa của Bill gãy đôi, máu tuôn chan hòa. Bill ôm miệng ngả chúi.

Định ninh hắn nằm mọp luôn, Văn Bình quay lại săn sóc cho Hồng Nương. Chàng toan đỡ nàng lên, bỗng rụt tay lại. Dưới ánh trăng, mặt nàng trắng bệch. Nàng rên xiết, tỏ vẻ cực kỳ đau đớn. Thì ra nàng bị trọng thương. Chàng đã tìm cách bảo vệ nàng song định mệnh oái oăm đã bắt nàng đập ót vào một hòn đá, cạnh sắc như dao.

Bị thương ở gáy, tất nàng sẽ chết. Thà nàng chết như Sophia và Bani, chết không kịp kêu than mà hơn... Chàng cứu nàng té ra chàng đã vô tình giết nàng.

Lòng Văn Bình ngập tràn hối hận. Chàng quỳ bên nàng, giọng run run:

- Cô xoay đầu lại được không?

Hồng Nương vẫn nằm bất động. Tuy nhiên nàng cười như thể không hề bị thương:

- Em bị trật xương vai.

Văn Bình mơn man bờ vai thôn trồn của nàng rồi nói:

- Cô ráng chịu đau, tôi sẽ bế cô trở lại thạch động tìm thuốc rịt cho cô.

- Đừng anh... đừng anh... em không muốn. Anh ơi, tại sao... tại sao trời tối sầm như thế này.

Văn Bình buột miệng:

- Đâu... trời vẫn sáng như ban ngày. Em nhìn lầm đấy.

Hồng Nương thở dài:

- Thôi, em hiểu rồi. Em đã bị mù, anh ơi...

Văn Bình choáng váng như bị ai đánh trộm vào mê huyệt, Hồng Nương lại gọi:

- Anh ơi, anh Văn Bình ơi?

Chàng vội đáp:

- Tôi đây. Tôi bỗng cô đi nhé?

- Vô ích. Anh để em nằm đây tiện hơn. Nè anh, tại sao anh vẫn khách sáo với em?

- Khách sáo... cô không bằng lòng ư?

- Không. Em không ưa anh gọi em bằng “cô” Anh phải gọi là “em”, em mới chịu.

- Ừ thì gọi là em. Mắt em đã nhìn thấy lại được chưa?

- Anh Văn Bình ơi, anh nói gì thế?

- Không. Anh chỉ hỏi thăm xem em đã bớt đau chưa. Em không nên nằm đây. Cứu chữa chậm trễ có thể nguy đến tính mạng.

Giọng Hồng Nương bỗng rên ri:

- Anh ơi, anh nói gì thế? Em không nghe được gì cả. Anh ơi, anh ơi, anh đâu rồi?

- Anh đang ngồi đây.

- Trời ơi, tai em điếc rồi. Mắt đã mù, giờ đây đến lượt hai tai điếc. Anh hôn em đi...

Trán Văn Bình lấm tấm mồ hôi lạnh. Chàng đã hiểu. Hồng Nương sắp chết. Khúc xương sống nổi đầu và cổ Hồng Nương đã gãy. Mỏm đá nhọn có lẽ đã xuyên qua xương sụn, đâm sâu vào tủy. Tủy là cái ống tròn chứa đựng hàng hà sa số dây thần kinh. Không ai bị trọng thương ở tủy xương sống mà còn sống.

Hồng Nương bị mù và điếc vì hệ thống thị giác và thính giác bị đứt. Chắc chẳng bao lâu nữa nàng sẽ cảm khẩu. Và nàng sẽ chết lịm...

Nàng sắp chết song giọng nói của nàng vẫn còn rõ mồn một:

- Anh ơi, anh hôn em đi, anh...

Nàng cầm bật. Văn Bình tê tái nhìn nàng. Da mặt nàng trắng bệch thêm vì gối đầu trên vung máu đỏ pha tủy bấy nhầy. Ánh trắng chiếu nghiêng nghiêng làm dung mạo nàng rờn rợn một vẻ huyền ảo khác thường.

Giác quan của Hồng Nương đã hoàn toàn tê liệt. Nụ hôn của chàng sẽ là nụ hôn vĩnh biệt. Chàng cúi xuống, sửa soạn mơn trớn làn môi còn nóng.

Hồng Nương nằm co quắp trên nền giốc, thân thể cứng đờ như khúc gỗ. Miệng chàng vừa ghé sát miệng nàng chàng chưa kịp hôn thì đột nhiên người nàng rung chuyển dữ dội, và như thể môi nàng, tay nàng và da thịt nàng phát ra chất điện, chàng đụng vào lập tức bị xô bật ra. Và ngay khi ấy, chàng cảm thấy đầu óc quay tròn như chong chóng. Chàng bị đối phương đánh lén từ phía sau mà không biết.

Hồng Nương không còn nhìn thấy, không còn nghe thấy gì nữa, song nàng đã thấy hòn đá lớn bằng hộp bánh bích quy đập mạnh vào gáy Văn Bình. Nàng đã chết mà hồn nàng còn sống. Giác quan thứ sáu của nàng còn sống. Mỗi tình của nàng đối với Văn Bình còn sống. Hồn nàng, giác quan thứ sáu của nàng và mỗi tình của nàng đã hợp thành một mãnh lực kỳ bí đẩy chàng nhích sang bên.

Nếu chàng vẫn giữ tư thế cũ, chàng đã gãy xương cổ. Gãy xương cổ cũng như nàng. Và chết thê thảm cũng như nàng. Hòn đá tai ngược trượt khỏi gáy, rớt xuống xương quai xanh. Thành ra Văn Bình chỉ choáng váng chứ không bị bất tỉnh.

Chàng buông mình xuống đất, ngửa mặt để đối phó. Kẻ đánh trộm là Bill. Chàng tha giết hắn nhưng hắn không tha giết chàng.

Hắn đang ngồi xổm cách chàng một thước, miệng còn đầy máu tươi, trên tay còn cục đá thứ nhì chưa kịp xán xuống. Hắn nâng tay lên nhưng Văn Bình đã phản công lẹ hơn. Chàng vung cùi trỏ, hất hắn vào vách đá. Chàng nhoài theo, chặt atêmi ngang sườn non. Hắn kêu thét đau đớn. Chưa hả cơn giận, chàng bồi thêm một đòn ngón tay vào mạng mỡ.

Bill rên khừ khừ:

- Tôi xin anh. Tôi chịu thua anh rồi. Anh cứu tôi với. Tôi định ninh phỗng tay trên anh... không ngờ...

Văn Bình hơi đòn, sửa soạn đánh tiếp. Bill vội chấp hai bàn tay trên ngực:

- Tôi xin anh... tôi xin anh. Anh để tôi cung khai.

Văn Bình cười nhạt:

- Anh là nhân viên GRU?

Bill lấp bắp:

- Vâng. Tôi được lệnh án binh bất động, chờ đến phút chót mới hành động. Theo lệnh, tôi chỉ loại trừ bọn Tình báo Sở, còn anh thì...

- Tha?

- Thưa anh, vâng.

- Cám ơn anh. Cô Sophia và đại tá Bani được anh tha nên giờ này đã nằm dưới vực.

- Thưa... thưa anh.

Văn Bình đứng dậy. Mắt chàng đỏ ngầu bắn tóe những tia giết chóc. Bill bất gặp luồng nhơn tuyến tàn bạo của chàng nên run lấy bắp như chiếc lá, miệng vẫn lải nhải:

- Tôi xin anh... tôi xin anh...

Không nói thêm lời nào nữa Văn Bình xốc Bill lên vai rồi nghiêng rặng ném lộn ra sau lưng. Cũng như xe Land Rover hồi nãy, hắn rơi xuống vực gọn ghẽ, không phát ra một âm thanh nhỏ.

Hồng Nương quay ngang, hai mắt nhắm cứng lại mở ra từ từ. Một ánh trắng lác lõng chiếu vào mắt nàng. Đôi mắt thường ngày rất đẹp. Giây phút ra đi ngàn thu này đôi mắt lại đẹp hơn thường ngày bội phần. Nàng mở mắt ra nhưng không biết nàng có nhìn thấy cảnh vật và nhìn thấy chàng không. Và miệng nàng lấp bắp không thành tiếng.

Nàng sống lại để chào Văn Bình.

Rồi chết hắn.

Ngực áo bị rách của nàng phô trương làn da hồng và hai gò bồng đảo tròn trạnh tuyệt vời. Nàng chưa được hưởng cái hôn của chàng thì Tử thần đã đến cướp mạng đi.

Văn Bình thở dài nhìn nàng, nhìn ánh trắng lênh láng, nhìn khoảng không mênh mông. Những người liên hệ đến cuộc săn vàng đã chết. Chàng đã vù qua mặt C.I.A., MI-6, GRU và Quốc tế Tình báo Sở. Trong hang đá, đang còn những pho tượng vàng độc nhất vô nhị có thể mang lại hàng chục, hàng trăm triệu đô-la, và chàng đã trở thành sở hữu chủ độc nhất. Trên phương diện nghề nghiệp, chàng đã thành công. Sở Mật Vụ sẽ có thể tài trợ những công tác lớn trên khắp thế giới trong một thời gian dài nữa. Sau những ngày, những giờ căng thẳng, Văn Bình được quyền nghỉ ngơi với thuốc Salem, rượu huyết-ky và mộng đùi người đẹp nguyên tử.

Tuy nhiên, Văn Bình chẳng còn nhớ gì nữa. Ngoại trừ những hình ảnh đầy máu và nước mắt. Ngoại trừ những cảnh chết chóc thê thảm. Cuộc hành trình của chàng mở đầu bằng cái chết của đàn bà đẹp. Và cũng đóng lại bằng cái chết của đàn bà đẹp.

Đâu đây, chàng thoáng nghe tiếng rì rầm. Tiếng nước chảy. Có lẽ sau vách đá có một giòng suối ngầm. Đêm đầu tiên đặt chân xuống Ấn độ chàng cũng đã nghe tiếng nước chảy rì rầm. Tiếng rì rầm bên bờ biển á-rập... Bombay không còn nữa, song chàng có cảm tưởng là nàng còn sống. Chàng có cảm tưởng nàng đang đứng trước mặt, khoe khoang bộ ngực nở nang qua kẽ hở hơ-mi hai nút không cài.

Làn da ngăm ngăm lóng bóng và nóng bỏng, lông mày rậm rì, giọng nói khao khao. Bombay là hiện thân của dục tình. Đêm ấy nàng đã dừng xe 7 lần. Và 7 lần nàng đã dìu chàng vào thiên đường ân ái. Vậy mà định mạng đã bắt nàng chết. Định mạng lại bắt cô gái lái chàng gặp trên bờ biển gục chết giữa ruộng khô nứt...

Rồi đến Hồng Nương...

Chàng ghé Ấn độ, lòng vui rộn như đứa trẻ đợi mẹ về chợ mua quà. Món quà chàng thích nhất là tình yêu. Tình yêu ở Ấn độ khác hẳn tình yêu ở mọi nơi khác. Tình yêu ở Ấn độ đã được tôn thành tình đạo. Chàng ghé Ấn độ, với hy vọng tận hưởng lạc thú phi phạm của tình đạo bên cạnh những cô gái có nghệ thuật ân ái phi phạm. Nghệ thuật tantòrit yoga. Nghệ thuật yoga làm cho con người khỏe mạnh từ thể xác đến tâm hồn. Nghệ thuật tantòrit yoga làm cho nam nữ tìm thấy hạnh phúc tột đỉnh trong phòng the. Nghệ thuật tantòrit yoga làm giòng suối yêu đương không bao giờ cạn và những đêm vuốt ve không bao giờ sáng...

Nhưng chàng đã đụng đầu với thực tế phũ phàng...

Chàng sẽ bỏ hết, bỏ hết. Chàng không quay lại cao nguyên Đề-căn nữa. Về đến Bombay, chàng sẽ đánh điện cho ông Hoàng. Chàng cần sự tĩnh mịch một thời gian. Tĩnh mịch để ôm ấp quá khứ.

Bất giác nhón tuyến của chàng chạm phải vách núi đầy rêu sừng sững bên trái. Rặng núi đang uốn khúc đều đặn bỗng nhô lên, trở thành nhiều ngọn tháp nhọn đầu, đặt trên những cái đế tròn bạnh. Giấy tháp nhọn đầu và đế tròn bạnh đang ngụp lặn trong trời trắng huyền ảo. Con người khô khan đến mấy cũng bồi hồi, rạo rực, vì những hang đá này gợi nhớ đến lingam và yoni, hai biểu tượng của tình yêu nam nữ ngàn đời...

Nhưng trái tim của Văn Bình đã tê dại... Chàng sửng sốt khi nghe nhiều tiếng quang quác liên tiếp. Không biết từ đâu bay tới, một bầy quạ đen đã đậu thành hàng dài trên chóp núi. Chúng kêu quang quác một hồi rồi đập cánh phành phạch bay lượn vòng tròn trên đầu Văn Bình. Ánh trăng chiếu bóng đen của bầy chim kên kên xuống mặt giốc lồi lõm. Tiếng quang quác thê lương như mũi dao đâm thọc vào da thịt chàng. Ấn là quê hương của tình yêu nam nữ, nhưng cũng là quê hương của quạ đen. Văn Bình đã nổi vẩy ốc trước hàng trăm con quạ bay lượn bên trên đồi Malabar với những “ngôi tháp im lặng” được dùng làm nghĩa trang, xác chết phơi trần cho chúng ăn thịt.

Đàn chim kên kên này chắc kéo nhau đến đây để mổ rĩa thi thể của Hồng Nương. Văn Bình không nỡ đứng nhìn lũ chim hoang hành xác người đẹp. Chàng cũng không nỡ thả nàng xuống vực sâu. Chàng nhặt đá ném đuổi đàn quạ, song chúng vẫn nhớn nhọc, và còn xà thấp hơn nữa.

Văn Bình bèn xốc Hồng Nương lên vai. Từ xác chết, tiết ra một mùi khác thường. Mùi mằn mặn. Mùi beo béo. Mùi ngọt lặt của mật ong rừng. Và mùi thơm ngọt ngào của hoa sen. Kinh điển Kama Sutra chia phụ nữ làm 4 loại, loại phụ nữ-voi có mùi beo béo quyến rũ, loại phụ nữ-vỏ ốc có mùi mằn mặn thấm thía, loại nghệ-nữ mông tròn ngực cứng có mùi ngọt như mật ong và loại phụ nữ hoa sen có mùi thơm ngọt ngào của hoa sen mọc trong hồ nước trong veo.

Hồng Nương đã thu gọn tinh hoa trời đất trong tấm thân tuyệt diệu của nàng. Lần đầu tiên Văn Bình được gặp một giai nhân toàn vẹn. Song chàng đã để nàng vuột mất... Như người điên, chàng kêu lớn:

- Hồng Nương, Hồng Nương?

Chỉ có vách núi hùng vĩ dội lại. Những tiếng “Hồng Nương” trầm bổng. ngân nga trong vũ trụ bao la. Với xác chết bành bồng trên vai, điệp viên Z.28 thất thiểu chạy như điên xuống con giốc dài vô tận, dài vô tận như con đường xuống hỏa ngục.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-vang-an-do>